A NEMZETKÖZI ZSIDÓ 1. rész
IDÕSEBB HENRY FORD

Idõsebb Henry Ford

Elsõ kiadás: 1921 június

TARTALOM

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -1. Fejezet

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ZSIDÓTÖRTÉNETE

Az amerikai zsidók története Kolombusz Kristóffal kezdõdik. 1492 augusztus 2-án több mint 300 000 zsidót ûztek ki Spanyolországból és augusztus 3-án, másnap Kolombusz felszedte a horgonyt és nyugat felé hajózott egy csoport zsidóval a fedélzeten.

Kolombusz régi támogatói, Luis de Santagel és Gabriel Sanchez sok kiváltságot kaptak a munkában játszott szerepük miatt, Kolombusz maga azonban egy össszeesküvés áldozata lett, amelyet Bernal, a hajóorvos szõtt és jutalma igazságtalanságok és bebörtönzés volt.

Ez után a kezdet után a zsidók mind jobban úgy tekintettek Amerikára, mint gyümölcsözõ területre, és erõs kivándorlás indult meg Délamerika irányába, elsõsorban Brazíliába.

Mivel azonban a brazilok és a hollandok között hadi ellentét volt, amelyben zsidók is résztvettek, a brazíliai zsidók szükségesnek látták, hogy kivándoroljanak a holland gyarmat irányába, amelyet ma New Yorknak hívnak. Peter Stuyvesant, a holland kormányzó nem értett egyet azzal, hogy ezek az emberek ott letelepednek és elrendelte, hogy hagyják el az országot, de a zsidók elõzõleg gondoskodtak arról, hogy letelepedhessenek ha nem is látják õket szívesen, mivel amikor Stuyvesant rendelkezését visszavonták, az igazgatók ennek egyik okául 'azt a nagy összegõ invesztíciót nevezték, amelyet a zsidók a társaság részvényeibe fektettek'.

Ennek ellenére megtiltották nekik közhivatal viselését és kiskereskedelmi üzletek nyitását, amelynek hatására a külkereskedelemmel foglalkoztak, amelyet hamarosan monopolizáltak európai kapcsolataik révén.

Ez csak egy illusztrációja a zsidók találékonyságának. Tilts meg neki egy irányt, és õ egy másikban fog kitûnni. Ha megtiltják neki, hogy új ruhákkal kereskedjen, akkor használt ruhákat fog eladni, ez volt a szervezett használtruhakereskedés kezdete. Ha megtiltják neki az árukkal való kereskedést, akkor hulladékokkal fog kereskedni - a zsidó a hulladékkereskedelem alapítója a világon. Õ a hulladékhasznosítás alapítója - gazdagságot talált a civilizáció hulladékában. Megtanította az embereket, hogy hogyan használjanak régi rongyokat, hogyan tisztítsanak régi tollat, hogy használják a feltört diót és a nyúlszõrt. Mindig volt érzéke a szõrmekereskedelem iránt, amelyet ma õ ellenõriz, és nevéhez fûzõdik az egyszerû bõrök felhasználása, amelyek ma különbözõ csábító kereskedelmi nevek alatt vannak forgalomban mint értékes eredetû szõrmék.

Peter Stuyvesant akaratlanul kényszerítette a zsidókat, hogy New Yorkot Amerika elsõ számú kikötõjévé tegyék, és annak ellenére, hogy az amerikai forradalom idején a legtöbb New Yorki zsidó Philadelphiába menekült, legtöbbjük visszatért New Yorkba az elsõ lehetõség megragadásával, ösztönösen érezve, hogy New York nekik paradicsomi nyerési lehetõségeket nyújt. És ez a sejtés igaznak bizonyult.

New York a világ zsidó lakosságának legnagyobb központja. Az amerikai import és export nagy részét itt adóztatják meg és itt fizeti minden amerikai iparág sarcát a pénz mestereinek. Maga a város területe is zsidó birtok (holding).

Nem csoda, hogy zsidó írók ennek a példa nélküli jómód, ellenõrizhetetlen gazdagság és hatalomnövekedés láttán lelkesen elmagyarázzák, hogy az Egyesült Államok az Ígéret Földje amelyet a próféták jósoltak meg, és New York az új Jeruzsálem. Némelyek még tovább mentek és a Rocky hegység csúcsait 'Cion hegyeinek' nevezték, és okuk volt rá, ha a zsidók bányászat és tengerparti hatalmát figyelembe vesszük.

George Washington idején kb. 4 000 zsidó élt az országban, legtöbbjük jómódú kereskedõ. Az amerikai oldalt támogatták és a gyarmatok harcát kölcsönökkel segítették kritikus idõkben.

Ötven éven belül az Egyesült Államok zsidó lakosságának számon tartható növekedése több mint 3 300 000 volt. A mai állapotot senki sem tudja pontosan felbecsülni.

Ahhoz, hogy azokat az iparágakat összeírjuk, amelyek az Egyesült Államokban zsidó ellenõrzés alatt állnak, akkor az létfontosságú iparágakat érintenénk, azokat, amelyek tényleg létfontosságúak és azokat, amelyek létfontosságúvá fejlõdtek. A színházi üzlet teljesen zsidó: A színmûírás, a könyvelés és a színházak mûködtetése teljesen zsidók

kezében van. Ez az oka annak, hogy ma szinte minden darabban propaganda van, néha vakító üzleti reklám, néha közvetlen politikai utasítás.

A filmipar, a cukoripar, a dohányipar, több mint ötven százaléka a húscsomagolási iparnak, a cipõiparnak több mint hatvan százaléka, az ország zenei üzletének nagy része, az ékszeripar, a gabona, gyapot, olaj, acél, hetilapok írása, hírközlõ irodák, a szeszesitalüzlet, a kölcsönzés, ezek csak azok az iparágak, amelyeknek nemzeti és nemzetközi jelentõsége van és a zsidók ellenõrzése alatt állnak, vagy egyedül vagy a tengerentúli zsidókkal szövetkezve.

Az amerikai nép nagyon meg lenne lepõdve ha az 'amerikai üzletemberek' sorát látná, akiknek nemzetközi hírneve van. Ezek többnyire zsidók. Ez fényt vethet azoknak az 'amerikai üzleti módszereknek' a hírnevére, amely a világ sok részén tapasztalható. Ha különféle fajú emberek üzletelhetnek 'amerikai' név alatt, mégpedig jogszerûen, akkor nem meglepõ, hogy amerikaiak nem vesznek némely leírást észre, amely a nemzetközi sajtóban az amerikai módszereket leírja. Ha az amerikai üzlet hírneve károsodott, az azért volt, mert nem amerikai módszereket használtak amerikai név alatt.

A zsidó gyarapodás példái az Egyesült Államokban mindennaposak, de a gazdagság, amely csak az elõrelátás és szorgalom jutalma, nem keverendõ össze az ellenõrzéssel. Lehetetlen lenne bármely gój szövetségnek hasonló körülmények között az irányítást átvenni, ahogy zsidók azt tették, mert a gójokban nincs meg az együttmûködés és összeesküvés készsége és az intenzív fajiság összetartó ereje, amely a zsidót jellemzi. A gójnak nem jelent semmit, ha egy másik ember szintén gój; egy zsidónak az szinte minden, ha a szomszédja is zsidó.

A nemzetközi zsidó tervet, hogy a pénzügyi piacukat az Egyesült Államokba hozzák, az amerikai nép nem akarta. A történelmi példák óvnak ettõl. Ez azt jelentette, hogy a világ gyanakvással figyelte Spanyolországot, Velencét, Németországot vagy Nagybritanniát amiatt amit zsidó pénzemberek követtek el. A legfontosabb meggondolás az az, hogy a legtöbb nemzetközi feszültség amely ma létezik, az annak a haragnak a következménye, ami amiatt állt elõ, amit zsidó pénzhatalom követett el nemzetek neve alatt rejtõzködve.

'A britek tették ezt', 'a németek tették ezt', amikor a nemzetközi zsidó tette azt, akinek sakktábláján a nemzetek csak foltok. Ma a világon sokszor hallani: 'Az Egyesült Államok tette ezt. Ha nem tette volna, a világ ma jobban állna. Az amerikaiak aljas, kapzsi, kegyetlen emberek.'

Miért? Mert a zsidó pénz hatalmi központ van itt és pénzt csinál a mi sérthetetlenségünkbõl és Európa aggodalmából, kijátszva egyiket a másik ellen. És mert olyan sok úgynevezett 'amerikai üzletember' külföldön ma nem amerikai, hanem zsidó.

Polgárok, ébredjetek föl és vegyétek észre, hogy manapság meg a fehér népek sem láthatják egymást közvetlenül, csak zsidó szemeken keresztül. Nagybritannia és Franciaország ritkán látnak amerikai képviselõt aki nem zsidó. Ez lehet annak az oka, hogy õk is zsidókat küldenek hozzánk gondolván, hogy mi elõnyben részesítjük ezeket.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -2. Fejezet

A ZSIDÓ BEFOLYÁS SZEMPONTJAI

A zsidó kérdés Theodor Herzl szerint ott létezik, ahol zsidók vannak, mivel õk hozzák azt magukkal. Nem a számuk okozza a problémát, mivel a világ majdnem minden államában más külföldiek is vannak nagy számban. Nem is az õ sokat reklámozott képességeik miatt, mert meg kell értenünk, hogyha a zsidónak egyenlõ esélyei vannak mint a többieknek és a szabályokhoz tartja magát és nem okosabb mint a többi. Valójában sok zsidóban csendesül a mohóság ha a nincs lehetõsége intrikálni.

A zsidó kérdést nem az itt tartózkodó zsidók száma okozza, nem is az amerikaiak féltékenysége a zsidók sikereire, biztosan nem ellenérzés a zsidók mózesi vallásával szemben, hanem valami más, mégpedig a zsidó befolyás annak az országnak az életére, ahol zsidók tartózkodnak, az Egyesült Államokban az amerikai életre.

Hogy a zsidók hatással vannak az életre, azt maguk nyilvánítják hangosan ki. A zsidók valójában azt állítják, hogy az Egyesült Államok alapjai nem keresztények, hanem zsidók, és hogy az ország egész történetét át kellene írni, hogy az Júdea régi nagyszerûségét megfelelõen méltassa. Ha a befolyás kérdése teljesen a zsidók igényén nyugodna, akkor nem lenne alkalmunk kételkedni, állítják határozottan. De olyan szívesek vagyunk, hogy megkérjük õket, tartsák magukat a tényekhez: ezek országunk viszonyait is világosabban elmagyarázzák.

Ha azt állítják, hogy õk 'adták nekünk a Bibliát' és õk 'adták nekünk Istent' és õk 'adták nekünk vallásunkat' ahogy ezt állandóan émelyítõ leereszkedéssel teszik vitairataikban - egy csöpp sem igaz ezekben az állításokban - nem lenne szabad olyan türelmetlen és világiasnak lenniük, amikor mi összeállítjuk valódi befolyásuk listáját, amelyre az amerikai életben szert tettek.

Nem a zsidó emberek, hanem a zsidó szellemiség az, és az emberek csak ennek a szellemiségnek az eszközei, ez a dolog lényege. A zsidó kérdésnek ebben a vizsgálatában a zsidó befolyás és a zsidó szellemiség az, amit fölfedezünk és meghatározunk.

A zsidók propagandisták. Ez volt az eredeti küldetésük. De nekik vallásuk központi tételét kellene terjeszteniük. Ezt nem teszik. Mivel ez nem sikerült nekik, saját írásuk szerint semmi nem sikerült nekik. Így most nincs nekik szent küldetésük. Vezetõikbõl kevés beszél eszmei küldetésrõl. De a küldetés ötlete tovább él bennük, ha csökevényes formában is: Napjaink legerõsebb materializmusát képviseli. Hitvány szerzés eszköze lett ahelyett hogy környezetét szolgálná.

A ZSIDÓSÁG ÉS A MUNKA

A zsidó gondolat alapja a munka befolyásolása esetén ugyanaz mint mindenütt máshol: a valódi értékek pusztítása költött értékek javára. A zsidó pénzszerzési filozófia nem pénzt akar 'keresni', hanem pénzt szerezni. Ezek között alapvetõ különbség van. Ez elmagyarázza, hogy a zsidók 'tõkéstársak' ahelyett hogy az 'ipar kapitányai' lennének. Ez a különbség a pénz 'keresete' és 'szerzése' között.

A kreatív, alkotó típusú elme szereti azt a dolgot, amit csinál. A gój munkás régebben azt a munkát kereste ki magának, amelyik a legjobban tetszett neki. Nem változtatta munkahelyét könnyen, mert össze volt munkájával kötve. Semmi más nem volt számára olyan vonzó. Inkább egy kicsivel kevesebbet keresett és azt csinálta, ami tetszett neki, minthogy többet keressen és olyasmit tegyen, ami nem elégítette ki. A 'csinálót' mindig így befolyásolta elõszeretete.

Nem így a 'szerzõ'. Nem számít mit csinál, amíg a kereset elég. Nincsenek illúziói, érzelmei vagy vonzalma a munkája iránt. Ami számít, az a 'pénz'. Nem kapcsolódik a dolgokhoz, amiket csinál, mert nem állít elõ semmit, olyan dolgokkal foglalkozik, amiket mások állítanak elõ és kizárólag pénzszerzési értékük érdekli. 'Az alkotó munka öröme' õt nem érdekli, szót sem veszteget rá.

A zsidó szocialista és bomlasztó gondolatok hajnala elõtt a munka világában a vezérgondolat a dolgok elõállítása volt és így a pénz csinálása. A szerelõk büszkék voltak munkájukra. A dolgokat csináló emberek erõs, becsületes emberek voltak, mert a szakképzettség és a minõség volt a vezérfonaluk és jellemüket az formálta, hogy hasznos tevékenységet folytattak a társadalom számára. Õk voltak a 'csinálók'. és a társadalom szilárd volt, amíg õk szilárdak voltak. Az emberek szaktudásukat mutatták meg, ha egy cipõt csináltak. A farmerek azért termesztettek gabonát, mert szerették a gabonát és nem távoli pénzpiacokra való hivatkozással. Mindenütt A SZAKMA volt a fõdolog és a többi dolog mellékes.

A társadalomnak ennek a szilárd védelmének a megtörésére - az alkotó termelõ osztály, amely erõs jellemû emberekbõl állt - más ötleteket ültettek az emberek fejébe. A legveszélyesebb ötlet volt a 'keresés' szó helyettesítése a 'szerzéssel'.

A pénz és az élelmiszerpiacok manipulálásával elég nyomást tudtak gyakorolni a végsõ fogyasztóra hogy a 'szerzésen' legyen a hangsúly és röviddel mielõtt az amerikai nemzetközi üzletek teljesen fel lettek fordítva, zsidókkal a bankrendszerek élén és zsidókkal a szakszervezeti mozgalom konzervatív és radikális szárnya élén, és ami a leghatásosabb volt, a zsidó ötletet elvetették a dolgozók fejében. Melyik ötletet? Azt, hogy 'szerezzenek' ahelyett hogy 'keresnének'.

A 'szerzés' ötlete pusztító, nem szociális és romboló ötlet egymagában; de ha egy cég üzlete a 'szerzés', akkor jogos és konstruktív. Ha egy embert vagy osztályt beoltanak a tisztán zsidó 'szerzés' gondolatával ('megszerzem a magamét'; 'szerzek, mert szerezni jó', 'becsületesen, ha tudsz, becstelenül, ha szükséges, de szerezz' -ezek mind ennek a hitszegõ filozófiának részei), akkor ennek a Duncan társadalomnak az kötõanyaga elveszti tartóerejét és elkezd lemorzsolódni. A pénz nagy mítoszát és kitalációját kényszerítették a valóságos dolgok helyére és elkezdõdhet a dráma második fejezete .

A zsidó befolyás az Egyesült Államok dolgozói valamint üzletemberei és szakemberei gondolkozására rossz hatással volt minden irányban. Ez nem a 'tõke' és a 'munka' szétválasztásában nyilvánult meg, mivel ilyen külön elemek nem léteznek. Az amerikai üzlet csak vezetõ és termelõ osztályokat ismer. A tényleges szétválasztás a zsidó 'szerzés' és az angolszász 'keresés' gondolata között van, és jelenleg a zsidó ötlet elég sikeres ahhoz, hogy zavart okozzon.

Az Egyesült Államokban mindenütt, sok foglalkozási ágban kommunista tanfolyamokat támogatnak, vezetnek és tanítanak a zsidók. ezek az ún. tanfolyamok Chicagóban, Detroitban, Clevelandben, Rochesterban, Pittsburghben, New Yorkban, Philadelphiában és más városokban mûködnek, és céljuk az, hogy az egész amerikai munkát a 'szerzés' alapjaira állítsák, amely végül az ország egész gazdagságát tönkreteszi. Ez a végcél, mint Oroszországban.
Amíg zsidók arra mutatnak rá, hogy az idegen zsidók beszivárgása és a zsidó ideálok az amerikai szakszervezeti mozgalmat jellembelileg és gazdaságilag, állampolgárilag és gazdaságilag gondolkodó államférfi módján megjavították, addig a vádnak, hogy az egy

idegen és hitszegõ hatás, fenn kell állnia.

A ZSIDÓK ÉS A HIT.

A naiv megfigyelõ nem keresi a zsidó befolyás nyomait a keresztény egyházban, de ha ezt nem teszi, akkor sokat mulaszt el. Ha a teológiai szemináriumok könyvtáraiban az utóbbi évtizedek zsidó mûvei megtalálhatók lennének, és a teológiahallgatóknak meg kéne ezeket a zsidó kinyilatkoztatásokat olvasni, akkor kevesebb buta beszéd és kevesebben minõsítenék a zsidó propagandát a szószékrõl veszélytelennek. a következõ 25 évben minden teológiai szemináriumnak kellene egy tanszéket fenntartani a modern zsidó befolyás és a protokollok tanulmányozására. Az az elképzelés, hogy a zsidók az Ótestamentum emberei hûen a mózesi hithez akkor tarthatatlanná válna és félénk keresztények nem haboznának babonásan hogy kimondják róluk az igazságot amiatt a sajnos félreértelmezett szöveg miatt: 'Megáldom azt aki téged megáld és megátkozom aki téged átkoz.'

A szószék egyik küldetése hogy felszabadítsa az egyházat attól, amit az Újtestamentum írásai 'A zsidók félelmének' hívnak. A szószék másik küldetése az, hogy az egyházat attól a hibás feltételezéstõl megszabadítsa, hogy Judea és Izrael rokonértelmû szavak. Azoknak az írásoknak az olvasása, amelyek Júdea törzsét Izraellel keverik össze és amelyek Izrael minden említését úgy tekintik, mint a zsidók említését, okozza több mint a felét azoknak a félreértéseknek és félreérthetõ részeknek, amelyeket keresztény elvi kijelentésekben találhatók.

A zsidók NEM a 'kiválasztott nép' annak ellenére hogy az egész egyház megadta magát annak a propagandának, amely õket annak nyilvánítja ki. A zsidók gondolati befolyásolása az utóbbi években sok keresztény állítást elfedett, és a nem elõkészített papság egyre jobban befolyásolható lett a zsidó javaslatok által.

Az egyház ernyedt állapotát, amelyet olyan szóvivõi hoztak nyilvánosságra, akik a belsõ életéért voltak felelõsek, nem a 'tudomány' vagy 'ösztöndíjak' vagy 'a tanulás fényének növekedése' idézte elõ, mivel ezeknek a dolgok nem ellentmondásosak az igazsággal vagy annak részleteivel, hanem ezek a német-zsidó felsõ kritika részei. A hit védelmezõi hosszan és vitézül harcoltak az ún. felsõ kritika támadásai ellen, de végül is nem tudtak ellene védekezni, mert nem vették észre, hogy eredete és célja zsidó volt. Nem volt keresztény és nem volt német - zsidó volt.

Teljes összhangban van a zsidó világprogrammal, hogy ezt a romboló befolyást a zsidók pártfogása alatt kell elindítani, és az teljesen kihasználja a nemzsidók bizalmát, akik elfogadják azt anélkül hogy megnéznék hogy honnan származik. Az egyház most egy második támadás áldozata, amelyben a domináló szocializmus és szovjetizmus támadta meg petyhüdt és erkölcstelen 'testvériségi' elméletek alapján a 'korrektségére' hivatkozva. Azt hitették el az egyházzal hogy az egy vitafórum és nem a kinyilatkoztatás megszentelt helye.

Zsidók amerikai templomok százaiba törtek be személyesen, programjukkal felforgató és lehetetlen szociális ötleteikkel, és végül olyan holtbiztosak lettek abban, hogy a helyzet urai, hogy az elkerülhetetlen ellenõrzésnek is alávetették magukat.
Az egyház alkalmazottainak tisztában kell lenniük azzal, hogy a gazdasági badarságok hétnyolcadát, amiket a szószékrõl elmondanak, zsidó professzorok mûve, akik politikai gazdaságot és forradalmat tanítanak. Tudniuk kellene, hogy a gazdasági gondolkodás az

elõre megfontolt és mesterien megtervezett rejtett propaganda eszközeivel teljesen júdaizálódott, hogy a tömegek gondolkozása (amelyet a 'népszerû' szószékek és szerkesztõségek sokszor idéznek) zsidóbb, mint azt maga a zsidóság igényli.

A zsidó beférkõzött az egyházba a vallási dogmákba, az ún. liberalizmusba és sok osztály lázas és gyarló szociológiai felosztásába. Ha valahol egy tanulmányt kéne írni a zsidókérdésrõl, akkor az a modern egyház amely gyanútlanul szövetkezik egy halom zsidó propagandával. Itt nem reakciót javaslok, hanem építõ jellegû haladást angolszász õseink ösvényén, akik eddig a világépítõk voltak, a városok, kereskedelem és földrészek csinálói voltak, és nem a zsidók, akik sohasem voltak építõk vagy elsõ telepesek, akik sohasem népesítették be a vadont, hanem mindig mások munkájából éltek. Nem azt vetem a szemükre hogy õk nem építõk vagy elsõ telepesek, hanem azt, hogy maguknak követelik az elsõ telepesek és építõk minden jogát. És még akkor is elsõsorban az angolszászok fiainak kell a szemére vetni, hogy letérnek az apjuk által kijelölt egyenes útról és Júdea kétséges ötleteit teszik magukévá.

A ZSIDÓSÁG AZ ISKOLÁKBAN ÉS EGYETEMEKEN.

Az egyetemeket folyamatosan támadják a zsidó ötletekkel. Az angolszászok fiait támadják az örökségükben. Az építõk és csinálók fiait a bomlasztók elméletei gyengítik. Fiatal embereket a szellemi szabadság elsõ üdítõ hónapjaiban ígéretes elméletekkel kerítik be, amelyeknek forrásait és következményeit nem látják. A fiatalságnak van egy természetes forradalmársága, amely haladást ígér és van egy természetes vállalkozókészsége, amely a régi hittel való vitára ösztönöz. Mindkettõ a szellemiség forrása és a szellemi érés hajnalát jelzi. Ennek a serdülõkori fejlõdésnek közepette érik õket szándékosan hazug befolyások amelyek az egyetemen várnak rájuk. Igaz, évek múlva nagy részük észretér annyira, hogy 'leül a kerítés mellé és látja sajátmagát jönni'. Észreveszik, hogy a 'szabad szerelem' elvei vidám klubtémák, de hogy a család és a férfi és nõ régimódi kapcsolata és gyerekeik nemcsak a társadalom alapja hanem minden személyes fejlõdésnek és haladásnak is. Úgy találják, hogy a forradalom szórakoztató vitatéma és arra ösztönöz, hogy szupermannak érezzék magukat, de nem tartozik a haladáshoz.

Az egyetemekkel kapcsolatos probléma pontosan azokat az utakat járta meg, amelyeket az egyházzal kapcsolatban leírtunk. Elõször a zsidó felsõ kritika hogy széttörje a fiatal emberek tiszteletét az õsi hagyományok iránt. Másodszor a zsidó forradalmi szociális elvek. A kettõ mindig együtt halad. Külön-külön nem életképesek. Õk a protokoll programjából a gój társadalom szétszakítását végzik el ötleteikkel.

Nincs értelme az egyetemisták 'radikalizmusát' támadni -ezek az éretlenség jelei. De annak van értelme, hogy megmutassuk, hogy a szociális 'radikalizmus' (a 'radikalizmus' nagyon jó szó, kár, hogy sokszor rosszul használták) zsidó forrásokból jön. A vörös filozófusok központi csoportja minden egyetemen egy zsidó csoport, akik sokszor egy gój mögött bújnak el, aki egy becsapott professzor. Ezeknek a professzoroknak néhányát vörös szervezetek fizetik kívülrõl. Ezek egyetemek közötti szocialista egyesületek, tele zsidókkal és zsidó befolyás alatt, akik zsidó professzorokat utaztatnak szerte az országban keresve a legjobb polgári és egyetemi pártfogók barátságát. A diákoknak tartott elõadások jó táptalaja a propagandának, amelynek az a célja, hogy felvillanyozza a hallgatókat, akik azt hiszik, hogy egy nagyszerû mozgalom kezdetének résztvevõi, amely a függetlenségi harccal hasonlítható össze.

A forradalmi erõk, melyeket zsidók vezetnek, erõsen támaszkodnak arra a jóhírre, amelyet úgy kapnak, hogy diákok és néhány professzor csatlakozik hozzájuk. Ez így volt Oroszországban mindenki tudja, hogy ott az 'egyetemi hallgató' minek a jelképe lett. A zsidó Chautauqua, amely kizárólag egyetemeken tevékeny, az angolszász hagyományokon és a mi fajunk diákjainak jellemzõ vonásain át halad egyenesen. Ezeket hatásosan támogatják olyan professzorok és papok, akiknek gondolkodását a zsidó bomlasztás kificamította mind a teológiában mind a szociológiában.

MIT LEHET ELLENE TENNI?

Egyszerûen azonosítsuk annak a befolyásnak a forrását, amely iskoláinkat és egyetemeinket elárasztja. Tudasd a hallgatókkal, hogy választaniuk kell az angolszászok és Júdea törzse között. Hadd döntsék el a hallgatók, hazafias kötelezettségeik tudatában, hogy az építõket követik-e vagy rombolókat. Nem érvek fognak dönteni. A zsidó méreg egyetlen biztos ellenszere az, ha felébresztjük a hallgatók faji büszkeségét.

Sokszor úgy beszélünk apáinkról, mintha csak néhányan lettek volna, akik a nagyszerû szerzõdést aláírták, amely a szabadság új korszakát jelezte. Nemzetünk apái az angolszász és kelta fajhoz tartoztak. Az emberek akik Európából jöttek vérükben hordozva a civilizációt. Az emberek akik az Atlanti óceánon átjöttek és civilizációt alapítottak egy kopár és sziklás tengerparton, az emberek akik Alaszkába mentek és nyugatra, Kaliforniába, az emberek, akik a trópusokat és a sarkokat meghódították, akik az afrikai prérire költöztek, akik benépesítették Ausztráliát és akik a világ kapuit, Szuezt, Gibraltárt és Panamát birtokolják, akik minden kormányt formáltak, megélhetést és ideálokat adtak minden évszázadban.Sem Istenüket, sem vallásukat nem kapták Júdeától, sem nyelvüket, sem alkotó szellemüket -õk az uralkodó emberek. Az évszázadok során a világ urai lettek azt mind jobbá és jobbá téve és azt nem rombolva.
Ennek a fajnak a táborába, az uralkodók fiai közé jön egy nép, akinek nincs civilizációja amit elõmutathatna, nincs törekvõ vallása, még közös nyelve sem, semmi téren nagy eredményt nem tud fölmutatni, kivéve a 'szerzés' terén, minden ország kiûzte õket, aki elõzõleg befogadta õket, és ezek akarják a szászok fiainak megtanítani, hogy mit kell tenni, hogy olyanná tegyék a világot, amilyennek lennie kéne!

Ha fiaink követik a sötét lázadásra való fölhívást, mert nem tudják, hogy kinek a fiai vagy milyen fajnak a leszármazottai. Legyen egyetemeinken szólásszabadság és a gondolatok áramoljanak szabadon, de jelöljük meg a zsidó eszméket zsidóknak és tanítsuk meg fiainknak a faji titkot.

CSÍPJÜK EL AZ ELLENSÉGET!

Az intés már körbement az egyetemeken. A zsidó eljárás rendszere már teljesen ismert. Milyen egyszerû! Elõször államosítod (válaszd el az egyháztól) az iskolákat - az államosítás szót használják a zsidók az eljárásra. Az iskola tanulóinak elméjét azzal készíted elõ, hogy azt a szabályt állítod föl, hogy nem szabad meg sem említeni, hogy a kultúra vagy patriotizmus bárhogy is kapcsolatban állna az angolszász vallással. Tedd láthatatlanná és hallhatatlanná. Ne engedd azokat a szavakat használni, amelyek segítségével egy iskolás a zsidó fajt felismeri. Ezután, mikor így elõkészítetted a talajt, menj az iskolákba és mocskold be az angolszász ismertetõjeleket és ezzel egyidõben töltsd ki az ürességet zsidó forradalmi gondolatokkal.

Az átlagember befolyását kiûzték az iskolákból oda, ahol az átlagember hatni tud. De a zsidó befolyás a magasabb intézetekben elburjánozhat ott, ahol az átlagember véleménye nem hat. Államosítsd az iskolákat és utána júdaizálhatod az egyetemeket.

Ez az a liberalizmus, amelynek a zsidó szóvivõk úgy tapsolnak. A szakszervezetekben, az egyházban, az egyetemeken, amely megfertõzte a munka, hit és a társadalom alapjait. Ennek bizonyítéka vastagon látható minden zsidó tevékenységben és kinyilatkoztatásban. Éppen ezeknek a befolyásoknak a gyakorlása által gyõzi meg magát a zsidóság, hogy földi 'küldetését' betölti.

A megtámadott kapitalizmus a nemzsidó kapitalizmus. A megtámadott ortodoxia a keresztény ortodoxia. A megtámadott társadalom az angolszász társadalom. amelynek széttörése a Júdaizmus dicsõségét eredményezné.

A listát tovább írhatnánk - a zsidó gondolat hatása az angolszász sportra és szórakozásra, az angolszász hazafiasságra, az angolszász szakmai képzésre - a zsidó gondolat hatása az élet minden területére kihat.

Egyszer egy amerikai szerkesztõk akit zsidó hirdetési szerzõdések csúnyán becsaptak, azt mondta. 'ha a zsidók el akarják venni, joguk van hozzá'. Ez a zsidó eredetre adott válaszok egyike, ami így hangzik: 'Hogy tud jelentéktelen 3 millió a többi 100 milliót uralni? Ostobaság!'

Igen, értsünk vele egyet: Ha a zsidó gondolat erõsebb, ha a zsidók képessége nagyobb, akkor hadd uralkodjanak, és az angolszász elveket rombolja le Júdea törzse. De elõször hadd harcoljon a két gondolat egymással a saját lobogója alatt -legyen egy tisztességes harc.

Az nem tisztességes harc, ha a mozikban, az iskolákban, a júdaizált egyházakban, az egyetemeken az angolszász gondolatot távoltartják az angolszászoktól mondván hogy az 'szektás', 'klikkes', 'elavult' és hasonló érvekkel.

Nem tisztességes, ha zsidó gondolatokat angolszász gondolatokként tálalnak az angolszász támogatás köntöse alatt. Hadd terjedjen az angolszász apák öröksége szabadon az angolszász fiúk között, és akkor a zsidó gondolat azt sohasem tudja legyõzni, sem az egyetemi fórumon, sem a szabad piacon. A zsidó ideál csak akkor tud gyõzni, ha a népektõl elveszik saját kultúrájukat.

Júdea elkezdte a harcot. Júdea megszállt minket. Hadd jöjjön. Ne féljünk tõle. De ragaszkodjunk ahhoz, hogy a harc tisztességes legyen. A diákok és szellemi vezetõik tudják meg, hogy a harc tárgya a gondolatok uralma, és hogy az a faj, amely a jelenleg látott civilizációt fölépítette, ugyanezt ígéri a jövõre nézve is. Tudassuk velük azt is, hogy a támadó erõ zsidó.

Ez minden ami szükséges. A zsidó tiltakoznak ez ellen: 'Nem szabad azonosítanod minket' mondják, 'nem szabad a zsidó kifejezést használnod'. Miért? Mert ha a zsidó gondolat úgy szivárog be, hogy az zsidó, akkor azt elítélik. Az angolszász gondolatok meg merik eredetüket nevezni. Ma csak a korrekt megnevezés szükséges. Kényszeríts minden támadót hogy vonja fel a zászlóját!

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -3. Fejezet

ÜLDÖZÖTTEK VAGY ÜLDÖZÕK?

Mióta zsidók kapcsolatban állnak más népekkel, rövid idõ múlva felhangzik a vád. hogy a zsidók 'nép a népen belül, nemzet a nemzeten belül'. Ha ez ma elhangzik, szenvedélyesen tagadják olyanok, akik népük védelmezõjének tekintik magukat, és ezt a tagadást többé-kevésbé minden zsidó támogatja. Pedig a zsidó tanításban és a zsidó életben semmi sem világosabb annál, hogy ez a megállapítás igaz. De hogy az igazságot a zsidók ellen fel kell-e használni, az egy más kérdés.

Ha a zsidók egy nemzet, nemzetiségük alapja kettõs: a faj és a vallás. Akkor nincs értelme, hogy megkívánjuk tõlük, hogy fajukból, nemzetiségükbõl és vallásukból kilépjenek, de az sem érthetõ, hogy aki ezt állítja, azt vadul támadják. A tények alapján minden problémának van megoldása. A szemrehányás alapja a következõ: Ha nyilvánvaló tényeket tagadnak, mintha senki más, csak a zsidók tudnák, hogy a tények léteznek.

Ha a zsidók folyamatosan egy nép, ahogy tanítják, és ha a 'nemzet a nemzetben' állapot mind tûrhetetlenebbé lesz, akkor a megoldás kétféle lehet: az egyik nép különválasztása a nép maradékától, vagy az egyik 'nemzetnek' a maradék fölé emelése. A zsidó írásokban rengeteg bizonyíték van arra, hogy a zsidók mindkét lehetõséggel számolnak, a nép különválásával és egy fölérendelt néppel. A zsidó tanítás veleje az, hogy a zsidók ma egy különálló nép és azon az úton van, hogy a másik nép fölé emelkedjen. Csak azok az írások, amiket a gójok is olvasnak, tagadják ezt. Júdea igazi rabbinátusa nem tagadja ezt.

A ZSIDÓK KIFOGÁSA AZ 'AMERIKANIZMUS' ELLEN.

A zsidó kérdés bármely vizsgálata során újra és újra meglepi a tanulót, hogy azt, amiatt a zsidók a legjobban panaszkodnak, azt maguk kezdték el. Arról panaszkodnak, amit antiszemitizmusnak hívnak - de az még a legsötétebb elmének is világosnak kellene lennie, hogy sohasem lehetett olyasmi hogy antiszemitizmus, ha azelõtt nem volt egy szemitizmus. Aztán vegyük a panaszt, hogy gettóban kell élniük. A gettó zsidó találmány. Az európai és az amerikai városok megszállása idején a zsidók mindig egymás között akartak élni, mivel úgy gondolták, hogy a gójok jelenléte beszennyezi õket. Azok a zsidó írók, akik zsidóknak írnak, beismerik ezt. De a gójoknak írott mûvekben a gettóra mint a gój kegyetlenség eszközére hivatkoznak. A beszennyezõdés gondolata a zsidóktól származik és egy régi keleti maradvány és a gójokra is alkalmazzák. Így van ez a külön nemzet gondolatával is- elõször zsidók vették észre, elõször ragaszkodtak hozzá és mindig keresték a módját, hogy az elkülönülést gondolatokban és tettekben is megvalósítsák.

Továbbá az valódi és átlagos zsidó azt hiszi, hogy az amerikanizmus, vagy bármely más civilizált nemzsidó állam befolyása káros a júdaizmusra. Ez egy komoly álláspont és semennyi gój kijelentés nem elég ennek az alátámasztására. Valójában ezt a gój elme nem tudja követni, mivel a gójok ellenkezõleg ezt úgy látják, hogy az amerikanizáció jót tesz a zsidóknak. Hiteles zsidó forrásokból megtanultuk, hogy azokat a dolgokat amiket mi civilizálós hatásoknak nevezünk, azokat a zsidók a zsidóság ellenségeinek tartják. Nem a gój mondja, hogy a zsidó gondolat, úgy mint gondolat nem összeegyeztethetõ az élettel országunkban, ezt a zsidó mondja. Õ az aki az amerikanizmust gyalázza, nem az amerikai gyalázza a júdaizmust.

Az amerikanizmus még befejezetlen, a júdaizmus már évszázadok óta kész. Amíg egy amerikai sem gondolna arra, hogy az ország valamelyik részére vagy valamelyik csoportjára úgy mutasson rá, mint az igazi hamisítatlan amerikanizmusra, a zsidó rögtön rámutat a világ bizonyos pontjaira és bizonyos csoportokra akik a valódi júdaizmust képviselik.

Hol van az a típus, akit a zsidó írók igazinak tekintenek? A gettóban élõ zsidót tekintik a zsidók a júdaizmus alaptípusának. A New Yorki Central Parki spanyol és portugál zsidók zsinagógájának híres rabbija volt Dr. D. de Sola Pool. A következõ szavak tõle származnak:

"A gettóban a júdaizmus megfigyelése természetes és majdnem elkerülhetetlen volt. A zsidó élet rendje volt az a légkör, amit belélegzett."

Egy másik híres rabbi, Dr. M. H. Segal azt fejti ki, hogy Európa modernebb részein és Amerikában a zsidóság szellemét a Lengyelországi és Litvániai zsidókkal való érintkezés tartotta életben. Kijelentette más zsidó vezetõkkel összhangban, hogy az 1914-es háború elõtt a világ zsidó központja Lengyelország és Oroszország volt. Dr. Segal ezt mondja: "Az (1914-1918)-as háború az eltûnõ zsidó társadalom utolsó nyomait is széttörte, amely gyenge létét a Lengyelországi és Litvániai középkort idézõ gettókban õrizte meg. Növekvõ gyengeségük ellenére ezek voltak a júdaizmus utolsó menedékei a szétszórtságban. Bennük a régi zsidó élet néhány maradéka életben maradt, a régi zsidó intézmények, gyakorlat és hagyományok. Ezek a közösségek annyi életerõt sugároztak ki, amennyit csak tudtak az Európa modern államaiban és Amerikában élõ felhigított és összezsugorodott zsidóságra."

Az ötlet egyáltalán nem szokatlan - hogy a régi világ gettóinak 'igazi zsidói' kívánatosak és szükségesek arra, hogy a júdaizmust olyan országokban, mint az Egyesült Államokban életben tartsák. Israel Friedlaender, akinek a nevét a zsidók tiszteletben tartják, szintén felismerte a gettózsidók áramának szolgálatát. 'A júdaizmus problémája Amerikában' c. tanulmányában az abszolút szabadság, amelyet a zsidók az Egyesült Államokban mindig is élveztek, dejúdaizálási hatásáról beszél. Ezt az irányzatot két módon lehet korrigálni: antiszemita befolyással és 'nagyfokú zsidó bevándorlással az elnyomás országaiból a szabadabb országokba, amely nyíltan vagy a felület alatt megõrzi és újraéleszti a gettó hatásait'. Ugyanõ nyíltan elismeri 'A zsidó bevándorló amerikanizációja' c. mûvében, hogy neki egy frissen jött gettózsidó kedvesebb mint egy olyan, akit már az amerikai élet befolyásolt.

Az amerikanizálás a mindennapi beszédben azt jelenti, együttérzést mutassunk az amerikai hagyományokkal és intézményekkel, de a zsidók nem gondolnak az Egyesült Államokra, ha Amerikáról beszélnek. Õk Dél és Középamerikát is beleveszik ebbe, ahol olyan sok forradalom volt. Sok zsidó él Argentínában és a többi országban is. Az talán nem igaz, hogy a zsidó vezetõk teljesen 'amerikaellenesek', de az igaz, hogy õk ellenzik a zsidó bevándorlók 'amerikanizálását'. Azaz az 'amerikanizálás' irányzata annyira különbözik a 'júdaizálás' irányzatával, hogy a kettõ ellentétben áll egymással. Ez talán nem hitszegés az amerikai nemzet ellen, de a hûség jele a zsidó nacionalizmus iránt. De az olvasónak magának kell megítélnie a felsorolt tények alapján hogy mekkora a különbség és hol áll a két világnézet közötti harc. Hogy a kettõ egymásnak ellentmond, az nem kétséges. A gójok nem veszik észre ezt az ellentmondást, de a zsidók mindig és mindenütt tökéletesen tisztában vannak vele. Ez nagyon erõs fényt vet a forradalmi programokra, amelyek a társadalmat fel akarják robbantani, az ellentét gerjesztése az ún. tõke és munka között, a

kormány tekintélyének csökkentését korrupt politikával, az emberek elméjének töltését igénytelen színházzal és filmekkel, de ha tanulmányozzuk a zsidók pénzcsinálását béke idején, akkor látjuk a sok visszaélést, amelyekben a zsidók bûnösek. 'A háború a zsidó aratása' mondja egy régi mondás. Azt hogy a gazdasági tiszt szerepét elõnyben részesítik, az az ókortól napjainkig megfigyelhetõ. Érdeklõdésük elsõsorban a nyereség felé fordul és nem nemzeti témák felé. Hagyományosan hûek a zsidói néphez és nem azok más népekhez. Természetes, hogy háború idején árukkal és információkkal kereskednek tehát a háborúból hasznot húznak és kémkednek. Ez töretlenül látható a függetlenségi harcban, a polgárháborúban és az elsõ világháborúban, az egyetlen megfigyelhetõ változás a zsidók növekvõ hatalma és nyeresége. Annak ellenére, hogy az amerikai gyarmatokon kisszámú zsidó élt, ahhoz elegen voltak, hogy jegyüket rátegyék a függetlenségi harcra. Noha a polgárháborúban nem hoztak zsidóellenes törvényeket, néhány intézkedést hoztak egyedi esetekben ugyanazokból az okokból kifolyólag, amelyek miatt 1861-1865 között is nagyobb mértékben erre kényszerültek.

A ZSIDÓK ÉS A VALLÁSÜLDÖZÉSI KIÁLTÁS.

Egyetlen intelligens zsidó az Egyesült Államokban sem volt olyan buta, hogy a zsidó kérdést vallási kérdésnek nyilvánítsa ki és a kérdés vizsgálatát különbözõ cikkekben 'vallási üldözésnek' nevezze. De nyilvánvalóan a 'gój front' (= zsidóbérencek) -nek csak ez marad meg hogy szóvá tegyék. Ebbõl megtanulhatjuk róluk, hogy nagyrészük nem vallásos és a 'vallási üldözést' mint egy vörös rongyot használják amellyel az embereket bikaként akcióra serkentik. Érdekes megfigyelni, hogy a 'vallásüldözés' kiáltást hogyan használják arra, hogy az állítólagos üldözõk elleni üldözési hangulatot keltsenek.

Sem közvetlenül sem közvetve nem állítják ezek a cikkek, hogy a zsidókérdés vallási kérdés. Ellenkezõleg, a legmagasabb zsidó szervezetek határozottan állítják, hogy a zsidókérdés faji és nemzetiségi kérdés.

Az Egyesült Államokban nincs vallási zsidóüldözés, eltekintve néhány humanitárius szervezet agitációjától a 'kóser vágás' ellen, amely az állatok levágásának szükségtelenül kegyetlen változata. De ez az ellenkezés is nehezen hozható a zsidó vallással kapcsolatba. A most alkalmazott vágási módot nem az Ótestamentum hanem a Talmud írja elõ, és ezért hites értelemben nem vallási elõírás, hanem hagyomány. Továbbá bizonyítható, hogy más modernebb módszerek is elérik a zsidók célját (a vér távoltartása a megölt testtõl) sõt sokkal jobban, mint a zsidók módszere. Ez az egyetlen eset, ahol a zsidók vallását távolról megérintik.

Tény az, hogy nincs 'vallásüldözés'. Maguk a zsidók sok embert üldöznek vallási okokból. Az Egyesült Államokbeli szervezett zsidó életnek az egyik jellegzetessége az aktív, szüntelen erõs és erõszakos támadások a kereszténység minden formája ellen, amelyeket nyilvánosan is észre lehet venni. Itt-ott hallani szekták ellentétérõl bigott katolikusok és protestánsok esetén, de ezek nem hasonlíthatók össze a zsidó szervezetek szilárd, könyörtelen és riasztó keresztényellenes tevékenységével. A keresztény egyházak között léteznek viták, de ezek nem érintik a kereszténység alapjait. A szervezett júdaizmus ezzel szemben nem elégszik meg a vallási vitákkal, hanem hatalmas gazdasági és politikai erejével minden ellen föllép, amit saját szavaival 'keresztény megnyilatkozásnak' tart.

Az Egyesült Államok egyetlen elnöke sem merte eddig a beavatási esküjét az nyitott Újtestamentum fölött tartani - a zsidók rögtön megvádolnák. Különbözõ amerikai államok kormányzóit, akik aratási hálabeszédükben a 'keresztény' szót használták, arra kötelezték,

hogy amerikanizmust tanítsanak városainkban, mert az azt tartja, hogy a kereszténység és a jó állampolgár rokonértelmû szavak!

Egy nyilvánosan szereplõ személy az Egyesült Államokban tehetett hitet keresztény vallása mellett anélkül, hogy a zsidók meg nem dorgálták volna. A zsidók nemcsak hogy nem értenek egyet a keresztény tanításokkal - ami jogukban áll és ezt senki sem vonja kétségbe - de megvágják azt a zsidók igényei szerint. Mindent, ami a gyermeket arra emlékeztetné, hogy õ egy keresztény civilizáció közepén él egy nemzetben, amely az alkotmány szerint keresztény alapokon nyugszik, a zsidók kívánságára ki kellett tenni az iskolákból. Egy nemzetben akkor, amikor a zsidó kisebbség minden évben egy listát vezethet a bocsánatkérésekkel, amelyeket õk csikartak ki hivatalos személyekbõl, akik véletlenül a 'keresztény' szót használták, kívánatos lenne, hogy a 'vallási üldözés' vádja oda kerüljön, ahova tartozik.

A zsidó kitûnik a vallásüldözésben, ahogy az amerikai a hazafiasságban. A vallási elõítélettel fejezik ki a zsidók elsõsorban saját hazafiasságukat. Ez az ország egyetlen jól szervezett, aktív és sikeres vallási elõítélete, mert nekik sikerült a hatalmas trükköt végrehajtani, hogy ez nem az õ viselkedésük, hanem az annak ellenzõi viselik az 'elõítélet' és 'üldözés' megkülönböztetõ jeleit. Ezért használják ezt a zsidók olyan gyakran. Õk akarják a velük szemben állót megjelölni. Ezért hirdetik a zsidókérdés minden vizsgálatáról gonoszul hogy 'antiszemitizmus' - a zsidó ismeri annak az elõnyét, hogy a vele szembenállót kiáltson ki valaminek.

A 'vallásüldözés' témája sehol sem található a zsidókérdés más vetületei nélkül, kivéve a zsidó oldalon. Az Egyesült Államokban van vallási elõítélet, de az kizárólag jiddis. Ha a keresztény lakosság csak egy százezrednyi részben is törõdne a zsidók megfigyelésével, mint ahogy a zsidók figyelik a keresztényeket, a Talmudi tanítások egész gyára a közérdeklõdés napfényére kerülne, arra a fényre amely elõl mindig is rejtették. Tisztán csak a szellemi egészség utáni vágy kényszerítené a zsidókat hogy megszüntessék azt a sötétséget, amiben ma élnek. A zsidó talmudizmus annak a közömbösségnek köszönheti a létét, ami körülveszi. Ez éppen az ellentéte a 'vallásüldözésnek'.

A vallási elõítéletekrõl éppen olyan kellemetlen írni, mint ahogy más úton azt tapasztalni. Teljesen ellentétes az amerikai és az angolszász elmével. Mi a vallást mindig lelkiismereti dologként tartottuk számon. Az, hogy abban higgyen, amiben akar, az minden ember alapvetõ joga. Ha ezekhez az öröklött elvekhez hûek vagyunk, és azt az aktív befolyásolási áramlatot tanulmányozzuk, amit zsidó áramlatként ismernek, akkor rögtön ezután a felismerés után más idõk vakbuzgóival és kínzóival sorolnak be egy kategóriába.

Itt az idõ hogy megmutassuk, hogy a vakbuzgó jelzõt többnyire vakbuzgók alkalmazzák. Ebben az országban vannak vallási elõítéletek, vallási üldözés is van, az emberek többségének vallási szabadságát erõszakkal félreállítják,és ezek az elõítéletek és az üldözésés erõszakoskodás zsidó és kizárólag zsidó eredetû.

A történelem és korunk zsidó újságírásának a tanulmányozása mutatja, hogy a zsidó elõítéletek és üldözés folyamatos jelenség mindenütt, ahol a zsidók hatalomhoz jutottak, és hogy semmiféle akció vagy szavak nem gyengítették a zsidót abban, hogy õ támadja és gyengítse továbbra is a nemzsidókat. Nincs olyan keresztény egyház amit a zsidók ismételten ne támadtak volna meg.
A katolikus passziójátékok Oberammergauban megnyerték a keresztény világ egyöntetû tetszését. A philadelphiai rabbi, Joseph Krauskopf tanulmányában 'Egy rabbi benyomásai

az Oberammergaui passziósjátékon' megbélyegezte a passziósjátékot mint bûzös hamisságot és rosszindulatú antiszemitizmust. A rabbi szemében természetesen a keresztény hagyományok mérgezõ hazugságok. A keresztény igazságok halmaza, különösen ami Krisztus személyét illeti: 'Fölindult férfiak és hisztérikus nõk hallucinációi'. 'Így' - mondja a rabbi - 'találták ki azt a kegyetlen történetet, amely az egész bajt okozta, többen szenvedtek ártatlanul miatta, mint bármely kitalált történet miatt ami a világirodalomban található.'

És így az egyszerû Oberammergaui parasztok, akik a katolikus hitet tiszteletteljes látványosságként mutatják be, antiszemitának lesznek bélyegezve.
Ezek nem elszigetelt példák. Amikor a metodista egyház a nagy látványosságot "The Wayfarer" -t bemutatta., Stephen S. Wise rabbi (Amikor ennek az írásnak az eredetijét adták ki. akkor cionista vezetõ volt és az Egyesült Nemzeteknél a cionista zsidóság legaktívabb vezetõje- a szerkesztõ) kritizálta azt és azt az ünnepélyes és buta megjegyzést tette, hogy ha õ egy déltengeri sziget lakója lenne (vándorprédikátor helyett), akkor elsõ dolga a 'The Wayfarer' megnézése után az lenne, hogy kirohanna az utcára és megölne legalább három zsidót. Ez sokat mond azokról a csatornákról, amelyekben Wise rabbi érzelmei mozognak, de a metodisták tízezrei, akik a 'The Wayfarer'-t megnézték, nem hajlandók arra, hogy a fenti kritikát annak a toleranciának a jegyeként fogjanak föl, amelyet Wise rabbi olyan fanatikusan tanácsol a keresztényeknek, hogy tartsák be.

Az Episzkopális egyház is érezte a zsidók támadását. Nemrég (1921 júniusa - a szerkesztõ), a zsidó sajtó arról lármázott, hogy az Episzkopális egyház nem alkalmas arra, hogy valamit megakadályozzon. Ez nem vallási tolerancia vallási véleménykülönbség esetén, hanem egy vallási támadás amit hirdetnek és gyakorolnak. A zsidó ellenérzés karácsony, húsvét és más keresztény ünnepek esetén, ellenérzésük bizonyos hazafias énekek ellen mutatja a támadásuk mérgét és direktségét. A protokollok és a zsidók reményei közötti párhuzamok egyike, hogy a zsidók azt jövendölik, hogy a kereszténység el fog pusztulni. Ha a júdaizmus gyõz, akkor minden bizonnyal elpusztul.

A zsidó intolerancia ma, tegnap és a történelemben bármikor, amikor zsidóknak hatalom és befolyás volt a kezében, nem vitatott kivéve olyanok által, akik nem ismerik a történelmet. A múltbeli zsidó intolerancia történelmi ügy, a jövõbeli pedig zsidó jövendölés. A néhány millió zsidó teljes amerikanizálása elleni legerõsebb érvek egyike az a hitük, amelyet vallási vezetõik hintenek el bennük, hogy õk a 'kiválasztottak', hogy ez az ország az övék, hogy a lakosok bálványimádók és el fog jönni az a nap, amikor a zsidók átveszik a hatalmat.

Hogyan viselkednének másképpen mint az ilyen megnyilatkozásokkal összhangban. Az a dölyfös viselkedés, amelyet a zsidók Amerika alkotóival szemben mutatnak, az csak elõszele annak, hogy hogyan viselkednének, ha erejük és befolyásuk lehetõvé tennék. A bolsevizmus, amely annak az osztálynak a megsemmisítésével kezdõdött, amely egy jobb Oroszország ígéretét hordozta, pontosan párhuzamban van azzal a viselkedéssel, ahogy itt az államalkotókkal viselkednek.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -4. Fejezet

NÉP -E A ZSIDÓSÁG?

Egy nemzsidó sem tudja, hogy hány zsidó él az Egyesült Államokban. Ezek az adatok a zsidó elõljáróságok kizárólagos tulajdona. Az Egyesült Államok kormánya a lakosság

szinte minden vonatkozásában készíthet statisztikát, de bármikor megpróbálta a zsidók számát megállapítani, akik állandóan jönnek és a jelenleg ittélõk számáról, a Washingtoni zsidó lobby közbelép és megakadályozza azt. A zsidók elrejtik számukat, mert a zsidó befolyás a parlamentben elég erõs ahhoz, hogy minden ügyet, amely zsidó érdekeket érint, mindig megnyerjenek.

A bevándorlás az Egyesült Államokba 40 éve üzlet lett - kizárólagos zsidó üzlet. Egy tökéletes szervezet van, amely elhárít minden ellenérvet olyan zsidók bevándorlása esetén, akikrõl tudjuk, hogy forradalmárok, az európai zsidók potenciális forradalmárok. Amerikát nemhiába hívták Európa kisebb országaiban 'zsidóországnak', és a zsidó bevándorlás riasztó növekedése a kérdést megint a nyilvánosság elé hozta. Egy általános meggyõzõdés alakul ki errõl a témáról, mert az nyilvánvaló, hogy a zsidó üzlet, amely zsidókat hoz az Egyesült Államokba úgy mûködik mint egy hadsereg, amely Európában megtette a kötelességét és leigázta azt a földrészt, most áttette központját Amerikába. Amerikai titkos zsidó szervezetek az alapvetõ támogatói ennek a tülekedésnek Amerikába. Elintézik az útlevélformaságokat, elintézik az egészségügyi vizsgálat elkerülését. Az ország törvényeit nyíltan és megvetéssel hagyják figyelmen kívül. A zsidó bevándorló jöhet bárhonnan és jön is mindenhonnan. Elsõ pillantásuk az itteni életre ugyanolyan teljes zsidó irányítást mutat mint amilyen Oroszországban van. Látják, hogy a zsidó titkos társaságok alkalmazottai semmibe se veszik az Egyesült Államok bevándorlási irodájának alkalmazottait. Miért ne viselkednének úgy, mintha az Egyesült Államok az övék lenne? Nem csoda, hogy szószerint ledöntenek minden akadályt, egy gyõzelmes megszállás minden jelét felmutatva. Ez egy gyõzelmes megszállás, nem kevesebb, és az Egyesült Államokon belüli erõk sugalmazzák és segítik azt. Néha vékonyan azzal takarják be: 'ezek az emberek az üldözés elõl menekülnek'.

Az 1880-as zsidó bevándorlás dagálya után túl látható lett ahhoz, hogy ignorálni lehessen. A népszámlálási bizottság megkérte a parlamentet, hogy az embereket faj és születési hely szerint oszthassák be. A legerõsebb ellenállást ez ellen zsidók tanúsították, mégpedig Simon Guggenheim és Julian W. Mack. Vitákat folytattak szakértõk bevonásával, hogy megtudják, milyen alkotórészekbõl áll a népesség. Hogy az Egyesült Államok angolszász, szemita, latin vagy milyen nemzet. A viták zsidó ellenzéke négy dolgot hozott nagyon világosan nyilvánosságra: (1) Zsidók nem értenek egyet bevándorlásuk bárminemû korlátozásával. (2) A zsidók nem értenek egyet semmiféle faji besorolással az országba való belépésük után. (3) A zsidók azzal érvelnek a nemzsidó hatóságoknak, hogy õk egy vallás részei és nem faj. (4) A zsidó más álláspontot foglal el a gój hatóságok elõtt és mást dédelget saját emberei között a fajt illetõen. Amikor az amerikaiak a tarthatatlan állásfoglalást 'vallás és nem faj' visszautasították, a zsidó szóvivõk képesek voltak azzal keresztülvinni kívánságukat, hogy hatalmas szervezeteik nem kívánnak bizonyos dolgokat és ezt keresztül is viszik, érv ide vagy oda és bizottság ide vagy oda. A zsidó lobbi keresztülvitte akaratát. A zsidók számát nem tartják számon az Egyesült Államokban. Minden más fajt besorolnak és osztályoznak de nem a zsidókat. A többi faj nem tiltakozott, a zsidókat pedig nem tartják számon. Mi ma az eredmény? Ha megkérdezzük az Egyesült Államok kormányát, hogy hány francia lakik ott, meg tudja mondani. A lengyelek számát is tudja. Az afrikaiakét is. Egy nagy listáról sok kérdést lehet föltenni, és azt mind tudja a kormány. De ha megkérdezzük a zsidók számát, az nem ismeretes, nincs földjegyezve.

FAJ VAGY VALLÁS?

Mit mondanak maguk a zsidók a 'faj vagy vallás' kérdésérõl? A következõ idézetek az olvasót a zsidók saját gondolatairól informálják arról, hogy õk magukat külön népnek tartják-e, a vallási kérdéstõl függetlenül.

Leo N. Levi, a B'nai B'rith elnöke, 1900-1904:

" A zsidó megkülönböztetõ jegyei nem csak a vallásából erednek. Igaz az, hogy a faj és a vallás szétválaszthatatlanul össze vannak kötve, de bármi okozza a a faj és a vallás összefonódását, az teljesen biztos, hogy egyedül a vallás nem alkotja a népet. A zsidó hit emiatt még nem lesz zsidó. Másfelõl az aki zsidónak született, az zsidó marad akkor is ha vallását megtagadja."

Graetz, zsidó történész, akinek hatalmas mûve egyike a zsidó standard mûveknek, azt mondja, hogy a zsidók története államuk elvesztése óta is "õrzi nemzeti jellegét. Semmi módon sem csak egy hit vagy egyháztörténet."

Moses Hess, egy történelmi figura, aki a zsidó programot az õsi forrásokból modern alapokra ültette, írt egy könyvet: 'Róma és Jeruzsálem', amelyben az ügyet világosan és erõteljesen megfogalmazta:
"A zsidók több mint egy vallás követõi, mégpedig õk egy faj, egy testvériség, egy nemzet".(71.o.)

"Egy zsidó a fajához tartozik, következésképpen a júdaizmushoz is, attól függetlenül, hogy õ vagy õsei hitehagyottak lettek." (97-98. o.)

"Minden zsidó, ha tetszik neki és ha nem, szilárdan egyesítve van a nemzettel." (163. oldal).
"A zsidó vallás mindenekelõtt zsidó hazafiság." (61. oldal).

Louis D. Brandeis, az Egyesült Államok legfelsõbb bíróságának tagja és a cionista mozgalom egyik vezetõje írta könyvében, a "Cionizmus és az amerikai zsidók":

"A tudósok elmélkedése és a tanácsok döntése ellenében a mi saját ösztöneink és cselekedeteink és másokéi határozták meg számunkra a 'zsidó' kifejezést."

Morris Joseph rabbi, a brit zsidók West London Zsinagógájának rabbija írta 'Izrael, egy nép' c. könyvében.

"Izrael biztosan nagy nép... Izrael mindenki számára, aki látja, egy nép. Senki sem tudná egy szektával összekeverni. A zsidó nemzetiség tagadásához tagadni kellene, hogy zsidók léteznek."

A zsidó törvényszéki képviselõ, Bertram B. Benas írja a "Cionizmus- a zsidó nemzeti mozgalom"-ban:
"A zsidó lét alapvetõen az emberek léte."

Leon Simon, egy brilliáns és hatásos zsidó tudós és író fontos tanulmányt írt a vallás és nemzetiség kérdésérõl a "Tanulmányok a zsidó nacionalizmusról" c. kötetben. Vitatja a javaslatot, amely szerint a zsidó vallás nacionalizmus és hogy a nacionalizmus vallásuk szoros része:

"A messiás eljövetele a zsidónak nem csupán a béke eljövetelét és az emberek jóakaratát jelenti, hanem a zsidó istenségének elismerését." (14.o)
"A júdaizmusban nincs szó az egyéni lélek megmentésérõl, mint a kereszténységnek. A júdaizmus gondolata a zsidó nép létezéséhez kötõdik" (20.o).
"Az, hogy a zsidók egy vallási szekta lennének a katolikusokhoz és a protestánsokhoz hasonlóan, értelmetlenség." (34.o).

Arthur D. Lewis, zsidó író, az 'Egy nemzet zsidói' c. mûvében a nemzetséget a faji elemre alapozza:
"A zsidók eredetileg egy nép voltak, és jobban megõrizték, mint a többi nép a nemzetség egy elemét, mégpedig a faji elemet. Ezt bizonyítani lehet a megkülönböztethetõségi teszttel: Könnyebben látod, hogy egy zsidó zsidó, mint azt, hogy egy angol angol."
Az, hogy a zsidók egy nép, az legáltalánosabb felfogás zsidók között. Nemcsak múltjuk van, hanem jövõjük is. Több mint egy nemzet, egy szupernemzet. Tovább is mehetünk a zsidó állítások vizsgálatában: azt mondhatjuk, hogy a zsidó nép a jövõben királyság lesz.

Elkan N. Adler mondja:

" Egy komoly politikus sem kételkedik abban, hogy népünknek van politikai jövõje."
Az a jövõbeni politikai meghatározottság volt Moses Hess fejében, amikor az 1862-es dátumot megjelölte 'Róma és Jeruzsálem' c. könyve elõszavában a következõ szavakkal:
" Egy nemzet sem lehet közömbös azzal a ténnyel szemben, hogy a következõ európai szabadságharcban egy másik nép barátja vagy ellensége lesz-e."

Hess arról panaszkodik, hogy a zsidók között egyenlõtlenséget látott, azt mondja, hogy amit a zsidó egyén nem kapott meg, mert zsidó, a zsidó nép meg tudja kapni, mert az egy nép. Óvja a gój népeket, hogy vigyázzanak, mert a következõ harcban egy új nép is szerepelni fog, a zsidó nép, amely bármelyik másiknak a barátja vagy ellensége is lehet.

Dr. Israel Friedlaender azt mondja:

"Elég számunkra tudni, hogy a zsidók magukat mindig külön fajnak érezték, élesen elhatárolva magukat az emberiség maradékától."

A zsidó nemzet problémáit illetõen sok zsidó tanúvallomás van arra, hogy az amerikanizmus hatása káros a zsidó életre, azaz, a kettõ ellentmond egymásnak, mint két ellentétes elv. És hogy a cionizmus a zsidó nacionalizmus gyülekezõhelye. Az amerikai zsidóság legaktívabb és legbefolyásosabb részének jelenlegi hitvallását az amerikai cionisták szövetsége egy mûben adta ki, 'A cionizmus vezérfonala'.

"A nemzeti vallásuk neve, a júdaizmus a nemzeti rendeltetésükbõl származik. Egy nem vallásos zsidó még mindig zsidó, és nehezen tud megszabadulni zsidóságától csak azzal, hogy tagadja azt, hogy zsidó."(5.o).

A zsidóság sehol sem nevez olyan személyeket tanítójának vagy képviselõjének, akik azt az elméletet képviselik, hogy a zsidó csak egy 'vallási testvér'. Gyakran nem hisz egyáltalán és mégis zsidó. A 'vallás, nem faj' érvelés mutatja ezeknek a politikai vezetõknek a kettõs arcát, akik, ahelyett, hogy egyenesen megbeszélnék a zsidókérdést, minden kérdést igyekeznek a szõnyeg alá söpörni és így zavarják össze a gójok fejét.

Két zsidó program van a világon: Az egyik, amelyet gójok is megnézhetnek, a másik kizárólag csak zsidóknak van. Hogy meghatározzuk, melyik az igazi, egyszerûen az az, amelyik sikeres volt. Az a program, amelyiket az ún. cionisták támogatják a sikeres. Az az a program, amelyik a zsidók faji és nemzeti különállását tekinti céljának.

Függetlenül attól, hogy mit mondanak a gójoknak arról, hogy miért akadályozták vagy változtatták meg akciójukat, az nem kérdéses, hogy maga a zsidó mit gondol: õ magát a néphez tartozónak tartja magát, egyesülve népével a vér kötelékével, amelyet semmiféle hitbeli változtatás nem gyöngíthet, népének múltjának örököse és népe politikai jövõjének ügynöke. Õ egy fajhoz tartozik, és egy nemzethez tartozik. Arra vár, hogy egy királyság jöjjön a földre, egy minden más királyságot uraló királyság, és a világot Jeruzsálem városa fogja uralni. A zsidó népnek ez a kívánsága lehet hogy teljesül. A zsidó nacionalizmus és a többi nép nacionalizmusa, ahol zsidók laknak, egy lehetõ gyõzelem mutatói.

A 'FERDÍTÉS' POLITIKÁJA

Az olyan leleplezésekkor mint a 'vallás, nem faj' érvek esetén a zsidók panaszkodnak, hogy félreértelmezik õket. Ez a szokásos panaszuk. Mindig 'félreértelmezik' vagy üldözik õket, kivéve ha olyasmiért dicsérik õket, amit nem tettek. Ha a gójok teljesen értenék a zsidókat, ha a keresztény egyházak megszabadulnának attól a megtévesztéstõl, hogy a zsidók az Ótestamentum emberei, és ha az egyházak tényleg tudnák, hogy mi az a talmudi hit, akkor a 'félreértelmezés' még erõsebb lenne.

Oroszország eleste az orosz nép elõre megfontolt hibás bemutatásának a következménye a zsidó sajtón és a zsidó diplomácián keresztül. Lengyelország nevét (1920 decemberében - a szerkesztõ) az Egyesült Államok sajtója zsidó kezdeményezésre bemocskolta. Lengyelország rágalmazása, akinek egyetlen bûne az volt, hogy meg akart a zsidóktól szabadulni. De bármikor emelkedett föl egy kéz, hogy megakadályozza azt, hogy a zsidók elözönöljenek egy népet és az élet fõ vonalait irányítsák, a zsidók elkezdtek kiáltozni, hogy 'félreértelmezik' õket. Soha nem foglalkoznak egyenesen a kérdéssel. Hazug tagadások, védõbeszédek részvét elnyeréséért, és mások vádlása saját bûneikkel, hitvány kísérletek, hogy másokat is belevonjanak saját esetükbe, ezek az õ védekezési módszereik. A politikai, gazdasági és jogi fegyverek fordulnak az ellen parancsukra, aki azért megvédi népének jogát a független nemzeti létre, a zsidó beszivárgástól, befolyástól és irányítástól szabadon.

A 'félreértelmezési' taktika azért sikeres, a gójokban bele van rögzõdve az az érzés, hogy valahogy a zsidók a 'kiválasztott nép' és veszélyes ellentmondani nekik bármiben is. Aki egy zsidónak ellentmond, azt megátkozzák. A 'zsidóktól való félelem' az élet nagyon is valóságos része. Maga a zsidó félelemmel van népéhez kötve és az átoktól való félelem vallásának része. - 'Megátkozom azokat, akik téged megátkoznak'. Azt azonban be kellene bizonyítani, hogy a zsidó befolyás romboló irányzatai elleni ellenállás az élet alapvetõ területein a zsidók 'megátkozása-e.

Ha a zsidók valóban az Ótestamentum emberei lennének (ahogyan nem azok), ha tényleg tudatos 'küldetésük' lenne minden nép 'megáldására', akkor éppen azok a dolgok, ahol támadnak, automatikusan eltûnnének. Ha egy zsidót megtámadnak, akkor az nem azért van, mert õ zsidó, hanem azért, mert õ a forrása és éltetõje sok olyan irányzatnak és befolyásnak, amelyek, ha az ellenõrzés nem elég erõs, tönkretehetik a társadalmat. A társadalom egyetlen valódi 'félreértelmezése' a zsidók elõjogának van tekintve.

DISRAELI LEFESTI A ZSIDÓKAT

Benjamin Disraeli, Beaconsfield grófja és Nagybritannia miniszterelnöke híres zsidó volt. Sok könyvet írt, ezek egy részében népérõl beszélt, megkísérelve õket a helyes fénybe állítani. A brit kormány akkor még nem volt annyira elzsidósodva mint ma, és Disraeli egyik legnagyobb alak volt a parlamentben. 'Coningsby' c. könyvében egy Szidónia nevû személy szerepel, akinek szavaival Disraeli úgy akarta a zsidót ábrázolni, ahogy szerette volna, hogy a világ lássa azt.

Mégis, itt van a nemzetközi zsidó, teljes felszerelésben. Õ is a protokollokhoz tartja magát, titkokba burkolva, egy ember, akinek az ujjai az emberi akarat minden fonalát végigtapogatják, és aki a pénz brutális fõnökeit irányítja.
Ha Szidóniát egy nemzsidó írta volna, akkor amiatt, mert olyan valóságos képet fest a zsidók faji történetérõl és jellemérõl, akkor ugyanannak a borzalmas nyomásnak lett volna kitéve, amit a zsidók mindenkire alkalmaznak, aki az igazat mondja róluk.

Disraeli zsidó hõse, Szidónia az jegyezte meg: 'Azok akik nem látnak a színfalak mögé, azoknak úgy tûnhet, hogy a világot nagyon különféle személyiségek irányítják', és még megvilágosítóbb sorok Disraelitõl, amelyek segítenek megérteni azt a gondolatot, amelyet végül is azért írt le, hogy óvja a világot a zsidó hatalmi ambícióktól:

"Sohasem látsz olyan nagy szellemi mozgalmat Európában, amelyben a zsidók nem vesznek nagy számban részt. Az elsõ jezsuiták zsidók voltak. A titokzatos orosz diplomácia, amely Nyugateurópát úgy aggasztja, alapvetõen zsidók mûve. A pillanatnyilag Németországban dúló hatalmas forradalom, amely valójában egy második és nagyobb reformáció lesz, teljesen zsidó pártfogás alatt folyik."

Azt, hogy hogyan dolgoznak a zsidók azon, hogy a dolgok rendjét megbontsák gondolatok segítségével, ahogy a protokollok írják, az ebben a párbeszédben Szidóniával van leírva:

"A konzervatívok elvesztenek egy fontos választást egy kritikus pillanatban. Ekkor jött el a zsidók ideje, hogy elõjöjjenek és ellenük szavazzanak. Az egyház megrémül a szabadgondolkozó környezet gondolatára, de megkönnyebbülve látja, hogy intézményeit továbbra is támogatják, egy zsidó ugyanis rögtön megjelenik és adományokat ajánl föl."

Ha ezeket a szavakat egy nemzsidó írta volna, akkor az országon az 'antiszemita' kiáltás harsogott volna végig. Sõt Szidónia hozzáadja: "És minden generációval erõsebbek és veszélyesebbek lesznek arra a társadalomra nézve, ahol tartózkodnak."

A protokolloknak a szabadelvûség a fõ tantétele. Ez egy hullámban tör be az ún 'liberális' gondolat hátán, amely önmagában nem alkot semmit, de megvan az ereje arra, hogy tönkretegye a meglévõ rendet.

Mióta Disraeli ezeket a szavakat leírta, néhány generáció felnõtt. A zsidók még mindig ellenségesnek találnak minden nemzsidó társadalmat. Erõsebbek és veszélyesebbek lettek. A veszély köröskörül felmérhetõ!

A zsidók azt mondják, hogy a protokollok kitalációk. Benjamin Disraeli is kitaláció? Nagybritanniának ez a zsidó miniszterelnöke hibásan mutatta be népét? Megmutatta, hogy Oroszországban, ahol a zsidók arról panaszkodtak, hogy a legkevésbé szabadok, a zsidóké az irányítás. Megmutatta, hogy a zsidók ismerik a forradalom technikáját, és könyvében

elõrejelezte a Németországban nemrég kitört forradalmat. Honnan tudta elõre? Mert az a forradalom a zsidók szárnyai alatt fejlõdött, és annak ellenére, hogy Angliában 'még olyan keveset tudnak', Disraeli, a zsidó tudott róla, tudta, hogy eredete, fejlõdése és céljai zsidók. Egyvalami világos: Disraeli igazat mondott. Népét korrektül mutatta be a világnak. A zsidók hatalmát, a zsidók céljait és módszereit olyan biztos ecsetvonásokkal festette le, amely többet bizonyít, mint tudást - faji együttérzést mutat és megértést. Miért tette? Disraeli, a színes és legkeletibb udvaronc és olajozott politikus, jó gazdasági képességekkel azért tette volna, hogy tipikusan önhitt módon kérkedjen? Nem. Õ az igazat mondta a zsidókról és nem kellett attól félnie, hogy megvádolják, mert félreértelmezi a zsidókat.

"Úgy ki fogjuk készíteni és halára fárasztani a gójokat, hogy arra lesznek kényszerítve, hogy fölajánljanak nekünk egy nemzetközi hatóságot, amely olyan helyzetben lesz, hogy képessé tesz minket arra, hogy zavartalanul magunkba szívjunk minden létezõ kormányt és így egy szuperkormányt hozzunk létre."

"Úgy kell a gój társadalom oktatását irányítanunk, hogy kezei bátortalanul lecsüngjenek akkor, amikor kezdeményezésre lenne szükség."

- az ötödik protokoll.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL - 5. fejezet.
A ZSIDÓ POLITIKAI PROGRAM

Theodor Herzl, a zsidók egyik legnagyobbja és a modern cionizmus alapítója talán a legmesszebblátó nyilvános képviselõje volt a modern generációk által ismert zsidó létnek. Sohasem kételkedett a zsidó nemzet létezésében. Létezését minden alkalommal kihirdette. Azt mondta: Mi egy nép vagyunk és mind egy nép részei vagyunk.

Világosan látta, hogy amit zsidó kérdésnek neveznek, az egy politikai kérdés. 'A zsidó állam' c. mûvének bevezetõjében ezt mondja:

"Azt hiszem, hogy értem az antiszemitizmust, amely tényleg nagyon bonyolult dolog. Én a zsidó oldalról közelítem meg, de félelem vagy gyûlölet nélkül. Azt hiszem, hogy látom, hogy milyen elemei vannak, úgy mint a közönséges dolog esetén, egy adag kereskedelmi féltékenység, örökölt elõítélet, vallási intolerancia és megjátszott védekezés. Úgy gondolom, hogy a zsidókérdés nemcsak szociális, hanem vallási kérdés is, de alkalmanként ebben vagy abban a színben jelenik meg. Ez egy nemzeti kérdés, amelyet csak úgy tudunk megoldani, ha politikai világkérdést csinálunk belõle és a világ civilizált népeivel egy bizottság keretein belül vitatjuk meg."

Herzl nemcsak azt nyilvánította ki, hogy a zsidók egy nép, hanem zsidó népének a világban játszott szerepérõl ezt írta:

"Ha elsüllyedünk, forradalmi proletariátussá válunk, a forradalmi párt altisztjeivé. Ha emelkedünk, akkor rettenetes gazdasági erõnk is nõ."

Ezt a szemléletet, ami azért is igaznak tûnik, mert ez a legrégebben ápolt zsidó szemlélet, Lord Eustace Percy is osztotta és újranyomta a szerzõ engedélyével a kanadai "Jewish Chronicle"-ban. Érdemes figyelmesen olvasni.

"A liberalizmus és a nacionalizmus hangos trombitaszóval kürtölték ki, hogy megnyitották a gettó ajtaját és egyenlõ állampolgári jogokat ajánlottak föl a zsidóknak. A zsidó kikerült a nyugati világba, látta annak erejét és dicsõségét, hozzászokott és élvezte azt, kezét civilizációjának idegközpontjára tette, irányította és kizsákmányolta azt, és aztán - visszautasította az ajánlatot... Mi több -és ez figyelemreméltó - a nacionalizmus és liberalizmus Európája, a tudományos kormány és a demokratikus egyenlõség még tûrhetetlenebbek számára, mint a régi elnyomás, üldözés és despotizmus..."

A teljesen megszervezett területi uralom világában a zsidónak csak két lehetõsége van a menedékre: Vagy le kell az egész nemzeti államok rendszerének oszlopait döntenie vagy pedig saját területi uralmát kell létrehoznia. Valószínû ebben rejlik a zsidó bolsevizmus és cionizmus magyarázata, mivel ebben a pillanatban a keleti zsidóság a kettõ között ingadozik. Kelet-Európában a bolsevizmus és a cionizmus gyakran egymás mellett nõ, úgy, ahogy a zsidó befolyás a 19. században a republikánust és a szocialistát egyesítette, egészen a konstantinápolyi ifjútörök forradalomig alig egy évtizede, nem mintha a zsidót a szélsõséges filozófia pozitív oldala érdekelné, nem, mert a gój nacionalizmus vagy gój demokrácia része akarna lenni, hanem azért, mert minden létezõ gój rendszer undorítja."

Ez mind igaz, és a nem aggodalmas típusú zsidó gondolkozók mindig felismerik igazságát. Ez jól illik a zsidónak a gój elleni sémájába. És úgy nyilvánul meg, hogy, köztársaságpártiként a királyság ellen van, szocialistaként a köztársaság ellen, bolsevikként a szocializmus ellen.

Mi ennek a bomlasztó tevékenységnek az oka? Elõször is az, hogy a demokráciáról nem tart semmit. A zsidó természet uralkodásorientált. A demokrácia jó a világ maradékának, de a zsidó, bárhol is van, valamiféle arisztokráciát formál. A demokrácia csak egy szó, amelyet a zsidó agitátorok arra használják, hogy sajátmagukat a középre pozicionálják, ha az alá vannak nyomva. Ahogy azonban ott vannak, rögtön azon fáradoznak, hogy külön kiváltságokat szerezzenek sajátmaguk számára - egy eljárás, amelyet a békekonferencia (Versailles/Trianon - a szerkesztõ) a leglesújtóbb példája. A zsidó ma az egyetlen nép, amelynek a kiváltságai a világ békeszerzõdésében vannak lefektetve. (Az eredetit 1920 júliusában adták ki, az jelenlegi Egyesült Nemzetek Szervezete is erre példa - a szerkesztõ).

A zsidóellenes érzések minden magyarázatában, amely zsidó szóvivõktõl származik, három állítólagos ok játssza a fõszerepet: vallási elõítélet, gazdasági irigység és szociális ellenszenv. Attól függetlenül, hogy a zsidó tudja-e, minden gój tudja, hogy a zsidó kérdésnek ezen az oldalán nincs vallási elõítélet. Az lehet, hogy létezik gazdasági irigység, legalábbis amennyiben ez az általános siker sokakat ösztönöz a zsidó alapos vizsgálatára. A világ gazdaságát zsidók irányítják, így eszközeik és elhatározásaik a mi gazdasági törvényeink. A szociális ellenszenvet tekintve - a világon sokkal több a nemkívánatos gój, mint a nemkívánatos zsidó, egyszerûen azért, mert sokkal több gój van mint zsidó.

Egyetlen zsidó szóvivõ sem említi a politikai okot, vagy ha elérhetõ közelébe érnek, akkor elhatárolják és elszigetelik azt. A politikai elem abból a tényből ered, hogy a zsidók nemzetet alkotnak a nemzeten belül. Nem a tény, hogy a zsidók nemzet maradnak a nemzeten belül, hanem annak a módja alkot kikerülhetetlen állapotot, amelyet a világ tarthatatlannak talál. A nemzetek megpróbálták a zsidókat saját köreikre korlátozni, de a végzet állandó nemzetté jelölte õket ki. De a zsidóknak és a világnak el kell ezt a tényt fogadni. A zsidók világprogramja, és az ebbõl következõ zsidóellenesség politikai alapállását a zsidó kozmopolitizmus teszi a világ számára láthatóvá, és a zsidókra nézve a

saját nemzeti egységük.

A ZSIDÓ NACIONALIZMUS ÉS A PROTOKOLLOK.

Senki sem kísérli meg tagadni egy pár olyan hangadó kivételével, aki nem uralja a zsidók gondolatvilágát és csak a gójok gondolkodásának befolyásolására van rendszeresítve, hogy a szociális és gazdasági romboló elemek nemcsak hogy zsidókból állnak, hanem zsidók érdekeltségek pénzelik is õket.

Hosszú ideig ezt a tényt eltitkolták a zsidók határozott tiltakozása és információvisszatartás segítségével, amellyel azok a zsidó érdekeltségek éltek, ahová a nyilvánosság információért fordult. De a tények ezt túlhaladták. Herzl szavai valósággá lettek: "Ha elsüllyedünk, forradalmi proletariátussá válunk, a forradalmi párt altisztjeivé". Ezeket a szavakat elõször 1896-ban jelentették meg angolul!

Épp ma ezek az irányzatok két oldal felé dolgoznak! Az egyik a gój államok megszûnésén dolgozik az egész világon, a másik a zsidó állam létrehozásán Palesztinában. A második projekt az egész világ érdeklõdését magára vonta. A cionisták nagy hangon beszéltek Palesztináról, de aligha lehet azt másképpen leírni, mint egy rendkívül nagyratörõ gyarmatosítási tervet. Az olyan szorgalmasan hirdetett zsidó 'otthon' ötlete nagyon hasznos fedõterv nagymennyiségû nyersanyag és olaj elrablására. Másfelõl pedig nagyon hasznos fedél titkos tervek elrejtésére.

Nemzetközi zsidók, a világ kormányainak és gazdaságának irányítói, akárhol találkozhatnak, háború vagy béke idején, mondván, hogy csak utakat és lehetõségeket keresnek Palesztina megnyitására a zsidóknak, akkor könnyen elkerülik azt a gyanút, hogy más dolgok miatt találkoztak.

Noha zsidó nacionalizmus létezik, ennek megszentelése egy Palesztinában létrehozandó államban nem az a terv, amely minden zsidót foglalkoztat. A zsidók még nem akarnak Palesztinába költözni, és csak a cionista mozgalom miatt nem is fognak odaköltözni. Egészen más okai lesznek eltávozásuknak a gój népek országaiból, ha a teljes kivándorlás ideje eljön.

A világ már régóta gyanítja -eleinte csak kevesen, aztán kormányok titkosszolgálatai, aztán az intellektuelek, ma pedig mind több és több átlagos ember - hogy nemcsak hogy a zsidók egy külön nemzetet alkotnak és képtelenek beolvadni, úgy hogy õk vagy a világ hozzá kell hogy szokjon ehhez, de azt is, hogy õk egy ÁLLAMOT alkotnak. Nacionalisták és amellett közös védelemre egyesültek egy közös cél elérésére. Gondoljunk vissza Herzl definíciójára a zsidó néprõl, amelyet egy közös ellenség tart össze, és akkor látjuk, hogy ez a közös ellenség a gój világ! Vajon ez a nép, aki magát nemzetnek tudja, ennek a ténnyel szembenézve laza szervezetlenségében marad-e? Ez aligha lenne a zsidó ravaszság más szavakkal! A protokollokat azt teszi érdekessé, hogy foglalkoznak a kérdéssel: Van a zsidóknak egy szervezett világrendszere? Mik a módszereik? Hogyan dolgoznak céljaik elérésén?

A protokollok részletesen foglalkoznak ezekkel a kérdésekkel. Bárki is gondolta ki õket, az ismerte az emberi természetet, a történelmet és az államirányítást amely vakító tökéletes teljességében, és rettenetes azokban a dolgokban, amelyeket erejeként használ. Ha valóban egy elme mûve. Túl rettenetesen valóságos ahhoz, hogy képzelet legyen, túl jól megfontolt ahhoz, hogy csak spekuláció legyen, tudása túl mély ahhoz a hamisítás

mély kútjaiban. Az ellene harcoló zsidó támadások erõsen hangsúlyozzák, hogy Oroszországból van. Ez aligha igaz. Oroszországot is érintette útján.
A nemzetközi tényállás világossá teszi, hogy a protokollokat nem Oroszországban írták, és eredetileg nem oroszul írták õket, nem álltak az orosz körülmények hatása alatt, de megtalálták útjukat Oroszországba, és ott adta ki õket elõször Nilus Professzor, aki megpróbálta a protokollokat az akkori Oroszországban végbemenõ események alapján értelmezni.

A világon mindenütt diplomatáknál találtak kéziratokat. Ahol a zsidó hatalma arra képes volt, elnyomta terjesztésüket, néha magas büntetés kilátásba helyezésével.

Létezésük és megmaradásuk kihívja azokat a rövidéletû hazugságokat, amelyek erõtlenül halnak meg. A protokollok élõbbek mint valaha. Magasabb helyekre jutottak el mint valaha. Komolyabban kell venni õket mint valaha. A protokollok egy világprogram - senki sem kételkedik abban - amely programot a protokollok cikkei tárgyalják. Mi erõsítené hitelességét jobban meg- egy aláírás, hat aláírás, húsz aláírás, vagy ötven év töretlen erõfeszítései annak a programnak a megvalósítására?

Az USA és más országok részére nem az teszi érdekessé a protokollokat, hogy egy 'bûnözõ és õrült' kitalált egy olyan programot, hanem az, hogy kitalálása után ez a program megtalálta annak a lehetõségét, hogy legfontosabb részei megvalósuljanak. Maga a mû viszonylag érdektelen - azok a körülmények, amelyek között figyelmünket fölhívja magára, rendkívül érdekesek.

"Ha mi leszünk az uralkodók, minden vallást nemkívánatossá fogunk nyilvánítani, kivéve a magunkét, kihirdetve, hogy Egy Isten van, akihez sorsunk, mint a kiválasztott népé hozzá van kötve, és aki által a mi sorsunk a világ sorsa lett. Ezért kell minden más vallást megszüntetnünk. Ha emiatt ideiglenesen ateizmus alakul ki mind közbensõ fokozat, ez nem mond ellent céljainknak."

- a tizennegyedik protokoll.

"Egy gój világszövetség ideiglenesen felveheti velünk a versenyt, de ez ellen védenek bennünket a köztük levõ ellentétek amelyek olyan mélyek, hogy nem téphetõk ki. A gójok személyes és nemzeti érdekei között olyan mély ellentéteket állítottunk elõ faji és vallási gyûlölködés szításával, amelyet húsz évszázada táplálunk.

- az ötödik protokoll.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL - 6. fejezet.

BEVEZETÕ "CION BÖLCSEINEK PROTOKOLLJÁBA".

A zsidó világuralom elmélete iránt érdeklõdõk e leggyakrabban a protokollokat említik a világhatalom jelenlegi mûködése helyett, azt a 24 iratot, amelyeket "Cion bölcsei protokolljának" neveznek.
A protokollok a legnagyobb érdeklõdést Európában keltették, Angliában fontos véleménykialakító hatásuk volt, megvitatásuk az Egyesült Államokban nem volt széleskörû.

Hogy ki nevezte õket elõször 'Cion Bölcseinek', azt nem tudjuk. A dokumentumok nem lennének lényegesen megcsonkítva, ha a zsidó eredetre való utalásokat törölnénk belõlük, és úgy is a világ leigázásának legátfogóbb tervei maradnának, amely valaha is eljutott a közvéleménybe.

De a zsidó eredet eltávolítása nagyszámú ellentmondást okozna, amelyek a protokollok mai formájában nem fordulnak elõ. A protokollok egy olyan tervet lepleznek le, amely minden tekintélyt alá akar aknázni azért, hogy egy új önkényuralom hatalmát megalapozza. Egy ilyen terv nem az uralkodó osztálytól ered, amely már hatalmon volt, de eredhet anarchistáktól. De az anarchisták nem vallják be, hogy céljuk egy önkényuralom létrehozása. Azt is gyaníthatnánk, hogy a szerzõk francia bomlasztók, akik úgy tevékenykednek, mint a francia forradalom idején aktív orleánsi herceg és társai, de ez ellentmondásba kerülne azzal a ténnyel, hogy azok a bomlasztók eltûntek, míg a protokollokban hirdetett program folyamatosan kivitelezés alatt áll, nemcsak Franciaországban, hanem Európa szerte és nagyon figyelemreméltóan az Egyesült Államokban.

Jelenlegi formájukban nincs ellentmondás, ami arra utal, hogy ez az eredeti formájuk. A zsidó szerzõség állítása alapvetõnek tûnik a terv következetességének szempontjából.
Ha ezek a szövegek hamisítványok lennének, ahogy azt zsidó védekezõk állítják, a csalók valószínû vették volna maguknak a fáradságot hogy a zsidó eredetet olyan nyilvánvalóvá tegyék, hogy antiszemitikus céljaik könnyen fölfedezhetõek lennének. De a 'zsidó' szó csak kétszer fedezhetõ fel bennük. Csak miután az ember figyelmesebben olvas az átlagosnál jön rá, hogy itt a világzsarnokság kialakításának tervérõl van szó és csak akkor lesz a terv származása világos.
Az egesz írás nem hagy kétséget afelõl, hogy ki ellen szõtték ezt a tervet. Nem az arisztokrácia mint olyan ellen. Nem a tõke ellen. nagyon határozott intézkedésekrõl ír az arisztokrácia, a tõke és a kormány felhasználásáról a terv végrehajtása érdekében. Aki ellen a terv áll, azok a 'gójok.' A 'gójok' gyakori említése az, amely az írás valódi célját meghatározza. A destruktív liberalizmus segíti az emberek befogását a terv segítõjeként. A terv az emberek degenerálódását célozza, hogy összezavarja elméjüket és így manipulálhassa õket. A népszerû liberális mozgalmakat támogatja, és a bomlasztó vallási, gazdasági, politikai és mindennapos életre vonatkozó filozófiákat kívánja elvetni és erõsíteni, hogy a társadalmi összetartást összeroppantsa, és így a tervet úgy végre lehessen hajtani, hogy az emberek észre se vegyék, úgy be vannak ágyazva a bomlasztó filozófiák csapdájába.

Nem arról van szó, hogy: 'Mi zsidók ezt fogjuk csinálni', hanem 'A gójokra úgy hatunk, hogy azok így gondolkozzanak és cselekedjenek'. A protokollok legvégétõl eltekintve az egyetlen faji megkülönböztetõ kifejezés a 'gój', amit használnak.

FAJI KÜLÖNBSÉGEK:

Hogy illusztráljuk: az elsõ ilyen elõjel az elsõ protokollban fordul elõ:

"Az emberek jó oldalai, a becsületesség és az egyenesség - alapvetõen károsak a politikában, mert biztosabban megfosztanak a tróntól mint a legerõsebb ellenség. Ezek a gójok szabályai szerint fontosak - nekünk nem kell hogy fontosak legyenek."

Aztán:

"A gójok öröklõdõ arisztokráciájának romjain mi állítjuk fel a mi arisztokráciánkat, a képzett osztályunkét, mindenek elõtt a pénz arisztokráciáját. Ennek az új nemességnek az alapja a gazdagok, akiket mi irányítunk, és a tudományt a mi bölcseink vezetik."

Aztán:

" Növekedni kényszerítjük a béreket, amely a munkásoknak nem hoz könnyebbséget, mert ezzel egyidõben az alapvetõ fogyasztási cikkek árát is megnöveljük, azzal indokolva, hogy ez a mezõgazdaság és az állattenyésztés visszaszorulása miatt van. Mûvészien és mélyen aláássuk a termelés forrásait is megfertõzve a munkásokat az anarchia gondolataival és az alkoholfogyasztásra való ösztönzéssel, ugyanakkor olyan intézkedések bevezetésével, amelyek az gójok értelmiségét elûzik az országból."
(Egy antiszemita csaló ezt az utóbbi öt évben bármikor írhatta volna, de ezeket a szavakat 1905-ben már kinyomtatták, 1906 óta a British Museum is õriz egy másolatot, és Oroszországban már pár évvel azelõtt közkézen forogtak.) A fenti pont így folytatódik:
"Azért, hogy a gójok ne vegyék észre, mi a való helyzet, mi úgy teszünk, mintha a dolgozók érdekében tevékenykednénk és nagy gazdasági terveket támogatunk, amelyek érdekében akív propagandát folytatunk gazdasági elméleteink bevetésével."

Ezek az idézetek jól illusztrálják a protokollok stílusát és megmutatják azokat a részeket, amelyekre hivatkozunk. A 'mi' az írókat jelöli, a 'gójok' azok, akikrõl írnak. Ez nagyon világosan látható a tizennegyedik protokollban:

"A gójok és köztünk levõ különbség a gondolkodásban és az okok meglátásában világosan mutatja a mi választásunk pecsétjét, mint a kiválasztott nép, a magasabbrendû emberek, ellentétben a gójokkal, akik ösztönös állati elméjû lények. Megfigyelnek, de nem látnak elõre, és nem találnak föl semmit (kivéve talán anyagi dolgokat). Ebbõl is világos, hogy a természet minket rendelt a világ uralására és vezetésére."

Ez, természetesen volt a zsidók módszere az emberiség megosztására e legrégebbi idõk óta. A világ zsidókból és gójokból állt. Minden ami nem zsidó volt, az gój volt. A zsidó szó használatát a nyolcadik protokoll illusztrálja:

"E pillanatban, addig ameddig nem biztos, hogy zsidó testvéreink birtokolják a kulcsfontosságú kormánypozíciókat, olyan embereket bízunk meg ezekkel, akiknek a múltjuk és jellemük olyan, hogy egy szakadék van köztük és a nép között."

Ezt a gyakorlatot ismerjük a 'gój frontok' használataként, amit ma a gazdasági világban gyakran használnak azért hogy takarják a zsidó irányítást. Az, hogy ezeknek a szavaknak a leírása óta mennyi haladás történt, azt egy San Franciscoi párthatározat mutatja, amelyben Brandeis bírót elnökjelöltnek választották. Logikus ha azt gondoljuk, hogy a közvélemény mind jobban megbarátkozik a zsidó megszállás gondolatával - amely valójában csak egy kis lépcsõfok ahhoz képest, hogy ma mekkora a zsidók befolyása - a legmagasabb kormánypozícióban is. Az amerikai elnökségnek nincs olyan feladata, amelyben zsidók még nem lettek volna tevékenyek meghatározó módon. Az állás elfoglalása nem szükséges erejük növelésére, legföljebb arra, hogy bizonyos dolgokat támogassanak, amelyek a protokollok terveihez közel állnak.

A protokollok olvasója egy másik szempontot is észrevesz, hogy a buzdítás hangja teljesen hiányzik ezekbõl az iratokból. Ezek nem propagandairatok. Nem akarják a címzetteket tevékenységre ösztönözni. Olyan hûvösek, mint egy jogi irat vagy mint egy statisztikai

táblázat. Nincs az 'induljunk, fivérek' stílusú anyag bennük. Nincs a 'le a gójokkal' hisztériáról szó sem. A protokollok, ha valóban zsidók írták õket zsidóknak, nem tûz szítására készültek, hanem egy magasabb csoport alaposan megtervezett és megvizsgált szándékait tükrözik.

AZ EREDET PROBLÉMÁJA

A zsidó védekezõk megkérdezték: 'Elképzelhetõ-e, hogy ha a zsidóknak egy ilyen tervük van, akkor azok azt leírnák?' De arra nincs is bizonyíték, hogy ezek a protokollok valaha is másképpen nyilvánosságra jutottak, mint szavak formájában azoknak szájából, akik azokat terjesztették. Ahogyan mi ismerjük a protokollokat, azok jegyzetek, ahogyan valaki, aki hallotta õket, leírta. Néhányuk hosszú, mások rövidek. A protokollokról mindig azt állították, mióta ismeretesek, hogy azok tanulmányi jegyzetek, amelyek Svájcban vagy Franciaországban élõ zsidó tanítványok számára készültek. Annak, hogy orosz eredetûnek ábrázolják õket, ellentmondanak azok idõrendi utalásai és bizonyos nyelvtani érvek. A hangjuk biztosan illik ahhoz a feltételezéshez, hogy eredetileg tanítványok oktatására készültek, mert céljuk nem az, hogy elfogadtassanak egy programot, hanem hogy egy már folyamatban levõ programról informáljanak amelynek alapjai ezek a pontok. Nincs benne utalás az erõk összefogására vagy véleménnyilvánításra. Sõt külön említik, hogy sem vita, sem véleménnyilvánítás nem kívánatos. ("Amíg liberalizmust prédikálunk a gójoknak, saját embereinket és ügynökeinket a nem kérdezõ alávetettség állapotában tartjuk." "Az irányítás terve egy agynak a mûve kell hogy legyen..- Ezért tudhatjuk a cselekvés tervét, de nem szabad róla vitatkoznunk, különben széttörnénk egyediségét... Vezetõink nagyszerû munkáját ezért nem szabad a tömeg közé dobni, hogy az részekre szaggassa, még csak egy kis csoport elé sem.")

Továbbá, ha a protokollok külsõ értékét tekintjük, nyilvánvaló, hogy nem egy új korszak hajnaláról volt szó akkor, amikor ezeket tanították. nincs bizonyíték arra, hogy ezek egy bizonyos korra vonatkoznak. Inkább hagyományok, vagy egy vallás hangja szól belõlük, mintha ezeket nemzedékrõl nemzedékre adták volna tovább különösen megbízható kijelölt embereken keresztül. Nincs szó új felfedezésekrõl vagy friss lelkesedésrõl bennük, de a régóta ismert és gyakorlatban kipróbált eljárások bizonysága és nyugalma árad belõlük.

A program korát legalább kétszer hozzák szóba a protokollok. Az elsõ protokollban ez a bekezdés szerepel:

"Már az õsidõkben is mi voltunk az elsõk, akik a 'szabadság, egyenlõség, testvériség' eszméit a nép közé szórtuk. Ezeket a szavakat a fejetlen politikai papagájok számtalanszor megismételték, ahogy minden oldalról erre a csalétekre gyûltek, amellyel a világ gazdagságát és az igazi személyes szabadságot romba döntötték.. A feltehetõleg okos és intelligens gójok nem értették meg a kimondott szavak jelképeit. Nem figyelték meg jelentésük ellentmondását. nem vették észre, hogy a természetben nincs egyenlõség..."

A program kiforrottságára a tizenharmadik protokoll utal:

"Az eljárásra vonatkozólag tilos kérdezni, kivéve azoknak, akik az eljárást alkották és a századokon keresztül irányították."

Lehet, hogy ez egy utalás egy titkos zsidó Sanhedrinre, amelyet örökké tart egy bizonyos zsidó kasztban nemzedékrõl nemzedékre. Újra, azt kell mondani, hogy a kiindulás és az igazgatók nem lehetnek azonosak semmi jelenlegi uralkodó osztállyal, mert a program

szándékai közvetlenül ellentétesek bármelyik ilyen osztály érdekeivel. Nem utalhat semmi nemzeti nemességre, mint a németországi junkerekre, mert javasolt módszerei egy ilyen csoportot erõtlenné tennének. Csak arra a népre hivatkozhat, amelynek nincsen nyílt kormánya, amely mindent nyerhet és semmit sem veszthet el, és akik magukat érintetlenül tartják egy morzsolódó világban. Csak egy olyan csoport van, amelyre ez a leírás illik.

A GÓJOK OSTOBASÁGA

Az a kritika, amellyel ezek a protokollok a gójok ostobaságát illetik, jogos. Nem lehet semminek sem ellentmondani, amit a protokollok a gój mentalitásról és megvesztegethetõségrõl mondanak. Még a legügyesebb gój gondolkozókat is félrevezették azzal, hogy a haladás az, ami az emberi elmébe befurakodott a legravaszabb politika révén. Az igaz, hogy néha meg-megjelent egy gondolkodó, aki kimutatta, hogy a tudománynak nevezett áltudomány egyáltalán nem tudomány. Igaz az is, hogy néha-néha felállt egy gondolkodó mondván, hogy sem a konzervatív, sem a radikális ún. gazdasági törvények egyáltalán nem törvények, hanem mesterséges kitalációk. Igaz, hogy néha egy figyelmes megfigyelõ megmutatta, hogy napjaink dorbézolása, luxusa és különcködése nem az emberek természetébõl ered, hanem azt rendszeresen és megtervezetten rájuk húzták.Igaz, hogy néhányan észrevették, hogy több mint a fele annak, ami közvéleményként van számontartva, az csupán megfizetett tapsolás és fütyülés és semmi köze a közvéleményhez.

De még ezekkel a felismerésekkel itt és ott, legtöbbjük részben figyelmen kívül hagyva, sohasem volt elég folytonosság és együttmûködés azok között, akiknek föl kellett volna ébredniük, hogy forrásuk minden felfedezését kövessék. A protokollok hatása világ vezetõ államférfiaira néhány évtizede azért akkora, mert ezek elmagyarázzák, hogy honnan jön az a sok rossz befolyás és mi a céljuk. Most itt az ideje, hogy az emberek megtudják. Hogy a protokollokat úgy értékeljük, hogy azok a zsidókkal kapcsolatosak vagy nem, megtanítják, hogy hogyan befolyásolják ma a tömegeket mint birkákat olyan hatások, amelyeket nem értenek meg. Az bizonyos, hogy csak ha a nép protokollokat ismeri és megérti, akkor szûnhet meg a kritika, amelyet ma joggal alkalmaz a gójokra.

OSZD MEG ÉS URALKODJ

Valószínû-e, hogy a protokollok programját sikeresen kivitelezik? A program máris sikeres. Sok lényeges fázisa már valóság. De ez nem kell hogy felriasszon, mert a fõ fegyver egy ilyen program ellen, mind végrehajtott mind még nem végrehajtott részei ellen, az a nyilvánosságra hozás. Tudják meg az emberek! Felébreszteni az embereket, felriasztani az embereket, indulataikra hatni, az a módszer, amelyet a protokollok vázolnak. Ennek ellenszere az csõbe húzott emberek FELVILÁGOSÍTÁSA.

A protokolloknak négy része van, ha megvizsgáljuk õket. Ezeket az iratban nem jelölték meg, de gondolatilag így van. Ha mindent beleveszünk, van egy ötödik is, de ez végigvonul a protokollokon, csak itt és ott van fogalmakba öntve. A négy fõ rész nagy blokkokból áll, amelyeknek sok ága van.

Elõször is a zsidó elgondolás az emberi természetrõl, amely alatt a gójokat értik. Másodszor, van egy felsorolása azoknak a dolgoknak, amiket elintézettnek tekintenek. Harmadszor azoknak a módszereknek a felsorolása, amelyeket alkalmazni kell hogy a program további részei is megvalósuljanak. Negyedszer, a protokollok részletesen taglalják azokat a vívmányokat, amelyeket még ennek a dokumentumnak az írása idején el

kell érniük. Ezeknek a kívánságoknak némelyikét már elérték, mert arra kell gondolnunk, hogy 1905 és ma között sok hatalmas befolyást indítottak el bizonyos célok elérésére. A vívmány a gój szolidaritás és erõ feltörése volt, amelyet természetesen a nagy európai háborúk felgyorsítottak. Az elmagyarázott módszer a szétverés módszere. Oszd fel a népet pártokra vagy szektákra. Vesd el a legígéretesebb és utópikus ötleteket és ennek két eredménye lesz: Mindig fogsz találni olyan csoportokat, akik csüggnek ötleteiden, másfelõl partizántevékenységed felosztja és elidegeníti egymástól a csoportokat. A protokollok írói részletesen megmutatják, hogy hogyan kell ezt csinálni. Nem egy ötlettel, hanem ötletek csoportjával kell kijönni, és ezek nem szabad, hogy egységesek legyenek. A cél nem az, hogy az emberek egy dolgot gondoljanak, hanem az, hogy annyira különféleképpen gondolkozzanak annyi különféle dologról, hogy ne legyen egység közöttük. Ennek az eredménye nagy egyenetlenség, nagy nyugtalanság, és ezzel elérték céljukat. Ha a gój társadalom szolidaritása ezzel felbomlott - és a gój társadalom teljesen helyes, mivel az emberi társadalom túlnyomó részben gój társadalmakból áll - akkor ez egy másik ötlet szilárd támasza, amelyet az elõzõ zûrzavarba nem vetettünk be, tehát gyanún felül áll. Jó tudni ehhez, hogy 20 gyakorlott rendõr vagy katona képes egy ezerfõnyi tömeget korlátok közé szorítani. Így az a kisebbség, amely a nemzetet egymással harcoló kis pártokra szakította, többre képes, mint a pártok bármelyike. 'Oszd meg és uralkodj' a protokollok jelszava.

Illusztrációként nézzünk meg egy pár idézetet. Az elsõ protokollból:

"A politikai szabadság egy gondolat és nem tény. Szükséges tudnunk, hogy hogyan alkalmazzuk ezt a gondolatot amikor arra van szükségünk, hogy ügyesen csalétket tegyünk ki arra, hogy egy párt támogasson minket ha egy ilyen a hatalmon levõ pártot meg akarja dönteni. A feladat egyszerûbb, ha az ellenfelet megfertõztük az ún. liberalizmus mérgével, és emiatt a gondolat miatt feladja erejének egy részét."

Tekintsük ezt az ötödik protokollból:

"A közvélemény irányítása érdekében elõször is szükséges annak összezavarása sok egymásnak ellentmondó ötlet bevetésével sok oldalról... Ez az elsõ titok. A második titok az emberek hiányérzetének megnövelése és erõsítése szokásaikban, kedvtelésükben és életmódjukban, hogy senki sem lesz képes magát összeszedni a káoszban, és ennek következményeként az emberek nem értik meg egymást. Ez az intézkedés arra szolgál, hogy minden pártban az ellentétek kapjanak lábra, minden közös erõ bomoljon föl, amely annak ellenáll, hogy alávesse magát nekünk, és minden személyes kezdeményezést elbátortalanítson amely bármilyen módon is árthat törekvéseinknek. "

És a tizenharmadik protokollból:

".. és észreveheted hogy mi egyetértést keresünk, nem cselekedeteinkre, hanem szavainkra amelyet valamilyen kérdésben kinyilvánítunk. Mi mindig azt hirdetjük, hogy minden intézkedésünket az a remény és meggyõzõdés vezeti, hogy mi a közjót szolgáljuk."

A PROTOKOLLOK RÉSZBEN MEGVALÓSULTAK

Azok mellett a dolgok mellett, amiket terveznek, a protokollok elmondják, hogy mit csinálnak és mit tettek. Ha körülnézünk a világban, láthatjuk a megvalósult dolgokat és azokat az irányokat, amelyek a protokollok szerint követendõek- világmeghódítási tervük rettenetes végrehajtásának érdekében. Néhány általános idézet arra szolgál, hogy

megmutassa a jelenlegi vívmányokat a protokollok szellemében és hogy ez világos legyen az olvasónak, a kulcsszavakat megjelöljük.

A kilencedik protokollból:

Valójában nincs elõttünk akadály. Szuperkormányunknak olyan jogon kívüli státusza van, hogy hívhatjuk azt egy erõs és kemény szóval diktatúrának. Jól megfontolva kimondhatom, hogy jelenleg mi hozzuk a törvényeket. Mi alkotjuk a törvényszékeket és a döntvénytártakat. Erõs akarattal uralkodunk, mert kezünkben van egy valaha erõs párt maradéka, amelyet mára leigáztunk."

A nyolcadik protokollból:

"Kormányunkat közgazdászok egész hada fogja körülvenni. Ezért van az, hogy a közgazdaságtan a fõ tárgy amelyet zsidók tanítanak. Bankárok, iparmágnások és kapitalisták, különösen milliomosok fognak minket nagy számban körülvenni, mivel mindent az határoz meg, hogy hogyan játszunk a figurákkal."

Ezek erõs állítások, de azokhoz a tényekhez nem túl erõsek, amelyeket elõhozunk, hogy illusztráljuk õket. Ezek bevezetõk további tényekhez, amelyek szintén tényekkel állnak párhuzamban. A protokollokban, mint itt a nyolcadikban a zsidók fõszerepét hangsúlyozza a politikai gazdaságtan oktatásában, és ez összhangban van a tényekkel. Õk a fõ írói azoknak a gazdasági hóbortoknak, amelyek a tömegeket gazdasági lehetetlenségekhez vezetik,és egyetemeiken is a politikai gazdaságtan fõ oktatói, azoknak a népszerû könyveknek az írói, amelyek a konzervatív osztályoknak azt a képzetet adják, hogy gazdasági elméletek gazdasági törvények. A szociális bomlasztás ötlete, elmélete és eszközei közösek az egyetemen oktató és a bolsevik zsidó között. Ha mindezt kimutatjuk, akkor a közvélemény megváltozhat az elméleti és a szélsõséges közgazdasági tanokat illetõen.

És, ahogyan az éppen visszaadott idézet a kilencedik protokollból állítja, a világ zsidóinak hatalma ma egy szuperkormányt alkot. Ez a protokoll saját szavai, és semmi sem igaz ennyire. Egy nemzet sem kaphat meg mindent amit akar, de a zsidó világhatalom mindent megkap, pedig igényei túllépik a gój egyenlõséget. 'Mi hozzuk a törvényeket'- mondja a protokoll és a zsidók jobban befolyásolják a törvényhozókat, mint azt a szakemberek látják. A múlt évtizedekben a zsidó nemzetközi jog uralta a világot. Ahol a zsidó irányzatok akadály nélkül hatnak, annak eredménye nem 'amerikanizálódás' vagy 'angolosodás', sem más nemzet dominanciája, hanem kizárólagos visszatérés az alapvetõ 'júdaizációra.'

A SAJTÓ ÉS A VALLÁS MEGHÓDÍTÁSA

Ez a tizenhetedik protokollból nagy érdeklõdésre tarthat számot, különösen azoknak az egyházi személyiségeknek a soraiból, akik rabbikkal dolgoznak együtt azon, hogy valamiféle vallási egység álljon elõ:

"Ügyeltünk arra, hogy rossz hírét terjesszük a gój papságnak és így romboljuk le küldetésüket, amely e pillanatban még jelentõsen akadályoz minket. Az emberek fölötti befolyásuk naponta csökken. a lelkiismereti szabadságot hirdettük mindenütt. Ezért csak idõ kérdése, hogy a keresztény vallás teljesen összeroppanjon."

Egy érdekes bekezdése ennek a protokollnak a zsidó nép különleges képességét emeli ki mások befeketítésére:

"Sajtónk a kormány és az egyház ügyeirõl írva olyan lekicsinylõ hangon fog írni amely a becsületsértés határán fog mozogni, amelyre fajunknak különös tehetsége van."

És ez az ötödik protokollból:

"Befolyásunk folytán a gójok törvényeinek a végrehajtása minimálisra csökken. Hála a liberális értelmezésnek, mellyel a törvényességet sikerült aláaknáznunk. A törvényszékek döntéseit mi diktáljuk, még a legfontosabb eseteket is amelyeknek alapvetõ jelentõsége van, éppúgy mint a politikai eseteket, amelyeket aztán a mi szempontjaink szerint tüntetünk fel a gój államigazgatásnak ügynökökön keresztül, akikhez semmi közünk sincs, újságkommentárokon és más utakon keresztül."

A sajtó irányításáról számos megjegyzés van, itt néhány hangsúlyozott állítás a tizennegyedik protokollból:

"A fejlettnek nevezett országokban értelmetlen, szennyes és gusztustalan irodalmat alkottunk. Ahogy a hatalom részei leszünk, támogatjuk létezését úgy, hogy mutassa az olvasó megkönnyebbülésére az ellentétet, mely írott és kimondott szavaink között van. "

És a tizenkettedik protokollban:

"Elértük azt (a sajtó ellenõrzését) mára olyan mértékben, hogy minden hír, amelyet valahol is megkapnak, ügynökségeken keresztül fut át, amelyek a világ minden részén központosítva vannak. Ezek a hírügynökségek minden szempontból a mi saját intézményeink lesznek és csak azt hozzák nyilvánosságra, amit mi megengedünk."

Ez a hetedik protokollban ugyanazzal a témával foglalkozik:
"Kényszerítenünk kell a gój kormányokat, hogy elõsegítsék a mi nagy tervünket, amely már közel van gyõzelmes céljához, hogy a közvéleményt mi alakítsuk, ahogy ezt megszerveztük a sajtó ún. 'nagy erejének' a segítségével. Egy pár említésre sem érdemes kivételtõl eltekintve ez már a kezünkben van."

Ismételjük a tizenkettedik protokollból:

" Ha sikerült már a gój társadalom elméjét annyira uralni, hogy minden világeseményt a mi színezett szemüvegünkön át lássanak, és ma egy kormány sem emel akadályokat az ellen, hogy mi hozzájussunk ahhoz, amit a gój butaság államtitoknak nevez, akkor mi lesz akkor, ha mi leszünk a világ elismert urai a mi általános uralkodónk személyében?"

A zsidó nép az egyetlen amely a maradék titkait õrzi. A tény, hogy õk bármit megkaphatnak amikor azt akarják, az a fontos - ezt sok titkos irat bizonyíthatná ha beszélni tudna, és sok õrzõje a titkos papíroknak. A világ valóban titkos diplomáciája az, amelyet a világ ún. titkait néhány egy fajhoz tartozó embere kap kézhez. A világ egy kormánya sincs annyira tökéletesen az õ szolgálatukban, mint a miénk jelenleg.

JEGYZETEK A DIASZPÓRÁRÓL (SZÉTSZÓRÓDÁS)

A protokollok nem tekintik a zsidók szétszórtságát a világban bajnak, inkább elõnynek amelynek segítségével a világuralmi terv könnyebben realizálható, lásd a tizenegyedik protokoll szövegét:

"Isten nekünk, kiválasztott népének, áldásként adta a szétszórtságot, és az, ami gyengeségnek tûnt, ma ez a fõ erõsségünk. Elhozott minket a világuralom küszöbére. "

Az állítások véghezvitt dolgokról amelyek a kilencedik protokollban vannak leírva, túl nagyszámúk ahhoz, hogy szavakba foglaljuk õket, de a megvalósításhoz nem voltak túl sokan, és van egy pont ahol a szavak és a tények egyeznek és fedik egymást:

"Azért, hogy ne romboljuk le idõ elõtt a gój intézményeket, gyakorlatias kezünkbe vettük õket és mûködésük alapjaiba nyúltunk. Azelõtt pontosan és rendezetten mûködtek, mi azonban liberálisan rendezetlen és kiszámíthatatlan szervezetekkel helyettesítettük azokat. A törvényekkel, a bérbevétellel, a sajtóval, a személyi szabadsággal és a legfontosabbal, az oktatással és a kultúrával, a szabad lét sarokkövével tettük ezt."

"Félrevezettük, butítottuk és demoralizáltuk a gójok fiatalságát olyan tanítási elvekkel és elméletekkel, amelyek garantáltan nem mûködnek, de mi javasoltuk õket. a létezõ törvényeket nem változtattuk meg, de egymásnak ellentmondó magyarázatokkal széttörtük õket és az eredmény elképesztõ."

Mindenki tudja, hogy annak a ténynek ellenére, hogy a levegõ sohasem volt annyira tele az szabadság elméleteivel és vad nyilatkozatoktól 'jogokat ' illetõen, a személyes szabadságot állandóan nyirbáltuk. A szocializálás helyett az emberek szocialisztikus frázisok fedezéke alatt az állam teljes mértékû rabszolgái lesznek. Mindenféle törvény határolja be az emberek legártalmatlanabb szabadságát is. Egy állandó irány van a rendezésre, mindegyik rész valami alapgondolaton nyugszik, és érdekes módon, amikor a nyomozó elme keresi az irányítóközpontját ezeknek a mozgalmaknak, egy zsidót talál, aki ezt irányítja!

A TÁRSADALOM FELOSZTÁSA 'ÖTLETEKKEL'

A protokollok módszere a társadalom felbontására nyilvánvaló. A módszer megértése szükséges, ha valaki meg akarja találni az áramlatokat és ellenáramlatokat, amelyek a mai idõket úgy összezavarják. Az embereket összezavarják és elbátortalanítják a mai hangok és disszonáns elméletek, amelyek mindegyike hihetõnek és sokat ígérõnek tûnik, de világosan megérthetik a hangok értékét és az elméletek jelentését ha megértik, hogy éppen az õ összezavarásuk és elbátortalanításuk azok célja. A bizonytalanság, tétovázás, reménytelenség, félelem, az a vágy, amellyel minden ígéretes terv és felajánlott megoldást átkutatnak - ezek azok a reakciók amelyet a protokollok programja elõ akar állítani. A beállott állapot bizonyítja a program hatásosságát.

Ez egy olyan módszer, amelyhez idõ kell,és a protokollok le is írják, hogy ehhez idõ kellett, valójában évszázadok. A dolog tanulmányozói kitalálták, hogy a zsidó faj már az elsõ évszázad óta hirdeti és mûködteti ugyanezt a protokollokban leírt módszert.

1900 évre volt ahhoz szükség, hogy Európát a jelen alárendeltségi állapotába hozzák, amely erõszakos alárendelést jelent bizonyos államokban, politikait másokban, mindegyikben gazdaságit, de Amerikában ugyanez a program ugyanazzal a sikerrel csak ötven évet vett igénybe! A zsidó hatalom központja, a zsidó program alapvetõ támogatói

Amerikában laknak,és a befolyás, amelyet a békekonferencián arra használtak, hogy a zsidó irányítást Európában biztonságosabban erõsítsék, amerikai befolyás volt, amelyet az Egyesült Államok fejtett ott ki, erõs zsidó nyomásra. És ez a tevékenység nem fejezõdött be a békekonferenciával. (Versailles/ Trianon - a fordító)

A protokollok módszerét egy szóval lehet jellemezni: bomlasztás. A megtett dolgok visszafejlesztése, egy hosszú és reménytelen közbensõ idõ amely alatt az újjáépítést összezavarják, a közvélemény és a nép bizalmának fokozatos kijátszása, miközben a kint állók, akik a káoszt létrehozták, erõs kézzel átveszik a hatalmat -ez az egész eljárás lényege.

A protokollok világosan kinyilatkoztatják, hogy a 'demokrácia' szó körüli gondolatok sorozatával gyõzték le elõször a közvéleményt. Az ötlet a fegyver. Ahhoz, hogy fegyver legyen, olyan ötletnek kell lennie, amely az élet természetes folyásával változtatható. Olyan elmélet kell hogy legyen, amely az élet tényeivel ellentétben áll. Egy ilyen ellentmondásos ötlet nem fog gyökeret verni és gyõzni, kivéve ha hallgatója fejében okosnak, meggyõzõnek és jónak tûnik. Az igazság gyakran értelmetlennek tûnik, gyakran nyomasztó, gyakran rossznak tûnik, de van egy örök elõnye: õ az igazság, és amit arra építenek, az nem hoz vagy eredményez zavart. Az elsõ lépés nem ad irányítást a közvélemény felett de abba az irányba vezet. Érdemes megjegyezni, hogy a 'liberalizmus mérge', ahogy azt a protokollok nevezik, az, ami ezeknek az iratoknak elsõrendû szereplõje. Ennek következményeképpen ezt mondja a protokoll:

"Azért, hogy a közvéleményt irányítsuk, elõször össze kell azt zavarni."
Egy igazság van, amit nem lehet összezavarni, de ez nem igaz, a sokaknak tetszõ liberalizmus, amelyet szélesen elhintettek, és amely zsidók gondozása mellett gyorsabban nõ Amerikában, mint Európában valaha is nõtt, könnyen összezavarható, mert nem hordozza az igazságot. Hiba, és egy hibának ezer formája van. vegyünk egy nemzetet, egy pártot, egy várost, egy szervezetet, ahol a 'liberalizmus mérgét' kiszórták, és azt azt annyi frakcióra lehet felosztani, ahány egyénbõl áll egyszerûen az eredeti ötlet kis módozatait szórva közéjük. Ez a stratégia jó ismert azoknak, akik a köz gondolkodását láthatatlanul irányítják. Theodor Herzl, az õs-zsidó, akinek a látomása messzetekintõbb volt, mint bármely korunkbeli államférfié, és akinek a programja, párhuzamosan a protokollokkal ezt már évekkel ezelõtt tudta, amikor azt mondta, hogy a cionista (a zsidó körülírása) állam még azelõtt jön, mielõtt a szocialista állam jönne. Tudta, hogy milyen béklyókat és nyomort hoznak létre a liberalizmus véget nem érõ hadosztályai, amelyet õ és õsei terveztek,

Az az eljárás, amelynek mindenki az áldozata lehet, de sohasem zsidók! -az csak ennyi: alkosd meg a széleslátókörûség ideálját. Ezt a kifejezést alkalmazza minden zsidó intelem a zsidók és gyanított világuralmi tervek említésekor: 'azt hittük, hogy ön széleslátókörûbb annál, hogy ilyen gondolatai legyenek.'. Ez egyfajta kulcsszó, azt a gondolati állapotot jelzi, amiben a zsidók a gójokat tartani akarják. Az elpuhult tûrés állapota. Egy szellemi állapot, amely semmit sem jelentõ frázisokat mondat a szabadságról, ezek a frázisok kábítószerként hatnak a szellemre és a lelkiismeretre és mindenféle dolgok kivitelezését engedik meg fedezék mögött.
A frázis, a jelszó nagyon bizalmat gerjesztõ zsidó fegyver. ("Az emberek mindenkor elfogadtak szavakat cselekedetként - 5. protokoll.). A protokollok frázisai mögött, ezt maguk protokollok vallják be, nincs valóság.

Az emberek született elhívõk. Egy ideig hihetnek a 'széleslátókörûség'-ben és a borzasztó szociális nyomás alatt, amelyet javára kifejtenek, nyíltan magáénak is vallja azt. De túl sekély ahhoz, hogy kielégítsen bármely mélyebb igényt. Valamiben mélyen hinni akarnak. Ennek bizonyítására tekintsük a cáfolhatatlan erõsségét a negatív hiteknek amelyek mindenkinél jelen vannak, azoknál is, akik azt hiszik, hogy nem hisznek semmiben. Ennélfogva néhányan, akik szellemi függetlenséggel vannak megáldva, behatolnak azokba a tiltott ügyekbe, amelyek valahol zsidó érdekeket érintenek ezek a 'szûklátókörû' emberek. De mások egyszerûbbnek találják azokban a körökben mozogni, amelyek olyan elõrehaladást ígérnek, ahol nem valószínû, hogy alapvetõ vélemények összeütköznek, röviden õk minden elmélkedõ erejüket az aktív életre koncentrálják. Ahogy meg van írva a protokollokban: "Azért hogy a gójok gondolkozását és megfigyelését megosszuk, érdeklõdésüket az ipar és a kereskedelem irányába kell terelnünk". Éppen ez az eltérítés az anyagi területekre amely a protokoll szerzõinek és a zsidó propagandistáknak a legértékesebbet adja. A 'széleslátókörûség', ami azt jelenti, hogy az életfontosságú dolgokkal nem foglalkozunk, gyakran torkollik anyagiasságba. Ezen az alacsony szinten található a világ minden disszonanciája, amely aggodalmat okozhat.

Ez, mint minden, ami körülöttünk van, azt jelenti, ahogy a szolgálat profittá süllyed és a profit lassanként eltûnik. Azt jelenti, hogy a vezetés magas mûvészete kizsákmányolássá fajul. Szüntelen zavart jelent a vezetõk és a dolgozók között. De még ennél rosszabbat is jelent: a gój társadalom felszakadását. Nem a 'munka' és 'tõke', hanem a gójok közti megosztás jön létre a munka világának mindkét felén, ahogy a protokollok alátámasztják: "Azért, hogy a szabadság a gój társadalmat bomlassza és féken tartsa, az ipart spekulációs alapra kell helyezni.".

A gójok munkájának egyik végén van a zsidó tõke, amely a gyártókat hajtja, a másik végén a zsidó agitátorok, bomlasztók és lázítók a másik oldalon a munkást fogják befolyásolni és mindezek olyan körülmények, amelyek a protokollok alkotóit messzemenõen ki kell hogy elégítsék. Lásd a kilencedik protokollt:

"Félhetnénk attól, hogy a tehetséges gójok ereje és a tömegek vak erejét egyesül, de minden intézkedést megtettünk arra, hogy egy ilyen nem várt esemény alkalmával a kölcsönös ellentmondás falát emeljük a két erõ közé. Így a tömegek vak ereje minket támogat. Mi, és csak mi lehetünk a vezetõik. Természetesen úgy fogjuk õket irányítani, hogy hozzánk találjanak."

Azt, hogy rendkívül elégedettek, az is mutatja, hogy nemcsak hogy nem tesznek semmit azért, hogy a világ helyzetén javítsanak, de nyilvánvalóan arra törekednek, hogy az romoljon. A szûkölködés, amelynek ez a célja (kivéve, ha a gój petyhüdtség új gerincet kap a zsidók hatalmának bekövetkezése elõtt), az Egyesült Államokat a bolsevizmus szélére viszi, ha nem beletaszítja. A zsidók ismerik az áru visszatartásának és a magas áraknak a módszerét. Ezzel operáltak a francia forradalom idején és Oroszországban. Minden jele látható ebben az országban is.

Nem nehéz a liberalizmus zsidó ötletének az eredetét felismerni a kiindulásától az utolsó hatásáig a gójok életére. A kívánt zûrzavar itt van! Zavarodottság jellemzi a nép teljes szellemi horizontját. Nem tudják, hogy miben higgyenek. Elõször egy ténysorozatot kapnak, aztán egy másikat. Elõször a körülményeket így magyarázzák el nekik, aztán másképpen. Egy halom magyarázat létezik, amely semmit sem magyaráz el, hanem csak mélyíti a zûrzavart. Maga a kormány elõtt akadályok látszanak tornyosulni, és ahányszor csak elindít egy vizsgálatot, megmagyarázhatatlan módon a dolgok összezavarodnak,

úgyhogy az eljárás bonyolódik. A kormány szempontja is világosan le van fektetve a protokollokban. Adjuk ehhez a vallás elleni támadást, amely az utolsó akadály, amelyet le kell dönteni, mielõtt az erõszak és a szemérmetlen rablás elkezdõdhet.

Hogy összefoglaljuk ezt a módszert, a zûrzavar, amelyet minden zsidó befolyás elõállítani igyekszik, végsõ soron mélységes tehetetlenséget szül. És az az állapot a kimerültség állapota. Nem kell nagy képzelõtehetség ahhoz, hogy kitaláljuk azt, hogy ez mit jelent. Ma a kimerülés az egyik állapot, amely az embereket veszélyezteti. A háború erõfeszítései indította el az emberek kimerítését. A 'béke' és annak zavarai aztán folytatták a kimerítést. Az emberek kevésben hisznek és keveset várnak el. A bizalom megszûnt, a kezdeményezõkészség majdnem megszûnt. A mozgáshiányt hibásan úgy harangozták be, hogy az népek mozgása megszûnt. Így azt mondják a protokollok:

"Mindenki kimerül az egyenetlenségek ellenségeskedés, éhínség, a járványok elleni oltások láttán és egyetlen kivezetõ útként a gójok a mi pénzünkért könyörögnek" 10. protokoll.

Így készítjük ki és merítjük ki a gójokat minden módon, míg azok kényszerbõl felajánlanak nekünk egy nemzetközi szervezet vezetését, amely helyzeténél fogva lehetõvé fogja nekünk tenni, hogy zavartalanul magunkba szívjuk a világ minden kormányát és így alakítsunk egy szuperkormányt. Úgy kell a gój társadalom oktatását irányítanunk, hogy kezeik a gyengeségtõl és bátortalanságtól lesüllyedjen, amikor kezdeményezésre lenne szükség." 5. protokoll.

A zsidók sohasem készülnek ki vagy merülnek ki. Sohasem hozták õket zavarba. Ez azoknak a lelki jellemzõje, akiknek mindig van ötletük a rejtély megoldására. Az ismeretlen az, ami az elmét kimeríti, az állandó vándorlás olyan irányzatok és befolyások között, melyek eredete ismeretlen és céljuk érthetetlen. A sötétben való menetelés kimerítõ. A gójok évszázadokon keresztül tették ezt. A másik oldal, mivel pontosan értette, hogy mi folyik, nem roskadt össze. Minden üldözés elviselhetõ, ha érthetõ, és a világ zsidói értették az okokat. A gójok többet szenvedtek attól, hogy a zsidók üldözték õket, és ha az üldözésnek vége volt, a gój ugyanolyan sötétben volt mint annak elõtte, míg a zsidóság egyszerûen tovább folytatta útját céljai irányába, melyekben hisz, és amelyeket, azok szerint, akik jól ismerik a zsidók eredetét a világon és akiket szintén kimeríthetnek, el is fognak érni. De ez egy forradalom lehet, amely a nemzetközi zsidók rendszerét meg fogja kötelékeitõl szabadítani és valószínûleg ugyanolyan radikális lesz, mint a zsidók minden eddigi kísérlete azoknak a kötelékeknek a kézbekapására. Vannak olyanok, akik kételkednek abban, hogy a gójok egyáltalán képesek lesznek erre. Lehet hogy nem. De legalább tudják meg, hogy kik a hódítók.

"Minden ellenzéki megnyilvánulásra úgy kell reagálnunk, hogy az országot, amely nekünk ellent mer állni, szomszédjaival keverjük háborúba, és ha ezek a szomszédok közösen ellenállnának nekünk, akkor a világháborút kell kirobbantanunk."

- A hetedik protokoll.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL - 7. fejezet.

HOGYAN HASZNÁLJAK A ZSIDÓK HATALMUKAT

Két szervezet, amelyek titkolódzásukról és hatalmukról ismertek, a New Yorki kehilla és az American Jewish Committee. A kehilla New York politikai életében a leghatalmasabb tényezõ. Ez a szervezet a világra nagyon erõsen hat és tudatosan egy olyan programot követ, amely részben zsidópárti és gójellenes. Ez a központ, a belsõ kormány, amelynek uralkodása törvény és amelynek a cselekedetei a zsidó célok hivatalos kifejezõi. Teljes kormánya van, kormány a kormányban Amerika legnagyobb és politikailag legfontosabb városának kellõs közepén. Azt a gépezet is rendelkezésére áll, amellyel a gójellenes propaganda mûködik és zsidó nyomást fejthet ki bizonyos amerikai gondolatok ellen. Azt mondhatjuk, hogy New York zsidó kormánya az Egyesült Államok zsidó kormányának alapvetõ része.

A kehilla szó jelentése ugyanaz mint a kahal szó jelentése, amely közösséget, gyûlést vagy kormányt jelent. A zsidó kormányt képviseli a szétszórtságban. A babilóniai fogságban és a mai Kelet-Európában az a hatalom és védelem, amelyhez a hívõ zsidók államként és igazságszolgáltatásért fordulnak. A New Yorki kehilla a zsidók legnagyobb és leghatalmasabb egyesülése, a zsidó hatalom központja ebbe a városba tette székhelyét. Ez magyarázza a zsidók New Yorkba való bevándorlását az utóbbi évtizedekben. Az nekik, ami Róma a katolikusoknak és Mekka a muszlimoknak.

A kehilla a tökéletes válasz arra a hibás feltételezésre, hogy a zsidók annyira megosztottak egymás között, hogy képtelenek egy központ által irányított tettekre. Ez egy a gójok etetésére kreált állítás. A gyakorlat azt mutatja, még a zsidók alkalmi megfigyelése estén is, hogy a kapitalista és a bolsevik, a rabbi és a szakszervezeti vezetõ mind Júdea zászlója alatt egyesül. Érintsünk meg egy konzervatív zsidó kapitalistát és a vörös kommunista, aki szintén zsidó rögtön ugrik védelmére. Lehet néha, hogy nem szeretik egymást annyira, de együttesen úgy gyûlölik a nemzsidót, hogy ez összeköti õket. A kehilla egy inkább támadó mint védekezõ szervezet a gójok ellen.

A kehilla érdekes módon mutatja meg, hogy egy azonos faji alapon álló nép, amely elevenen hisz önmagában és jövõjében, a nemzetközi különbségeket figyelmen kívül hagyva magánkezdeményezésre egy hatalmas szervezetben egyesül saját fajának faji, anyagi és vallási haladásának érdekében, a többiek kizárásával.

Az American Jewish Committee 1906-ban jött létre. Akkor folyt a kormánynak egy vizsgálata a 'fehér rabszolgakereskedelem' tárgykörében, amelynek eredménye a zsidókra nézve nem volt hízelgõ, és egy védekezõ mozgalom indult meg. A kehilla tiltakozást szervezett Bingham tábornok állítása ellen, aki akkor New York város rendõrfõnöke volt, hogy a város bûntényeinek 50 százalékát zsidók követik el. Ezután nagyon röviddel Bingham tábornok eltûnt a közéletbõl és egy hatalmas és befolyásos nemzeti újságot, amely egy cikksorozatot indított el a 'fehér rabszolgakereskedelem' témában nyert ismeretekrõl, arra kényszerítettek, hogy az elsõ cikk kinyomtatása után abbahagyja a cikksorozatot.

A kehilla feltérképezte New Yorkot, úgy ahogy az American Jewish Committee az Egyesült Államokat térképezte föl, és gyakorlatilag minden zsidó egy vagy több páholy tagja, titkos társaságé, szakszervezeté, bizottságé és szövetségé. Ez a lista bámulatra méltó. A célok és eszközök úgy össze vannak kötve, hogy nemcsak az amerikai élet minden mozzanatát figyeli meg, hanem a közügyeket is a kényszerítés gyors és hatalmas karmaiba teszi.

Egy, a kehilla által szervezett gyûlésen olyan érzéseket fejeztek ki, amelyek ma is figyelemre méltóak. Judah L. Magnes, az Emanuel zsinagóga rabbija, a gyûlés szervezõje a tervet továbbfolytatta:

"Szükséges egy a New York City zsidó közösségéhez hasonlító központi szükséges arra, hogy egy zsidó közvéleményt hozzon létre." - mondta.

Asher rabbinak tapsoltak, amikor ezt mondta: "Az amerikai érdekek egy dolog, a zsidó érdekek egy másik."

Az elsõ nyilvános gyûlésen résztvevõ küldöttek 222 zsidó társaságot képviseltek- vallási, politikai, ipari és közigazgatási. Egy évre rá a kehilla szárnyai alatt már 688 zsidó szervezet gyûlt össze, és 1921-ben jóval 1000 fölött. Amikor a kehilla támadó programját nyilvánosságra hozták, amely szerint New Yorkból zsidó várost kell csinálni és azon át az Egyesült Államokat zsidó országgá, néhány New Yorki konzervatív zsidó félénken reagált. Úgy gondolták, hogy az amerikai nép rögtön felállna és tiltakozna ez ellen. Mások abban kételkedtek, hogy a kehilla itt ugyanolyan szerepet tud játszani a zsidókat illetõleg, mint a régi gettókban. A kehilla egy képviselõje ezt írta:

"Voltak olyanok, akik ennek az újfajta zsidó szervezetnek a végsõ sikerében kételkedtek. Azért nem hittek ebben, mert egy kormány iránti tiszteletet itt nem lehet biztosítani. Más szavakkal. a New Yorki kehilla nem remélhet olyan hatalomban, mint a régi világ kehillái."

Ebben a bekezdésben sok minden jelzi a kehilla helyzetét a zsidó életben. Adjuk ehhez hozzá, hogy az Amerikába jövõ zsidók a régi világ kehilláiban éltek, amelyek ereje az összetartásban rejlett, és a helyzet egyszerû. Szabályozás, az egyéni szabadság eltörlése, a világ átka az, amely a zsidó kormány alapelve zsidók részére.

Mi más történhet, amikor a gójok zsidó bankárok által irányított világkormánya létrejön?

A néhány zsidó aggodalma nem igazolódott. Az amerikaiak nem tiltakoztak. A kehilla folytatta kampányát és Amerika meghódolt. New York zsidóvá lett. Az amerikai életet, az amerikai gondolkodást, az amerikai politikát zsidók uralták a következõ évtizedekben. De mindezzel együtt a zsidók bizonytalanságot mutatnak a hatalom kiuzsorázása láttán. A hatalom nem azoké, akik birtokukba vették, sem a számok alapján, sem képességek alapján, sem annak a jogán, aki ezt a hatalmat létrehozta. Arcátlansággal szerezték meg a hatalmat Amerikában úgy, hogy haragot keltettek amely egy fajüldözéshez hasonlít és ezért ragaszkodnak hozzá amíg csak lehet. Csak így lehet az amerikaik gyöngeségét ebben elmagyarázni, és ez indokolja a zsidók bizonytalanságát tartott pozíciójukat illetõen. Az amerikai a világ leglassúbb embere, ha vallási vagy faji elõítélet vonalán kell cselekednie. Ez teszi tartózkodóvá a zsidókérdést illetõen. Emiatt ír alá a nem informált ember tiltakozásokat az 'antiszemitizmus' ellen, amelyek tulajdonképpen zsidó témájú tények leírása ellen irányulnak. A kehilla alapítása, szervezése és gyors sikere New Yorkban olyan példa, amelybõl a világ megtanulhatja, hogy hogy mire képes a zsidó, ha magát az irányítás székében akarja tudni.

Hogy kit képvisel hivatalosan a kehilla, hozzáadhatjuk, hogy a kehillában képviselve van az amerikai rabbik központi bizottsága, a reform rabbik keleti bizottsága, a B'nai B'rith szervezet, a B'rith Shalom független szervezete, Izrael szabad fiainak független szervezete, B'rith Abraham független rendje, az amerikai cionisták szövetsége, ortodox zsidók, reform

zsidók, 'aposztatikus' zsidók, gazdag zsidók, szegény zsidók, törvénytisztelõ zsidók és vörös forradalmár zsidók. Az 1918-as gyûlésen résztvettek: Jacob H. Schiff, bankár, Louis Marshall, ügyvéd, az American Jewish Committee elnöke, Adolf S. Ochs, a "New York Times" tulajdonosa, Otto A. Rosalsky, a központi törvényhozó testület tagja, Otto H. Kahn a Kuhn, Loeb and Company-és-Benjamin Schlesinger, bankháztól, aki nemrég tért vissza Moszkvából ahol Leninnel tartott megbeszélést, Joseph Schlossberg, az amerikai egyesült ruhaipari dolgozók szervezetének fõtitkára, Marc Pine, aki Oroszország bolsevik urainak tárgyalóparnere, David Pinski és Joseph Barondess, szakszervezeti vezetõk. Kicsi és nagy jelen volt. Az elsõ világháborúnak vége, az orosz forradalmat megnyerték. Mack bíró, aki az Egyesült Államok kormányának háborús kockázati biztosítási irodáját vezeti, és az East End legvörösebb csoportjának kis vezetõje mind találkoznak a kehillában, mint zsidók. Adolph Ochs a "New York Times" tulajdonosa a Yiddish weekly lázas íróival, akik vérszomjasan szólítanak föl erõszakra. Mindannyiukat minden osztályból egyesíti a szolidaritás, amelyet egy más nép sem ér el olyan tökéletesen, mint Júdea népe. Itt ez a cél köti õket össze: 'a zsidó jogok védelme'.

A ZSIDÓ IGÉNY JOGOKRA AMERIKÁBAN.

Milyen jogaik vannak amerikaiaknak, amelyek az amerikai zsidóknak nincsenek meg? Ki ellen szervezkednek az amerikai zsidók és mi ellen? Milyen alapon kiáltanak 'üldözést'? Semmiféle, kivéve az, hogy attól tartanak, hogy az irányt, amit követnek, valaki megvizsgálja. A zsidók ezzel mindig tisztában vannak. Nincsenek a világ folyamában, és a világ állandóan kitalál valamit, amit Júdea már régen tud. A kehilla programja állítólag 'a zsidó jogok védelme'. A zsidók semmilyen jogát soha nem veszélyeztették Amerikában. A kifejezés szépítõ kifejezés a nemzsidó érdekek elnyomására.

A New Yorki kehilla a mintája és szülõje az Egyesült Államok zsidó közösségének, a zsidó kormány látható kísérõje, a dinamó, amely a zsidó 'tiltakozásokat' és 'tömeggyûléseket' motiválja, amelyeket gyakran kürtölnek ki országszerte, és azoknak a sötét erõknek a fegyvertára, amelyet a zsidó vezetõk olyan jól tudnak használni. Ez a 'suttogás folyosója', ahonnan a híres suttogó propaganda kiindul és hazugságait a köztudatba ülteti. A zsidó hatalomnak ezen a központja és az Egyesült Államok kormánya közötti kapcsolatot az American Jewish Committee intézi. A Committee és a kehilla gyakorlatilag azonosak a nemzeti zsidóprogramot illetõen. Külföldi kapcsolataik révén szintén azonosak a világprogramot illetõen.

Az American Jewish Committee (bizottság) az Egyesült Államokat 12 részre osztja. Minden állam egy területhez tartozik, amelyet a leghatalmasabb és legjellegzetesebb zsidók irányítanak. A bizottság a zsidóság vallási, faji, gazdasági és politikai akaratának központja és amellett a New Yorki kehilla végrehajtóbizottsága. A New Yorki zsidóság a nemzeti zsidó gépezet motorja. Nemzeti eszköze az American Jewish Committee. Közvetlen vezetõi és támogatói között vannak: hatalmas újságok tulajdonosai, a szövetségi, állami és városi elõljáróság tagjai, közhivatalok és nagyvállalatok befolyásos alkalmazottai, az igazságügy és rendõrség alkalmazottai, gazdasági szakemberek és bankigazgatók, kereskedelmi és gyártóvállalatok igazgatói, szakszervezeti vezetõk és minden színezetû politikai pártok vezetõi.

Ezeknek a szervezeteknek vannak olyan céljai, amelyeket nyilvánosságra hoznak, más célokról hallgatnak. A nyilvánosságra hozott célokat nyomtatványok tartalmazzák. A titkolt célokat a megkísérelt akciók és ezek eredményei dokumentálják. Hogy rendszeresen haladjunk elõre, nézzük meg elõször az American Jewish Committee

közreadott céljait, aztán a kehilláét, a kettõt összekötõ vonal mellett. Aztán nézzük meg a tényleges célt, amelyet az akciók és azok eredményeibõl állítunk össze. Az American Jewish Committe, amely hivatalosan 1906-ban alakult, a következõ célok kitûzését adta közre:

1. A zsidók polgári és vallási jogainak védelme mindenütt a világon.
2. Jogi segítség valamint jogorvoslási tevékenység, ha a fenti jogokat csorbítják vagy olyan megkülönböztetést észlelnek, amely a fenti jogokat csökkentheti.
3. A zsidók egyenlõségének biztosítása gazdasági, szociális és oktatási ügyekben.

4. Az üldözés következményeinek orvoslása és bármely zsidókat érintõ negatív hatás következményeinek enyhítése.

Ez egy kizárólagosan zsidó program. A kehilla alapokmánya többek között arra hatalmazza azt fel, hogy egy oktatási irodát nyisson, hogy a zsidó lakosok és és szervezetek közötti nézeteltéréseket elsimítsa egyeztetõi eljárás vagy közbenjárás és kiegyezés segítségével. Az alapokmány a célt így szögezi le:

"A Júdaizmus ügyének védelme New York városában és a zsidók képviselete ebben a városban minden helyi ügyben a zsidók érdekében."

Az American Jewish Committee és a kehilla egyesült erõi így néznek ki:

"Továbbá, mivel az American Jewish Committee országos szervezet, a zsidó bizottság (kehilla) New Yorkban tevékeny, a kettõ kombinációja a zsidók érdekvédelmi eljárását az egész országban összehangolná. Kifejezetten hangsúlyozzuk, hogy a zsidók országos ügyeit kizárólag az American Jewish Committee intézi."

Látni fogjuk, hogy ennélfogva a kehilla és az American Jewish Committee egy szervezet. Az Egyesült Államok zsidóinak fõvárosa New York. Ez talán világosabbá teszi azokat a törekvéseket, amelyek New Yorkot teszik minden gondolat forrásává és kiindulópontjává, (Szerk: Most az ENSZ, mint világkormány is New York-ban, az Egyesült Államok zsidó fõvárosában székel). gazdasági központja, mûvészeti központja, politikai központja. De mûvészete keletien érzéki, politikája pedig júdaizáltan korrupt. Az amerikaellenes propaganda otthona, a zsidóbarát hisztériáé, a szellem õrült összezavartságának, amely ma úgy járja be a világot, mint Amerika igazi arca.

Az a dogma, amellyel Amerika polgárainak tömegét beoltották, most az egész amerikai kormányprogramot pusztítja. 'Szélesíti' Amerikát kiragadva saját megkülönböztetõ azonosságából és elkeni a meghatározó ideálokat, azokat az ideálokat, amelyen Amerika intézményei alapulnak.

A ZSIDÓ JOGOK ÖSSZEÜTKÖZNEK AZ AMERIKAI JOGOKKAL.

Az Egyesült Államok zsidókérdésének tanulmányozása nem vallási vitákon alapul. A vallási elem csak akkor lép be, ha a zsidók azt belevonják. Õk állandóan belevonják azt három módon: Elõször is azt állítják hogy a zsidók bármiféle tanulmányozása 'vallási üldözés'. Másodszor tagadják azt, amit saját jegyzeteik tanúsítanak Egyesült Államokbeli tevékenységükrõl. Harmadszor, annak a, korrigálás nélkül nagyon félrevezetõ képnek alapján, hogy az õ vallásuk az Ótestamentum. A zsidók vallása nem az Ótestamentum és egy Ótestamentumot csak nagy nehézségek árán lehetne náluk találni. Õk talmudi

emberek, akik a rabbik spekulációit és az ókori próféták szavait részesítik elõnyben.

Ebben a cikksorozatban minden nemzsidó állítást félretettünk a vallás kérdésérõl, és csak azokat vettük figyelembe, amelyek elismert zsidó forrásokból származnak. Felvilágosító hatású volt a New Yorki kehilla, az American Jewish Committee és testvérszervezeteik írásainak a tanulmányozása amely magában foglalja országos tevékenységüket is, amelybõl az jött ki, hogy ezeknek a tevékenységeknek milyen nagy része vallási színezetû, mégpedig közvetlenül és harciasan keresztényellenes.

Azaz azt lehet mondani, hogy a zsidók állítása szervezeteik alapító iratában, hogy egyetlen céljuk a 'zsidók jogainak biztosítása', és ha megkérdezik, hogy mik azok a 'zsidó jogok', amelyeket ebben a szabad országban biztosítani kell, a választ csak azok a zsidó akciók adhatják meg, amelyeket a zsidók kezdeményeztek a 'védelem' biztosítására.

Így értelmezve, a 'zsidó jogok' -at úgy lehet összefoglalni, hogy mindannak a számûzése szemük és hallásuk terébõl, ami a kereszténységre vagy annak alapítójára utal. A vallási tolerancia a zsidó oldalon teljesen hiányzik.

TÁMADÁSOK A KERESZTÉNYSÉG ELLEN

A kehilla és a Jewish Committee megalapítása elõtt ez a fajta támadás az amerikaiak jogai ellen szórványos volt, de 1906 óta számuk és kitartásuk megnõtt. A szabadság ideáljával takarózva a zsidóknak lehetõségük van a szabadságot támadni. Amerika magát a tolerancia hiányát tûri. Nézzünk egy pár évet hogy a támadás egy szakaszát lássuk. Ez a kereszténység elleni támadás. Itt van egy pár részlet, amelyeket a zsidók amerikai hatalmának növekedése után jegyeztek föl:

1899-1900: A zsidók el akarják távolítani Virginia állam jogainak jegyzékébõl a 'keresztény' szót. 1906-1907: Oklahomai zsidók jegyzéket intéznek az alkotmányozó gyûléshez, amelyben állítják, hogy a keresztény fogalom bevétele az állam új alkotmányába ellentmond az Egyesült Államok

A zsidók elérik, hogy a 'Velencei kalmárt' nem oktatják Texas, Ohio állami iskoláiban. 1907-1908.Széleskörû zsidó követelés, hogy az ország közintézményeit szekularizálják, mint a zsidók követelésének részét az õ alkotmányos jogaikért. A legfelsõbb bíróság bírájának, Brewernek az állítása, hogy ez egy keresztény ország, a zsidó rabbik és kiadmányok széleskörû ellenállásába ütközik.

A zsidók sok városban agitálnak a biblia olvasása ellen. Karácsonyi ünnepek vagy énekek Philadelphiában, Cincinnatiban, St. Paulban és New Yorkban zsidók erõs ellenállásába ütköznek.

1908-1909 Arkansas kormányzójánál tiltakoznak 'keresztény kifejezések' ellen, amelyeket az aratás ünnepén mondott beszédébe vett be.

Gotthard Deutsch professzor tiltakozik a fõiskolai hallgatók gyakorlatai közben elhangzott keresztény imádságok ellen.

A Tamaqua, Pennsylvania-i zsidó közösség megtámadja azt a határozatot, amely szerint az iskolákban naponta bibliaolvasást tartanak.

A zsidó asszonyok helyi bizottsága petíciót intéz iskolákhoz a karácsonyi megemlékezések megtiltása érdekében.

Bojkottot szerveznek New Yorkban azok ellen a kereskedõk ellen, akik szombaton nyitva tartanak.

Ebben az idõszakban különös erõfeszítéseket tesznek, hogy a zsidó szabbatot a közéletben meghonosítsák. A zsidók visszautasították, hogy a törvényszékeken esküdtként közremûködjenek, így hátráltatva pereket.

1909-1910. A zsidók kívánságára a Bridgeport, Pennsylvaniai iskolai bizottság amellett szavaz, hogy ne idézzenek imádságokat az iskolában.

Newarkban New Jersey, a rabbik megkérik az esti iskolákat, hogy péntek estére ne tegyenek órákat, mert a zsidó szabbat pénteken naplementekor kezdõdik.

A zsidó nemzeti ünnepnapok bemutatása a közéletben aktívan folyik.

1910-1911. A héber nyelv elfogadását hivatalosan elfogadott nyelvként a legfelsõbb bíróság bírója, Goff meghiúsítja.

Chicagói zsidók megváltoztatják a választási idõpontot, mert az eredeti dátum passover utolsó napjára esett volna.

Zsidók ellenállnak a biblia olvasásának és egyházi énekek éneklésének detrioti iskolákban.

Rabbik kikényszerítik Hartford, Connecticut, iskolatanácsától, hogy a 'Velencei kalmárt' töröljék a kötelezõ olvasmányok listájáról.

A New Yorki kehilla két ellentmondásos dolgot visz keresztül: javasolja, hogy zsidók vasárnap mindenfajta üzleti tevékenységet folytathassanak.de elkötelezi magát arra, hogy hat arra, hogy a vasárnapi szabályokat tiszteletben tartsák.

1911-1912.Zsidók Passaicban, New Jerseyben petíciót intéznek az iskolai tanácshoz, hogy a bibliaolvasást és a keresztény énekeket számûzzék az iskolákból.

Egy rabbi kérésére három iskolai elõljáró Roxbury, Mass.-ban beleegyezik abba, hogy a karácsonyfát és az évszakra utaló minden jelet eltávolítsanak az iskolákból.

Az ohiói alkotmányozó gyûlés egy zsidó képviselõje javasolja, hogy az alkotmány tiltsa meg a keresztény vallásra való utalásokat az iskolákban.

A settlementi egyetem egyetemi tanácsa a New Yorki kehilla kérésére a következõ határozatot hozza: "A settlementi egyetem óvódai egyesülete az évente tartott ünnepi gyûlése minden szektás szimbólumot el fog távolítani, a karácsonyfák, karácsonyi programok és karácsonyi énekekkel egyetemben."

1912-1913. Jackson, Tennessee-i zsidók bírói határozatért folyamodnak a város iskoláiban folyó bibliaolvasás megtiltására.

A független B'nai B'rith rend évi gyûlése Nashville, Tennessee-ben határozatot hoz a bibliaolvasás és a keresztény énekek éneklése ellen nyilvános iskolákban.

A Chicagoi oktatási bizottság, a zsidó agitáció színtere, javaslatot hoz, hogy a karácsonyt töröljék az iskolai szabadnapok listájáról.

1913-1914. A zsidó erõk energiái arra összpontosultak, hogy megakadályozzák azt, hogy az Egyesült Államok kormánya úgy változtassa meg a bevándorlási törvényt, hogy védje az országot a nemkívánatos idegenektõl.

1914-1915. Kehilla kísérletek a vasárnapi szabályok módosítására.

1915-1916. Zsidó ellenállás azok ellen a mozgalmak ellen, amelyek a biblia olvasását az iskolákban meg akarják engedni.

1916-1917. Hatalmas zsidó kampány az 'írástudó cikkely' ellen a bevándorlási küszöbben.

A zsidók kérésére a New Haven Connecticut-i iskolai bizottság megtiltja a 'Velencei kalmár' olvasását az iskolákban és kiterjeszti a 'Lamb: Shakespeare meséi'-nek a megtiltását.

1918-1919. Crowder marsall, bírósági tisztviselõ az amerikai haderõ alkalmassági vizsgálati bizottság megbízásából egy utasítást adott ki az vizsgálóorvosoknak, az egészségügyi miniszter nevében, amelyben az az állítás szerepelt, hogy "A külföldiek, különösen a zsidók hajlamosabbak a szimulálásra mint a belföldiek". Louis Marshall, az American Jewish Committee vezetõje táviratban követelte, hogy ennek a megfogalmazásnak el kell tûnnie. Wilson elnök elrendelte ennek a bekezdésnek a kivételét.

Az Egyesült Államok szállítási bizottsága egy hirdetést adott fel a "New York Times"-ban amelyben egy tisztviselõt kerestek mondván, hogy 'keresztényt' keresnek, amely mindig 'nemzsidót' jelent - a lap nem jelentette meg. Louis Marshall újra akcióra lépett és Bainbridge Colby-nál, Woodrow Wilson államtitkáránál emelt panaszt, mondván: " Nem büntetés kirovása a célunk, de azért, hogy példát statuáljunk, és hogy ez az eset példaként szolgáljon, a hirdetés íróját ki kell dobni és a közvéleményt informálni kell a kidobás okáról." Figyelemreméltó az American Jewish Committee hangneme, amikor magasrangú tisztviselõknek ír a zsidóság ügyában. Ilyen hangnem más fajok és vallási felekezetek esetében nem szokásos.

A Plattsburg kézikönyv, amelyet az Egyesült Államok tisztjei számára írnak a gyakorlótáborokban, azt az állítást tartalmazta, hogy az "ideális tiszt keresztény és úriember". Az A.J.C. rögtön tiltakozott a keresztény szó miatt és a kézikönyvet úgy változtatták meg, hogy az "ideális tiszt udvarias úriember".

Az Anti-Defamation Committee azt állította, hogy 160 amerikai iskola vette ki a 'Velencei kalmár' -t az iskolai oktatási anyagból.

1919-1920. A kehilla olyan sikeres volt kampányában, hogy a zsidó hirdetõ írhatta, hogy csak zsidó munkaerõt keres, de a nemzsidó hirdetõ nem nyilatkoztathatta ki ilyenirányú kívánságát.

És ez így folytatódik, évrõl évre, mind a mai napig. Az idézett esetek tipikusak és nem alkalmiak. Azt mutatják, hogy mik esnek meg állandóan az Egyesült Államokban, amikor a zsidók 'jogaikat' követelik. A zsidók ügyeibe senki sem avatkozhat bele. A zsidó a saját naptárát használhatja, saját ünnepeit ünnepelheti, a saját módján imádhatja Istenét, a gettóban lakhat, sajátos élelmezési szabályait betarthatja, úgy vághatja le állatát, ahogy senki, aki tud róla, nem helyesli azt, õ mindezt teheti a legcsekélyebb zavarás nélkül, senki sem kérdezi, hogy van-e joga ezekhez. De a nemzsidó az üldözött. Neki mindent úgy kell csinálnia, ahogy a zsidó azt tõle kívánja, ha nem akarja a zsidó 'jogait' megsérteni.

AZ 'ANITISZEMITIZMUS' KIÁLTÁSA

Amit az emberek ma láthatnak az az, hogy amerikai jogokat csökkentettek, és ez a csökkentés a saját 'széleslátókörû' toleranciájuk segítségével történt. A zsidók beavatkozása mások vallásába, és a zsidók szándéka, hogy a közéletbõl az Egyesült Államok keresztény jellegének minden jelét kisöpörjék a vallási intoleranciának az egyetlen jele ma az országban. Nincsenek megelégedve a legteljesebb szabadsággal saját vallásuk követésére csendben és békében, egy országban, ahol senki sem meri õket megijeszteni, a zsidók kinyilatkoztatják - mi olvassuk ki akcióikból- hogy bármilyen keresztény hang vagy látvány támadja az õ csendjüket és békéjüket, és ezért harcolnak ellene ahogy csak tudnak politikai módszerekkel. Hogy ez a szellem hova vezet, azt a Talmud és a kommunista reformok Oroszországban és Kelet-Európában mutatják.

Ez még nem minden. Nem elégedettek a saját szabadságukkal, nem elégedettek a szekularizációval; amely minden közintézmény kereszténytelenítését jelenti, a zsidó aktivitások harmadik lépcsõje a Júdaizmus felmagasztalása mint egy elismert és elõtérbe helyezett rendszeré. A program már ismerõs mindenütt, ahol a zsidó program fut: Elõször az alapítás, aztán minden nemzsidó és zsidóellenes széttörése, végül a júdaizmus felmagasztalása minden fázisában.

Vegyük ki az imádságot és Shakespeare bizonyos darabjait az iskolákból, tegyük be a zsidó törvényszékeket a középületekbe - így mûködik. A szekularizáció a júdaizáció elõkészítése. A New Yorki kehilla mutatja, hogy hogyan teszik ezt meg és az American Jewish Committee mutatja, hogy milyen emberek teszik azt meg.

A kehilla munkáját védelmezõi oktatónak mondják azon kevés alkalomkor, amikor azt támadják. Valóban az. A legjobban képzett tagok a keleteurópai gettókból jöttek, ahol a kehilla ötletét teljesen megértették és gyakorolták és ahol a zsidó közösségi kormánynak korlátlan hatalma volt. Bármilyen más oktatási fokozat iránt is érdeklõdik a kehilla, a legjobban támogatja az elkülönülésre tanítást. Dr. S. Benderley, az oktatási iroda igazgatója, a következõképpen adta meg a kehilla 'oktatási' céljait:

"Az volt a célunk, hogy fiatal zsidókat formáljunk ki, akik egyrészt igazi amerikaiak, ennek a köztársaságnak a részei, akik erõsen akarják az amerikai ideált felépíteni, másrészt legyenek zsidók is, szeressék saját ideáljaik legjobbjait, és ne csak arra törekedjenek, hogy összekeveredjenek a többiekkel és eltûnjenek köztük. Ez a probléma ortodox és reformzsidókat is érint. Nem csak vallási, hanem polgári probléma is. "

Azaz különválás és kiválasztottság mint oktatási cél, amelynek eredménye csak faji felsõbbrendûségi és kiválasztotti gondolatok lehetnek.

A zsidók folyamatos tudata, hogy a 'gój' a zsidóság elvesztését okozza az évszázados különválás oka. Olyasmi hogy 'antiszemitizmus' nincs. De sokfajta 'gójellenesség' létezik. A világ országaiban nem tud senki arabellenes érzelmekrõl. Egy szemita népet sem gyûlöl a többi. Nincs arra ok, hogy valaki is gyûlölje a szemitákat.

Nagyon furcsa, hogy a zsidók nemszeretése a szemita népek egységére vonatkozna. Palesztinában, ahol csak egy pár zsidó van, szemiták élnek, akik olyan alaposan nem kedvelik a zsidókat, hogy a cionista aktivistákat komolyan akadályozzák elõrehaladásukban. Ez biztosan nem antiszemitizmus, mivel szemiták nem szemitaellenesek. A zsidókat nem kedvelik. A SZERKESZTÕ jegyzete: Az eredeti mûvet 1921-ben írták, amikor Palesztina zsidó lakossága jelentéktelen volt. 1918-ban 4 százalékot tettek ki.

Ha árja és szemita abban a tudatban van tartva évszázadokig, hogy a zsidó egy másik felsõbbrendû fajt alkot, és ha tudjuk, hogy sem az árját, sem a szemitát nem érdekli a faji kérdés, akkor mi a válasz? Csak az, hogy az egész helyzetet a zsidók hozták létre és támogatják.

Olyasmi, hogy antiszemitizmus nem létezik. Egy kismértékû és nagyon szerény zsidóellenesség létezik.

De a zsidó nyomtatványok, könyvek, jegyzetek, kinyilatkoztások, alapokmányok és okiratok, és a szervezett zsidó akciók tanulmányozása itt és más országokban mutatja, hogy hatalmas mennyiségû gój- és nemzsidóellenesség létezik.

"A választott vezetõnk, akiket szolgalelkûségük miatt választottunk ki a tömegbõl, nem alkalmasak a kormányzásra, következésképpen könnyen lesznek játékunk parasztjai, amelyet tanult és tehetséges szakembereink játszanak, akiket korai gyermekkoruktól arra képeztek, hogy a világot irányítsák. Mint tudjuk, specialistáinknak megvan a képességük a kormányzásra."

- a második protokoll.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -8. Fejezet

ZSIDÓ BEFOLYÁS AZ AMERIKAI POLITIKÁBAN

Még a fiatal emberek emlékezetében is, Tammany Hall a politikai trükkök rokonértelmû szava a népszerû kritika szótárában. Tammany Hall a fõnöki szabályok, politikai korrupció és erõszak legrosszabb példája, amit csak a világon találni lehet. Maga a név is az elsõ világháború elõtt egy szégyenfoltot jelölt. De még a legfigyelmetlenebb újságolvasó is észrevehette, hogy Tammany Hall fokozatosan eltûnt a kommentárokból, a keserû kritizálás megszûnt, a vezércikkek, amelyek visszataszító részletekrõl adtak híreket, teljesen megszûntek, éppúgy, mint az utalás a jó állampolgárokra, akiknek a gonosz ellen kell harcolni, akinek a fõhadiszállása New Yorkban van.
Mi okozta az utóbbi idõkben a változást? Tammany Hall megszûnt politikai erõ lenni? Nem, Tammany Hall még mindig ott van, ezt minden New Yorki politikus igazolhatja. A Tammany tigris csíkjai nem változtak.

Volt egy idõ, amikor bátor újságok elmondták az igazat Tammanyról, de ezek vagy megszûntek, vagy zsidók lettek a tulajdonosaik. Voltak idõk, amikor köztestületek, mint a polgárok egyesülete szervezte a Tammanyellenes akciókat és önkéntesek ügyeltek tevékenységére. Ezeket a csoportokat zsidó adakozók felszámolták és a felügyelet megszûnt.

A Tammany ellenes kiáltás akkor szûnt meg, amikor Tammany felügyelete New Yorki zsidók kezébe került, ahol most is van. A kehilla a valóságos politikai központ és Tammany csak egy elosztóközpont, egyfajta 'gójfront' a hatalmasabb kehilla elõtt. A Tammany júdaizálása ma lezáródott, mert az ír részt felszámolta a zsidó pénz.

Tammany az Egyesült Államok legerõsebb politikai szervezete volt. Nemcsak a városi és állami politikában volt szava, de gyakran meghatározó volt befolyása a nemzet politikájára is. Túlzás nélkül állítható, hogy a világon páratlan volt.

Ha valami is vonzza a zsidókat, akkor az a hatalom. Ahol a hatalom széke áll, azt alázatosan körülrajongják. Amikor Tammanynak hatalma volt és a hatalom kapuja volt, természetes volt, hogy a világ legnagyobb zsidó városának zsidói körüludvarolják. Kétségtelenül ebben annak az oda nem illõsége is szerepet játszott, hogy a legnagyobb zsidó városban a legszilárdabb politikai erõ nemzsidó volt.

Amikor a német zsidó bankár, Schoenberg, Amerikába ment August Belmont néven, hogy a Rothschildokat képviselje, éles szeme rögtön felismerte a helyzetet. Tagja és támogatója lett Tammanynak. Ez jó üzlet volt ennek a zsidó bankárnak, mert Rotschild a New Yorki szállítási üzletben jelentõs mértékben érdekelve volt. A város szállítási üzletének tulajdona, mint minden amerikai városban a helyi Tammany szervezet függvénye, bárhogy is hívják ezt a szervezetet. Belmont végre is elérte a Tammany nagyfõnökének a címét, amelyre vágyott. Belmont-Schoenberg nyitotta ki az ajtót a többi zsidónak: a Freedmanoknak, Untermeyereknek, Straussoknak, tõkéseknek, politikusoknak, üzletembereknek és szakszervezeti cápáknak. Ezt követte a teljes zsidó szerzõdések ideje, amíg New York politikai és jogi zsidó terület lett. Ezentúl a legfelsõbb bíróság is zsidó befolyás alá került, amely a Tammany Hall zsidók által való megkaparintása elõtt független volt.

A zsidóságnak szüksége volt a jogrendszer ellenõrzése, valamint bizonyos zsidó vállalatok védelme, amelyek elég közel vannak a jogi érdem kérdéséhez, ezért szükségük volt rá, hogy a felsõ politikai vezetés gépezetében is befolyásra tegyenek szert, mert ez a helyi politikában kifizetõdik. Az Egyesült Államok helyi, állami és nemzeti kormányainak a szervezete egyszerûvé teszi az ilyen szervezetek irányítását a pénz segítségével.

A zsidók természetes politikai otthonának a republikánus párt tûnik, mert oda tér vissza mindenünnen. Elõszeretete a republikánus párt irányában nem követteti el a zsidóval azt a hibát, hogy kizárólagosan ennek legyen a harcosa. Tudja hogy jobb, ha minden csoportot õ irányít. Amilyen erõs lett a zsidóság a Tammanyban, még erõsebb a republikánus pártban, míg a New Yorki szocialisták vezetése és tagsága szinte teljes mértékben zsidókból áll. Ez nagyon megkönnyíti a zsidóknak azt, hogy minden irányból támogatást kapjanak és a kehillának, hogy minden célját elérje. Amellett biztosítja, hogy minden zsidó jelöltet bármely szervezetben megválasszanak.

A Tammanyban levõ erõs ír irányítás miatt a zsidók eleinte óvatosak voltak. A kehilla azt az õsi politikát alkalmazta, hogy nem a saját embereit tolta elõtérbe hanem olyan

nemzsidókat, akik Júdeának hasznosak lehetnek. A zsidóbarát politikusok között, akik maguk nem zsidók, és a zsidó politikusok között az a különbség, hogy az elõbbiek tovább mehetnek mint egy hivatalban levõ zsidó teheti, anélkül, hogy felfedeznék õt. Így Tammany korai napjaiban, még az I. vh elõtt is a Tammany irodáiban mindig egy 'gójfront' volt, a Tammany nyilvános hírnevében sütkérezve, de a háttérben mindig ott volt a zsidó ellenõr. Ez a kulcsszó azoknak a polgároknak, akik valamit meg akarnak érteni, ami érthetetlennek tûnik: 'Keresd a zsidó ellenõrt'. Ehhez természetesen a zsidóknak minden pártban elég erõsnek kellett lenniük, úgyhogy bárki nyer, a zsidók nyernek. New Yorkban mindig a zsidó párt nyer. Aki New Yorkban nyer, az irányítja a kormányt.

Mint mindig, a választási kampány szórakozást jelent, megosztja az embereket. Úgy tehetnek mintha gondolkodnának és saját parlamentjüket választanák meg, de mindig a zsidók nyernek. És ha olyan kerül hatalomra, aki nem engedelmeskedik a zsidóknak, akkor gyorsan hallunk 'botrányokról', 'vizsgálatról' és 'felelõsségre vonásról' hogy az engedetlent eltávolítsák.
Általában valaki, akinek 'múltja' van, a legengedelmesebb eszköz, de egy jó embert is bele lehet olyasmibe a választási hadjárat során keverni, ami õt kompromittálja. Általánosan ismert, hogy az amerikai választási hadjáratokat olyan ügyesen szervezték, hogy bármelyik jelöltet is választották, kellõ mennyiségû adat állt rendelkezésére a befekektítésére, ha zsidó urai ezt akarták. Ennek megszervezése a zsidó ellenõrzés alaposságára vall. És természetesen az amerikai nép kellõen be van arra tanítva, hogy a közalkalmazottak ellen ordítson rögtön azután, hogy az elsõ zsidó kutya figyelmeztetõen csahol egyet.

A zsidó politikai eljárás szórakoztató, az amerikai nép készségessége, hogy a zsidók érdekében tegyen a játék haladása során még szórakoztatóbb.

KÜLFÖLDIEK ÉS A TAMMANY VEZETÉSE

A Tammany erejének pontosan ugyanaz a forrása, mint a kehilla erejének, az idegen népesség. A különbség az, hogy kehilla egy tömörebb idegen tömegre épül. Mind a kehilla, mind a Tammany vezetõi éberen tudatában voltak annak, hogy hatalmuk a folyamatos, szüntelen bevándorlástól függ. Mindig a külföldi a legjobb anyag a kehilla számára, ameddig Amerika nem lesz annyira amerikátlan, hogy az erõs bevándorlás nem lesz többé szükséges. A bevándorlás lelassulása után a harmadik nagy bevándorlási hullám 1884-ben volt, és ez okozta elõször New York aztán az amerikai politikai élet degenerálódását. A nagy hullám orosz, osztrák és magyar zsidókból állt, akiknek megérkezését egy emlékezetes bûnözési idõszak jelezte, amelynek jelei máig is láthatóak.

Akkor a rendõrség és az alsófokú bíróságok, amelyek elõtt a bûneseteket elõször tárgyalják, a Tammany Hall kezében voltak a hírhedt Boss Croker vezetése alatt. a zsidó ellenõrzés következménye az volt, hogy a helyi kormányzat és a bûn partnerok lettek, ahogy az csak szemita országokban szokás. Az ócskábbfajta zsidó bevándorlók létrehoztak egy szervezetet, a Max Hochstim szervezetet, amely "Essex Market Court Gang" néven lett ismertté. Fõbb vezetõi egyike Martin Engel volt, a nyolcadik kerület Tammany vezetõje. Ennek a zsidó kerületnek a 'királya' Solomon volt, aki nevét a kevésbé feltûnõ "Smith"-re változtatta,és a "Silver Dollar Smith," néven lett ismert, mert õ volt a Silver Dollar Saloon kis birodalmának az ura. Ez a kocsma az Essex Market Court ellentéte volt, amelyben naponta jiddis bûnözõk hordái csõdültek össze, a csempészek, a hamis tanúk és az ügyvédek. A Max Hochstim szervezetet lett Amerika elsõ szervezett fehér rabszolgákkal kereskedõ csoportja, és az Egyesült Államok kormányának

vizsgálóbizottsága iszonyatos felfedezéseket az aljas gonoszságokról nyilvánosságra - hidegen irányított, üzleti alapon folytatott állandó nõkereskedelem. A kereskedés politikusoknak hozott jövedelmet. elsõsorban Tammany zsidóknak. A Max Hochstim szervezet hivatalos átvizsgálása alatt lett az 'Essex Market Court Gang' néven ismertté. Az Essex Marketi vörös lámpás körzet bíróságáról származik egy szó, ami az egész angol nyelvben ismert lett. Egy Scheuster nevû ügyvéd, akinek eljárása eléggé jellemzõ volt, nagyon rossz benyomást tett Osborne bíróra. Ha egy másik jiddis ügyvéd hasonló piszkos trükkökkel próbálkozott, akkor a bíró nyíltan 'Scheuster gyakorlat'-ról beszélt, és így történt, hogy az elsõ emberek, akiket "shyster"-nek neveztek, a New Yorki Essex Market-i törvényszéken fellépõ jiddis ügyvédek voltak.

ZSIDÓK ÉS A FEHÉR RABSZOLGA BOTRÁNY

Meglepõ tény az, hogy annak ellenére, hogy ezek a dolgok hivatalos iratokban le vannak rögzítve, és hogy ugyanazokat a dolgokat írták minden hasonló eset aktáiba, zsidó vezetõk folyamatosan tagadják, hogy ennek a gonoszságnak a vezetõi zsidók. Az Egyesült Államok kormánya talált és rögzített néhány tényt országos vizsgálata során. A New Yorki kehilla akkor jött létre védszervezetként, amikor a zsidó fehér rabszolgákkal való kereskedés azzal fenyegetett, hogy elborítja a New Yorki gettót.

Amikor a New Yorki fehér embereknek végre sikerült a törvény erejét rövid idõre pártatlanná tenni, az ezzel járó leleplezések miatt sok a dologba keveredett zsidó nevet változtatott. Ezek a nevek ma a legjobb zsidó családokra jellemzõk, akik azt rejtik el, hogy a családi vagyon alapját a vöröslámpás negyedekben szerezték. A Max Hochstim szervezet nem az egyetlen kétes célú szervezet . A másik ilyen a New Yorki független jótékonysági intézmény, amelyet 1896-ban alapítottak zsidó fehér rabszolgákkal kereskedõk. Az ilyen bandák voltak a Tammany hatalmának gerince a nyomornegyedekben. Mûködésük fõterülete az olcsó táncbárok voltak, amelyek az East Side 'jótékonysági intézményei' köpenye alatt mûködtek. Mindnek vezetõje zsidó volt. Elsõsorban orosz és galíciai zsidók, ahogy a hivatalos jelentés írja. Olyan rabszolgatartók voltak, mint elõdjeik Róma hatalmának csökkenése idején. Õk voltak a csónakosok a prohibíció elõtt és õk voltak a nemzetközi kábítószerkereskedelem támogatói, akik a törvényt a jog képviselõinek megvesztegetésével játszották ki.

Az elsõ világháború elõtti évtizedben New York elfoglalásában és kizsákmányolásában a zsidók egyik mindig visszatérõ hibájukba estek: Túl messzire mentek, túl sokat akartak. Túlélték a robbanást, és hatalmukat megtartották. A dicsekvésük és a dolgok túlzásba vitele miatt vesztették el a játszmát.

Felszínes megfigyelõk és írók észrevették a felújuló tiltakozást a zsidó szemtelenség és önhittség ellen és úgy magyarázták azt, mint a visszatérõ gonosz mérget, amely minden gój vérében benne van, az antiszemitizmus gonosz mérge. Ez természetesen a szokásos zsidó propaganda magyarázata, amelyet sok gój pap, író és politikus ártatlanul tovább mond. A zsidó pénz sok gój imádója hallgatva tûri az árulást. Háborúk után ez mindig kitör, mondja néhány író. Miért háborúk után? Mert a háborúban a világ világosabban látja mint máskor a zsidó igazi alakját és célját. Így nem antiszemitizmus tör ki, hanem júdaizmus, nagy és eltúlzott szemitizmus. Az az oltóanyag, amely a társadalom alapjában mûködik, hogy tisztítsa és irányítsa a júdaizmus csíráit, megjelenik a nyilvános leleplezés és tiltakozás formájában. Most a nyilvánosság oltóanyaga mûködik, és a zsidó program ezt nem bírja elviselni.

Tanuljuk a történelmet, mindennek a történetét, amiben zsidók résztvettek, a nyári szabadságtól a birodalmakig, és mindig ugyanazt a ciklust látjuk.

A Tammany zsidó meghódítása New York meghódításának csak egy része. A zsidók célja több mint csak politikai részvétel. Csak annak a biztosítása, hogy a város jól keresõ és hatalmas tisztviselõi soraikból kerüljenek ki, nem elégíti ki õket. New York lett Amerika vörös központja. A legtöbb hazaárulás az Egyesült Államok kormánya ellen innen indul ki. Tammany egy kényelmes takaró az színlelt politikai tevékenységre, a kehilla pedig a radikálisabb faji és amerikaellenes faji tevékenység szervezete.

"Hamarosan hatalmas monopóliumokat fogunk létesíteni, óriási vagyontárolókat, melyektõl még a nagy nemzsidó vagyonok is oly mértékben függenek majd, hogy a politikai összeomlást követõ napon el fognak tûnni éppúgy, mint az államok fizetõképességébe helyezett bizalom."

"A gój nemesség, mint politikai hatalom halott, - nem kell számításba vennünk; mint földbirtokosok azonban még lehetnek ártalmasak ránk nézve, minthogy a megélhetésüket biztosító segélyforrások révén önellátók. Ezért lényeges számunkra, hogy bármi áron megfosszuk õket földjeiktõl. Ez a cél legjobban a földbirtokon nyugvó terhek növelésével - a földbirtok eladósításával lesz elérhetõ. Az erre irányuló intézkedésekkel sakkban fogjuk tartani a földbirtokosokat és alázatos, és feltétlen engedelmességre fogjuk késztetni. A gój nemesek - minthogy átöröklés folytán képtelenek kevéssel beérni - rohamosan le fognak égni és tönkremenni."

"Ugyanakkor intenzíven támogatnunk kell a kereskedelmet és ipart, mindenekelõtt azonban a spekulációt, melynek az a feladata, hogy ellensúlyozza az ipart. Spekuláció nélkül az ipar megsokszorozná a magánkézben lévõ tõkét és hozzájárulna a mezõgazdaság talpra állításához, amennyiben megszabadítaná a földbirtokot a mezõgazdasági bankokkal szembeni kötelezettségeitõl. Arra van szükségünk, hogy az ipar vonja el a mezõgazdaságtól mind a munkaerõt, mind a tõkét, és a spekuláció segítségével kezünkre játssza a világ minden pénzét s ezáltal proletár sorba taszítsa az összes gójt. Akkor azonban a gójok meg fognak hajolni elõttünk, ha másért nem, azért, hogy megkapják a jogot ahhoz, hogy éljenek."

-A hatodik protokoll.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -9. Fejezet

BOLSEVIZMUS ÉS CIONIZMUS

A kommunizmus az Egyesült Államokban pontosan ugyanazoknak a csatornáknak a használatával mûködik, mint azt Oroszországban tette, és ugyanazokat az ügynököket használja - forradalmi és rabló szakszervezetek, az üzlettel törõdõ és konstruktív szakszervezetekkel ellentétben, valamint zsidó agitátorok. Amikor Martens, az ún. szovjet nagykövet 'elhagyta' az Egyesült Államokat, a kommunizmus Egyesült Államokbeli képviselõjéül egy Charles Recht nevû zsidót nevezett ki, aki foglalkozására nézve ügyvéd és irodája New Yorkban van. Ebben az irodában találkoztak a város zsidó szakszervezeti vezetõi, sok szakszervezeti vezetõ az országból, és sokszor amerikai kormánytisztviselõk is, akik az Egyesült Államokban zsidó tervek bérenceiként ismertek és ezek rabló radikális szimpatizánsai. A szervezet közben tengerparttól tengerpartig terjedt, északról délre. A

New Yorki kommunista fõhadiszállás helyzete fontos maradt, mert az a tekintély és az akciók központja, amelyek a többi városokba is továbbterjednek. New York az a laboratórium, ahol a forradalom küldöttei tanulnak és tudásuk naponta nõ az Oroszországból jövõ küldöttek gyakorlata és tanácsai révén.

Amerikai polgárok nem veszik észre, hogy a közélet minden zavara, a munkaügyi véleménykülönbségek, a sztrájkok és a politikai zavarok, amelyekrõl olvasnak, nem csak úgy kitörnek, hanem elõre megtervezett akciók, amelyeknek vezetõi pontosan tudják, hogy mit tesznek.

A tömeg módszeres. Mindig van egy intelligens magja, amely az izgatottság álarca alatt teszi meg, amit elõzõleg megterveztek. A francia, német és orosz forradalom alatt, az azóta történt zavargások alatt elõre kiválasztott emberek jöttek,és máig azok a csoportoknak, akik így hatalomhoz jutottak, a hatalma nem csökkent - és ezek zsidó csoportok. Oroszországot éppúgy zsidók irányítják mint Franciaországot. Németország hiába próbálta a torkát szorító Júdea szorítását csökkenteni. Így van Amerika is.

A kommunizmust támogató zsidó csoportok elsõ lépése az Egyesült Államokban a héber szakszervezeti mozgalom irányítása és kiterjesztése volt az bevándorlók milliói között az utóbbi 50 évben. Céljuk az, hogy minden szakszervezet zsidó irányítás elé kerüljön. A zsidók annyira kezükben tartják az amerikai szakszervezeti mozgalmat, mintha bajonettekkel ostromolták volna meg.

Rengeteg irodalom van (a többségét zsidók írták), amely úgy tesz, mintha azokról az izzó szívekrõl írna amelyekkel ezek a külföldi tömegei, a munkások elvtársai, a szabadságszeretõ demokratáknak Amerikára nézne, és vágyakozna az amerikai életmód iránt, szeretetükrõl az amerikai nép és intézmények iránt. Ezeknek az embereknek a cselekedetei és vezetõik szavai világosan mutatják, hogy hazugságokról van szó, amelyeket a könnyen hívõ amerikai gójok örömest elhisznek.

Az amerikai életvitel elleni ellenállás, amelyek az amerikanizációs program sikerét meggátolták, elég bizonyíték arra, hogy ha a zsidó behatolást tekintjük, nem akarnak úgy menni, ahogy Amerika megy, hanem Amerikát akarják a saját útjukra vinni. Sokat beszélnek arról, hogy õk mit adnak Amerikának de arról semmit, hogy õk mit találtak ott. Amerika nekik egy darab gitt, amirõl annyit szednek le, amennyit akarnak. Az 'olvasztótégely' kifejezés, amelyet a zsidó író, Zangwill talált föl, nem tisztelettudó neve a köztársaságnak és egyre kevésbé írja le, hogy mi történik itt. A tégelyben van néhány olyan anyag, ami nem olvad el. De ennél is fontosabb, hogy gyorsan növekvõ befolyások magát a tégelyt akarják felolvasztani!

A zsidó gazdagságnak és politikai befolyásnak két osztálya van. Elõször a német zsidók, a Schiffek, Speyerek, a Warburgok, a Kahnok, a Lewisohnok és a Guggenheimek. Ezek játsszák a játékot a nemzsidók gazdasági erõforrásaival. A másik osztályt az orosz és lengyel zsidók adják, akik a kereskedelem és ipar alsóbb részét monopolizálják. Szorításuk fojtogató és befolyásuk abszolút. Néha egymást pusztító ellentétek vannak köztük a jó állások elosztásáról, és kötelességtudó újságírók ilyenkor a zsidók hiányzó egységérõl írnak, de a kehillában és máshol kitûnõen megértik egymást, és a zsidó ill. a gój kérdésben megoszthatatlanul egyek.

Különbség van a között, hogy ez a zsidó szövetség mit tenne és mit tudna tenni, de akarata és hatalma sohasem egyezik annyira, mint amikor a nemzet nemzsidó része alszik. Soha

sincs a zsidó akarat és hatalom annyira megosztva, mint ha a nemzsidó elme figyel. Nem a figyelõ zsidó jelent veszélyt, hanem a gójok alvásának a következményei. A zsidó program megáll ahogy észreveszi, hogy ellenõrzik és azonosítják.

A ZSIDÓK VÖRÖS KAPCSOLATAI.

Az Egyesült Államokban több kommunista van mint Szovjetoroszországban. Céljuk és faji összetételük ugyanaz. Amit Keleteurópában megtettek, azt azért nem tudták Amerikában még megtenni, mert itt az információáramlás jobb, az átlagos intelligenciaszínvonal magasabb és különösen az, hogy a kormányhivatalok jobban el vannak osztva, mint Oroszországban és Keleteurópában. A kommunista befolyás és propaganda központjai az Egyesült Államokban a zsidó szakszervezetek, amelyek szinte kivétel nélkül a bolsevik programra támaszkodnak iparáguk és ország egészére nézve. Ez a tény nagyon gyakran a legkínosabb a zsidó vezetõknek a nagy politikai pártokban. Elég baj az, hogy az orosz bolsevizmust, kommunizmust annyira zsidók uralják, de hogy az Egyesült Államokat ugyanazzal a helyzettel szembesítsék, az olyan probléma, hogy a zsidó vezetõknek sok ötletességre és csalásra van szükségük ennek az elmagyarázására vagy eltusolására. De az amerikai nemzetközi zsidót nem lehet fölmenteni attól. hogy a felelõsséget viselje emiatt. Az orosz bolsevizmus a New Yorki East Side-on született ahol azt a zsidó vezetõk vallási, erkölcsi és gazdasági támogatása erõsítette.
Leon Trotszkij (Braunstein) az East Side-ról való. Az erõknek, amelyek céljait támogatták, központja a kehilla és az American Jewish Committee. Mindkettõt érdekelte munkája, a kormány megdöntése, az Egyesült Államok egyik szövetségese az I. vh-ban. Az orosz bolsevizmust az amerikai zsidók aranya segítette, és az Egyesült Államok gój állampolgárainak érdektelensége és nemtörõdömsége, akiknek a bûne mulasztásai, amely majdnem olyan mély, mint a bolsevik társaságéi.

Most, hogy a kommunizmus befolyása számszerûen nagyobb itt, mint Oroszországban, ezt a tényt a 'hazafias' zsidók szégyenlik. A nagy zsidó szakszervezetek az Oroszországi zsidó szocialista szövetségnek a közvetlen leszármazói. Az 1905-ös levert forradalom után a szövetség tagja az Egyesült Államokba rajzottak, amikor még nem sikerült Oroszországot bolsevizálni. Ezek azzal foglalkoztak, hogy a héber szakszervezeteket bolsevizálják Amerikában. Egy agitációs irodát nyitottak amely radikális szocializmust propagált a médiákban jiddis nyelven. A szövetség tagjai 1905-ben New Yorkban egy szervezetet alapítottak 'The Workmen's Circle' néven, és "a zsidó szakszervezeteket duzzasztották föl", hogy a kehilla írásait idézzük. Egy rövid kísérlet után, amely a szocializmust a zsidó kérdés nélkül akarta terjeszteni, feladták, és 1913-ban elhatározták, hogy a munka célja zsidó cél. Ezt a kehilla jegyzékei a 'zsidó nacionalizmus indulásaként' jegyzik föl.

Az Egyesült Államok zsidókérdésének tanulmányozóját szórakoztatja az az ostobaság, ahogy megengedik a zsidó bolsevizmus nyílt önmutogatását. Erre az egyetlen magyarázat az, hogy a zsidók nem is álmodtak arról, hogy az amerikai nép annyira fölébred, hogy ellentmondjon nekik. A zsidó taktika alkalmankénti fölfedezése meglepi a zsidó vezetõket, mert õk úgy tartják, hogy az amerikaiakat túlságosan keményen tartják a markukban ahhoz, hogy ilyen ellentmondás lehetséges legyen.

De a zsidó vezetõknek be kell ismerni, hogy a zsidókérdés nem tartalmazza azt, hogy az amerikai állampolgároknak felfedjék a tényeket és más állampolgároknak segítsenek azokat szintén megismerni. A zsidókérdés magában a tényekben rejlik és a tényekért a zsidók felelõsek.

Ha azt mondani, hogy az Egyesült Államok kommunizmusa zsidó, antiszemitizmus, hát legyen. de az elõítéletmentes elmének ez amerikanizmusnak tûnik.

A ZSIDÓ CIONIZMUS DÖNTÕ CSATÁT AKAR?

Amikor a brit hadsereg a város 1917-es emlékezetes elfoglalásakor Jeruzsálembe bevonult, a protokollok is vele mentek. Egy jelképes kör bezárult, de nem úgy, ahogy a protokoll szerzõi remélték. Aki a protokollokat vitte, tudta, hogy azok mit jelentenek, és nem diadallal vitték õket hanem mint a világszabadság ellenségeinek terveit.

A cionizmust minden jelenlegi zsidó ténykedés kitûnõen reklámoz és a világra nagy hatást tesz, olyat, amit az átlagember is észrevesz. Romantikusabb oldala vonz keresztényt és zsidót egyaránt, mert bizonyos jövendõmondások megjósolták a zsidók visszatérését Jeruzsálembe. Ha ez a visszatérés megtörténik, nagy események eljövetelét várják.

A vallási érzelem hozzáadása miatt bizonyos osztálybeli embereknek néha nehéz a modern politikai cionizmust megvizsgálni. Túl jól hatott a propaganda, amely azt hiteti el, hogy a politikai cionizmus és a próféták által 'megígért' visszatérés ugyanaz. Az eredeti zavar áldozatai, amely Júdeát és Izraelt összekeveri, hibásan értik meg az õsi írásokat, amelyek ezt a kettõt kapcsolatba hozzák, és Júdea törzsét (innen jön a zsidó név) tették azzá a központtá, amely körül a történelem és az emberiség forog. Júdea egy törzs amellyel Izrael több mint 2000 éve nem tudott békében élni, és amely az a baljós ajándék volt, amely ma is ugyanazt a békétlenséget terjeszti. Soha senki sem gondolt arra, hogy Izrael tíz törzsét 'antiszemitizmussal' gyanúsítsa.

A cionizmus felhívja magára a világ figyelmét, mert olyan helyzetet teremt, amelybõl, sokan úgy hiszik, hogy a következõ háború fog fakadni. *

Hogy a jövendõmondás tanulóinak szavait használjuk, a világ eseményeinek sok tanulója úgy hiszi, hogy a végsõ csata annak a közvetlen eredménye lesz, aminek az alapjait most teszik le Palesztinában.

Az istenfélõ zsidók cionizmus álmához ennek semmi köze sincs. A cionizmussal, mint politikai ténnyel minden kormány szembekerül hogy állást foglaljon az ügyben. Minden világkérdésnél nagyobb kérdés, minden más kérdést háttérbe szorít, kicsit és nagyot, nemzetit vagy nemzetközit, és gyorsan halad más érdekek mögé takarózva.

Érdemes megemlíteni, hogy a cionizmus modern értelmében fajilag és földrajzilag ott nõtt föl, ahol a bolsevizmus, ugyanis Oroszországban, és az oroszországi cionisták és a New Yorki kehilla között mindig szoros volt a kapcsolat, amelyet nyilvános oroszországi beszédek bizonyítanak, a forradalom után, amelyek a kehillát dicsõítik.

Amikor 1914-ben a háború elkezdõdött, a cionista belsõ akciósbizottság különbözõ országokba települt. Például: Dr. Schmarya Levin, Berlinbõl, az Egyesült Államokban volt és ott is maradt. Orosz születésû volt, német tudós és kozmopolita. Noha 1914-ben a cionista központ és a belsõ akciósbizottság székhelye Berlinben volt, õ az Egyesült Államokban maradt és a cionizmus vezetõinek vezetõje lett, a nagy Versaillesi zsidó munkacsoport létrejöttéig. A belsõ akciósbizottság másik tagja, Jacobson volt Konstantinápolyban.

"Amikor látta, hogy Konstantinápoly nem lehet tovább a cionista politika központja, Dániába, Koppenhágába ment, ahol a semleges Dániában gyakorlati hasznára lehetett a cionistáknak információk és gyûjtött pénz továbbadásával." ("Cionista kalauz", 80.o) Valójában az egész belsõ akciósbizottság, amelynek székhelye Berlin volt, szabadon mozgott a háború által lezárt világban, csak Warburg és Hantke voltak ez alól kivétel, és a berlini Warburgnak nem volt szükséges mozognia, mert voltak mások, akik képviselték õt.

Dr. Levin beleegyezett a zsidó világközpont Berlinbõl Amerikába való áthelyezéséhez, és "már 1914 augusztus 30-án, a háború kitörése után egy hónappal az amerikai cionisták rendkívüli gyûlést tartottak New Yorkban."

A székhely áthelyezésének jelentõségérõl sok vita volt. A zsidók 1914-ben nyilvánvalóan többet tudtak a háború várható tartamáról, mint a hadviselõ felek. Az nem csak egy kis belgiumi kirándulás volt, mint néhányan gondolták. Volt idõ alkudozásra, hogy a zsidó támogatás értékét bemutassák a kormányoknak. Németország szívesen ígérte Palesztinát a zsidóknak, de a zsidók látták már, hogy II. Vilmos mit tett, amikor sajátmagát koronázta meg az olajfák hegyén. Végül a szövetségesek nyertek a zsidóknak tett ígéretek és meghódolások tételében, mert 1917 november 2-án, amikor Allenby tábornok Palesztinába vonult a brit hadsereg élén, Arthur James Balfour, a brit külügyi titkár kiadta híres deklarációját, amelyben Palesztinát a zsidó nép hazájának nevezte.

"Ennek szövege a brit külügyminisztériumból jött, de a szöveget mind az amerikai mind az angliai cionista hivatalok módosították. A brit deklarációt olyan formába hozták, ahogy a cionisták azt kívánták, és a Zest záradékokat azért adták hozzá, hogy leszereljék a félénk anticionista véleményeket." ("Cionista kalauz", 85-86.o)

Most olvassuk el a deklarációt és figyeljük meg a kiemelt éppen említett részeket:

"Õfelsége kormánya szívesen látja Palesztinát a zsidó nemzet otthonaként és igyekezni fog a terv véghezvitelére. Világosan értjük, hogy semmit sem teszünk, amely a nemzsidó közösségek polgári és vallási jogait csökkenti, vagy azoknak a zsidóknak jogait, akik más országokban tartózkodnak."

A cionizmus különösen érdekes, nemcsak azért, mert vezetõi között pénzügyi viták álltak elõ ez az érdek és tõke közötti háború- hanem azért is, mert a világ két zsidó hadseregét mutatja meg, a módot, ahogy hatalmukat használják, ahol csak tudják, és azt a bajt, amelybe azok a nemzetek keverednek, akiket a zsidók eszközükként használnak.

Az emberek néha megkérdezik, hogy a kapitalista zsidóság miért támogatja a bolsevizmust, ami a kapitalizmus ellensége?

A bolsevizmus csak a gój kapitalizmus ellensége. Az Oroszországban maradt zsidó tõkések nagyon hasznosak a bolsevikoknak. Egy szemtanú leírása:

"Ebben a bankban egy zsidó a komisszár, nagyon elegáns, divatos nyakkendõvel és a mellényben. A zsidó a területi komisszár, régebben tõzsdei alkusz volt, polgári duplatokával. Az adótisztviselõ is zsidó, aki pontosan tudja, hogy hogy kell a polgárokat kizsigerelni."

A zsidóság ezek az ügynökei még itt vannak, Más ügynökök az elmenekült oroszok földjeit szedik el jelzálogkölcsönökkel. Ha a függönyt fölhúzzák, minden ingatlan zsidó

kézben lesz teljesen 'törvényes' eszközökkel megszerezve.

Ez az egyik válasz a kérdésre, hogy miért támogatják a zsidó kapitalisták a bolsevizmust. A vörös forradalom az emberiség legnagyobb spekulálási lehetõsége. Amellett Izrael felmagasztalása. Egy hatalmas bosszú, amelyet a zsidók mindig örömmel vittek véghez, valós vagy vélt sérelmeik után.

A zsidó kapitalizmus pontosan tudja, hogy mit tesz. Mit nyerhet?

1. Egy nagy és gazdag országot nyert háború nélkül.

2. Bemutatta az arany szükségességét. A zsidók ereje azon az elképzelésen nyugszik, hogy az arany gazdagságot jelent. A bolsevik pénzrendszer elõre megfontolt esetlensége miatt a nem gondolkozó világ azt hiszi, hogy az arany szükséges, és ez a hit a zsidó kapitalizmusnak ad még egy befolyást a a gój világ felett. Ha a bolsevikok becsületesek lettek volna, akkor a kapitalizmust agyonütötték volna. De nem! Az arany még mindig ott van a trónon. Ha azt a képzeletet érvénytelenítjük, hogy az arany értékes, akkor a nemzetközi zsidó tõkések egyedül ülnek egy halom értéktelen fémen.

3. Bemutatta erejét a világnak. A hetedik protokoll azt mondja: "Európa kormányainak rabszolgaságát úgy fogjuk megmutatni, hogy egyikükben erõszakos bûntényeket, azaz a terror uralmát hozzuk létre." Eléggé megmutatták Európának? Európa meg volt és meg van rémülve. Ez a zsidó kapitalisták nagy nyeresége.

4. Végül de nem utolsósorban a forradalom mûvészetében gyakorlatot szereztek. A vörös iskola tanulói visszajönnek az Egyesült Államokba. A forradalom technikáját arra a tudományra redukálták, amelynek részletei a protokollokban vannak leírva. Magne rabbi szavai szerint: "Nézd, hogy milyen nagy csoport zsidó volt azonnali szolgálatra kész: Az elérhetõk száma ma még sokkal nagyobb."

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -10. Fejezet

ZSIDÓ HATALOM A SZÍNHÁZBAN ÉS MOZIBAN

A színház sokáig a zsidók programja volt, a közízlés alakítására és a közvélemény befolyásolására. Nemcsak a színháznak van különleges helye a protokollokban, hanem az a szövetsége estérõl estére és hétrõl hétre minden ötletnek, amelyet a 'színfalak mögötti erõ' terjeszteni kíván. Nem véletlen, hogy Oroszországban, ahol most alig van valamijük, színházuk még mindig van, amelyet a zsidó-bolsevikok különösen föleleveníttettek, támogatnak és fellendítettek, mert pont úgy hisznek a színházban mint a sajtóban. Ez a közvélemény formálásának egyik hatalmas eszköze.

Nemcsak a színház, hanem a filmipar, amely az ötödik legnagyobb iparág, teljesen zsidó irányítás alatt van. Ennek az a természetes következménye, hogy a civilizált világ egyre ellenségesebb annak a szórakozásnak, amelyet ma fogyaszthat az egyszerûsítõ és demoralizáló hatásával szemben.

Ahogy a zsidó az amerikai szeszesitalok ellenõrzését megszerezte, drasztikus mértékû alkoholproblémával kerültünk szembe. Ahogy a filmipar ellenõrzését megszerezte, olyan filmproblémával kerültünk szembe, amelynek most láthatók a következményei.

Ennek a fajnak a különös zsenije, hogy minden üzletben, ahol többségben van, erkölcsi problémákat hív elõ.

Minden este emberek ezrei mennek két vagy három órára a színházba, minden nap emberek milliói mennek 30 perctõl 8 óra hosszáig a moziba. És ez azt is jelenti, hogy amerikaiak milliói minden nap önkéntesen zsidó élet, szerelem és munkaideáloknak lesznek tanúi, zsidó propagandának, amely néha ügyesen, néha ügyetlenül van elrejtve. Ez megadja a közszemlélet zsidó masszõrjének mindazt a lehetõséget, amit csak kíván. Egyetlen panasza az, hogy ez a lámpafényben állás kissé megnehezítheti a játékát.

A színház nem csak az igazgatói szinten zsidó, hanem az irodalmi és szakmai részében is. Mind több az olyan darab, amelynek írója, rendezõje és színészei mind zsidók. (A kabaré zenei elõadásait szinte csak zsidók tartják). Nem különösen értékes darabok, nem hosszúak. Ez természetes, mert a zsidó színházi érdekek nem keresnek mûvészi gyõzelmeket, nem keresik az amerikai színpad dicsõségét, nem törekednek nagy színészek támogatására. Érdekük kizárólag faji és gazdasági. Hatalmas júdaizálási mozgalom folyik. A munka majdnem készen van. Az amerikai érzés kiment a színházból, helyett egy sötét keleti atmoszféra jött be.

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: 1948 augusztus 6-an a londoni "Jewish Chronicle" zsidó riportere bevallja: "senki, aki fejét törte a problémán, nem vette figyelembe, hogy a zsidók az amerikai életet a legnyilvánvalóbb módon a tömegszórakoztatásban, a rádióban, filmekben, a színpadon és az éjjeli klubokban befolyásolták, Azt is lehet mondani, hogy az amerikai kultúrának egészében zsidó felhangjai vannak."

1885-ben az amerikai színház még gójok kezében volt. Attól keltezõdik az zsidó befolyás elsõ támadása. Ez az idõpont majdnem egybeesik a zsidó uralkodási terv, a cionizmus szervezésével és összehangolásával, és ez az év nemcsak a zsidó beékelõdés kezdetét jelzi, hanem valami sokkal fontosabbat is.

Nem az a fontos, hogy a színház és koncertigazgatók ma zsidók míg régen gójok voltak. Az sokkal fontosabb, hogy a vezetõk változása a színmûvészet és erkölcs romlását vonta maga után, és az a romlás felgyorsult ahogy a zsidó irányítás széleskörû lett. A zsidó irányítás azt jelenti, hogy az amerikai színházat akarattal és rendszeresen kiszorították, kivéve a legnemkívánatosabb elemeket, és azok a nemkívánatos elemeket tették a legmagasabb helyekre. Az amerikai színház nagy ideje elmúlt, a nagy színészek a múlté, követõik nincsenek. Egy héber kéz van a színpadon és a természetes tehetséget nem látja szívesen a színpadon. Újfajta imádás alakult ki.
'Shakespeare tönkretesz' - mondta a zsidó igazgató. A 'magashomlokú' dolog (amely minden nem buját jelent) szintén zsidó kifejezés. Ez a két kifejezés, az egyik a vezetõségnek tetszik a másik a közönségnek, formálta a klasszikus korszak sírfeliratát.

A mai idõk nézõjének, aki a színháznak kedves, átlagos intelligenciája, nem haladja meg a 13-18 évesek színvonalát. A 'fáradt üzletember' (egy másik zsidó kifejezés) színvonal a színházi közönséget gyengeelméjûeknek tekinti, Ez tetszik egy fiatalos agynak, amelyet a héber színházmonopólium eszméi könnyen befolyásolnak.

A tiszta, hatékony, építõ színdarabokat -az a kevés, ami maradt - a múltból megmaradt gyorsan csökkenõ létszámú színházlátogatók kedvelik, és az a pár fiatal, akik elméje szabadon maradt a zsidó színház mocskoló hatásától.

A mai nemzedék nagy többségét teljesen más darabok kedvelésére szoktatták rá. A tragédia tabu. Egy komplikáltabb jellemet játszani, mélyebb jelentõséggel mint ami egy gyereknek örömet okoz, nem divatos. Az operett színek és mozgások csiricsáré keverékévé fajult, buja komédia és jazz-zene keveréke, amelyet zsidó zeneszerzõk komponálnak (a jazz nagy szállítói), és a különleges komédiák divatosak. A hálószobai komédia áll elsõ helyen, a történelmi dráma átadta helyét a vérszomjas daraboknak túlzó színpadi jelenségekkel körítve, amelynek az alapeleme egy nagy csoport lány, akik ruhája nem haladja meg a fejenkénti 150 gramm súlyt.

Felületesség, érzékiség, illetlenség, szörnyû tudatlanság és végtelen közhelyek sora jelzi az elkorcsosult amerikai színházat zsidó irányítás alatt.

Ez természetesen az a 'Kis színház' mozgalom jelentése, amely Amerika olyan sok kisebb és nagyobb városában megkezdõdött. A színmûírási mûvészet, amelyet a zsidó színház indított el, az ország tanulmányi köreinek ezreiben talál otthonra. Az emberek nem láthatnak igazi színmûveket - ezért olvassák õket. Az elõadott darabokat nem lehet elolvasni, mert a bennük elõforduló jazz-zene nem olvasható. Ezek semmit sem tisztítanak meg. Azok az emberek, akik igazi színdarabokat akarnak látni és nem tudnak, ki saját színmûklubokat alapítanak, pajtákban és templomokban és iskolákban. A dráma elmenekült kizsákmányolóitól és barátoknál talált otthonra.

A 'CSILLAGOK' MÛKÖDÉSE ÉS ELLÁTÁSA.

A zsidók négy fõ változást vittek véghez a színházban. Elõször is a technikai részt tökéletesítették, ezzel az emberi tehetség és hozzáértés kevésbé szükséges. A színpadot 'realistává' tették elmesélõ helyett. Nagy színészeknek nincs szükségük gépekre, a zsidók alkalmazottai tehetetlenek gépek nélkül. A legfeltûnõbb a mai daraboknál, bármilyen kategóriába is tartoznak, hogy a technikai rész eltörpíti és elhomályosítja a cselekményt. És ennek a zsidó tehetségtelenségi irányvonal az oka, a zsidó rendezõ inkább bízik a tárgyakban és fizet a fáért, vászonért, ruhákért és flitterért. A fa és festék sohasem nézi le aljas ideáljaiért és a bizalommal való visszaélésért. Így ma a vakító fényhatások és mozgások színháza látható, ötletek nélkül. Sok színházi alkalmazott, de nincsenek színészek, gyakorlás és tánc vég nélkül, de nincs dráma. A zsidó behozta a csillogást de kivonta a mélyebb gondolatokat a színházból. Másodszor a zsidók keleties érzékiséget hoztak a színpadra. Az erkölcstelenség árja addig emelkedett, amíg beborította az egész színházat. New Yorkban, ahol a zsidó managerek ostobábbak mint amilyenek valaha is lesznek Jeruzsálemben, a színházi kalandok a tilalmak birodalmába egyre tovább törnek be. A kábítószerkereskedelem tilos, de az erkölcsi mérgezés nem. A kabaré és az éjszakai mulatságok zsidó eredetû behozott dolgok.. A Montmartrei éjszakai életnek semmi köze a buja New Yorki élvezetekhez. De sem New Yorkban, sem más amerikai városokban nincs francia kabaré, amely a párizsi kozmopolitizmus ördögét ellensúlyozná. Hol van a színmûíróknak esélye ebben a bujasági hullámban? Hol van a tragikus és komikus színészeknek esélyük egy ilyen színmûben? Ez a kóristalányok korszaka, érzéki teremtéseké, akiknek a szellemi színvonalának a drámához semmi köze nincs és akik a dolgok állása alapján nem fognak karriert csinálni.

Az amerikai színpadok zsidó túlsúlyának harmadik következménye a csillagrendszer megjelenése annak hirdetési gépezetével. A színházat elárasztják a 'csillagok', akik sohasem nõnek és biztosan soha nem fognak ragyogni, de akiket a zsidó színházi szindikátusok hirdetései magasra emeltek, hogy a közönségben azt a benyomást keltsék, hogy ezek a gyenge gyertyafények a drámai alkotás legnagyobb remekei. A trükk áruházi

trükk. Tiszta hirdetési stratégia. Míg régen a közönség ünneplése határozta el, hogy ki a csillag, ma a zsidó managerek hirdetései döntenek errõl.
A zsidó gyors sikerre vágyik mindenütt, kivéve a faji dolgokban. A gój színház lebomlása idején a siker nem lehet neki elég gyors. A mûvészek betanulása idõt vesz igénybe. Sokkal egyszerûbb a hirdetési jegyre tenni, a sajtó megvásárolható kritikája szolgál pótlékul. Napjaink zsidó managere a drámai erõ helyett a színház drámai szegénységére tesz, konfetti, a végtagok, a nõi fehérnemû és flitteres díszletek vakítják el közönsége szemét.

A ZSIDÓ SZÍNHÁZI TRÖSZT FÖLEMELKEDÉSE.

A zsidó színházirányításnak ezt a három tragikus eredményét egy negyedik magyarázza el. A változás titka a zsidó kedvtelésben rejlik, mindenbõl üzletet csinálni, ami csak a kezébe kerül. A figyelem központja a színpadról az irodára terelõdött. Az elcsépelt politika: 'Add meg a közönségnek azt, amit kíván', a cinkos politikája és nem az alkotó elméé. Az 1885-ös elsõ színházi megszállás úgy indult el, hogy két élelmes zsidó New Yorkban egy úgynevezett közvetítõirodát nyitott, amely átvette a kissé komplikált rendszert, amelyben a színházigazgatók az ország nagyobb, de távolabbi városaiban kötöttek szerzõdést a következõ szezonra. A régi eljárás kiterjedt levelezéssel járt a keleti managerekkel és sok helyi helyi igazgató köteles volt néhány hónapot New Yorkban tölteni, hogy a szezon szerzõdéseit elintézze. A központi szerzõdõiroda elõnye az volt, hogy a helyi igazgatóknak sok idõt, munkát és gondolkodást megtakarított, minden részletet kialkudtak és a következõ szezon le volt kötve számára. Így tették le a késõbbi színházi tröszt alapjait. A színházak kemény ellenõrzésének az alapját Klaw és Erlanger fektette le. Ez az egész probléma kulcsa, amely az amerikai színház zuhanását okozza. A színházi tröszt felívelése teljessé tette az igazgató és a társulat viszonyának tönkretevését. A régi személyes rendszer lehetõvé tette a tehetség kibontakozását a felnövés, kibontakozás és érés természeti törvényeinek alapján.

Nem a színház zsidó irányításának puszta ténye a gond. Ha bizonyos zsidók, akik egyesével vagy csoportosan dolgozva elvették ezt a gazdag üzletet korábbi gój tulajdonosaiktól, az tiszta kereskedelmi ügy. Ez csak annyi, mint ha egy csoport gój egy másik csoporttól vette volna át az irányítást. Itt, mint minden más hasonló esetben van egy erkölcsi vizsgálat, hogy hogyan szerezték meg az irányítást és hogyan használják azt. A társadalom általában egykedvûen fogadja az irányítás tényét, feltéve, ha azt nem fordítják társadalomellenes célokra.

A tény, hogy a régi gój színházigazgatók szegényen haltak meg, míg a zsidó színházigazgatók hihetetlenül meggazdagodtak, azt illusztrálná, hogy a gój igazgatók jobb mûvészek és rosszabb üzletemberek voltak, mint a zsidó igazgatók. Lehet hogy rosszabb üzletemberek voltak. Másrészt a régi rendszernek nem az volt az egyetlen célja, hogy darabokat mutasson be haszonért.

A zsidó irányítás hajnala a színházat erõsebben üzleti alapra tette, mint ahogy az régen volt. Valójában a tröszt ötletét alkalmazta a színházra, még mielõtt az az iparban szokás lett volna.

A fontos városok régebbi színházai irányítása, a mûvészek közvetítõ irodái, a független színházak tönkremenetele, a színdarabokért kért nagy összegek, amelyeket a tröszt színházai játszottak, valójában más módon szolgáltak zsidó érdekeket. A filmipar tört elõre. Ez elejétõl fogva zsidó vállalkozás volt. Nem volt többé szükség a gójok kiûzésére, mert soha nem volt esélyük bekerülni. Így a független színházak igazgatóit kiûzték és a

részvénytársaságok az üres színházakból mozikat csináltak, és az egészbõl egy faji csoport húzott hasznot.

A színházi tröszt, amely zsidó vállalatként indult, a huszadik század elején teljesen irányította a terepet. Valamibõl, ami eredetileg mûvészet volt, egy idõmérõ, pénzszedõ rendszer lett, amely egy gyár precízségével mûködött. Elnyomta az egyéni kezdeményezést, megölte a versenyt, a független igazgatót és a természetes tehetséget kizárta, csak ismert külföldi darabokat játszott, a kezdõt támogatta, aki többnyire zsidó volt, teméntelen kagylónövésû 'sztárt' adott a védtelen közönségnek, a valódi mûvészeket a homályban hagyta. a színdarabokat, színházakat és színészeket gyári termékekként kezelte és elkezdett mindent közönségessé és kereskedelmivé tenni, aminek a színházhoz volt köze.

AZ 'IRÁNYÍTOTT' KRITIKA.

Lehetséges, hogy sokan, akik ezeket a sorokat olvassák, nem érdeklõdnek a színház iránt, és igazából meg vannak arról gyõzõdve, hogy a színház és a film fenyegetések.De mi teszi ezeket alapvetõen fenyegetéssé? Ez: a színpad és a mozi ma az emberek 90%-ának alapvetõ kulturális eleme. Amit a fiatal ember helyes formának, jó alakításnak, finomnak mint a durva ellentéte, a beszéd helyességének, a megfelelõ szavak választásának, más népek viselkedésének és öltözködésének, öltözködési divatnak gondol, aminek alapján véleményét a jogról és vallásról kialakítja, azok a filmekbõl és színdarabokból származnak. A tömegek elképzelése a gazdagok lakásáról és életérõl is a színházból és a filmekbõl származik.

Egy hét alatt több rossz eszmét, több elõítéletet hoz létre a zsidók irányította színház és film, mint amit a zsidókérdéssel való komoly foglalkozás számlájára lehetne írni egy évszázad alatt. Néha furcsállják az emberek, hogy honnan jönnek a fiatal nemzedék eszméi - ez rá a válasz.

A közvélemény zsidó ellenõrzésének a megszerzése nem volt ellenállás nélküli folyamat, de az amerikai hagyományok védõit apránként legyõzték vagy megadták magukat az õket eltipró hatásoknak. A zsidó színházi trösztöt 1897 december 25-én megtámadta a New Yorki 'drámai tükör' szerkesztõje, Õ a híres drámai kritikus, Harrison Grey Fiske volt. Ezt írta:

"Mit várhatunk egy csapat gyanús származású neveletlen kalandortól, akiknek semmi mûvészi ízlése sincs? Tartsuk eszünkben, hogy a színházi trösztöt alkotó embereknek a legtöbbje még a legalacsonyabb szerepre sem lenne alkalmas a színpadon, és nem lenne szabadna õket eltûrni ezeken a helyeken csak a legszigorúbb, nem megalkuvó aktív fegyelem alatt. Múltjuk rosszhírû és néhány esetben bûnözõk voltak, módszereik pedig megfelelnek hírüknek."

Fiske cikkét 1898 márciusában újranyomták. A zsidók természetesen úgy reagáltak, ahogy ez szokásuk, ha egy zsidót elcsípnek, amint rosszat cselekszik vagy ha egy csoport zsidót vádolnak gonosztettekkel. Az Egyesült Államok minden zsidója a színházi tröszt védelmére szövetkezett. Cégekre, akik az Egyesült Államokban újságokat adtak el, nyomást fejtettek ki. Szállodákat gyõztek meg, hogy ne terjesszék a 'drámai tükröt'. A tükör újságíróit nem engedték be a tröszt által irányított színházakba. Nagyszámú földalatti befolyás szabadult el, hogy Fiskét és üzletét megfojtsák.

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE:Ugyanezek az 50 évvel ezelõtti eljárások ma is élnek az Egyesült Államokban, ha egy zsidót vagy zsidók egy csoportját bármilyen módon kritizálják. Ha valami, akkor a hangtalan kritika eszközei hatásosabbak, mert a zsidóság még hatalmasabb lett.

Becsületsértõ pereket indítottak Fiske ellen, mert a tröszt tagjainak jellemét bíráló megjegyzései gigantikus károkat okoztak. Hirtelen a tröszt emberei jártak pórul. Leleplezõdött, hogy õk sokkal erkölcstelenebb emberek voltak, mint akiket az amerikai közvélemény az amerikai színház élén elképzelt.

A drámai kritika harca, elõször a megvesztegethetõség ellen, aztán a színházi tröszt brutalitása ellen olyan történet, amelynek visszhangja gyakran jutott nyilvánosságra a sajtón keresztül. A tröszt elõször békülékeny volt az igazgatókkal, színészekkel, színmûírókkal és kritikusokkal, majd ahogy erõre kapott, megmutatta karmait a bársony alatt. Milliókat szedett be a köztõl, miért ne? Bármikor kritika érte módszereit, vagy kimutatta a tröszt darabjainak alacsony színvonalú, durva és elfajzott jellegét, a kritikus kizárták a tröszt színházaiból és a helyi igazgatóknak megparancsolták, hogy kérjék az illetõ elbocsájtását az újságtól. Az újságok majdnem minden alkalommal eleget tettek a kérésnek mert féltek a hirdetések kimaradásától. Az azóta eltelt évek folyamán a tröszt minden kritikust fekete listára tett és elüldözött, aki az igazságot megírta, és megakadályozták alkalmazásukat újságoknál.

Napjaink szenvedélye nem a színdarab hanem a színház. A színházi üzlet földbirtokosi fázisába jutott a tröszt megérkezése után. Székek bérlése 1 és 3 dollár közötti áron jó üzlet. A székek bérbeadása valóság. A színpad illúzió lett amióta volt cipõpucolók, rikkancsok, jegyüzérek, díjbirkózók és hasonló jellemek hatása alá került.

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: Mióta az eredeti 'Független Dearborni' cikkeit kinyomták, az amerikai sajtó újságírói és kritikusai túlnyomórészt zsidók vagy zsidóbérencek.

A köz nem látja és nem ismeri azokat az Isteneket, akik elé évente a millióit önti, és azt sem tudja, hogy milyen forrásból jön a színházi aljasság. Kellemetlen a zöldfülû filozófusok vitáit meghallgatni a 'színpadi irányzatokról' vagy a tudálékos vezekléseket a 'mûvészet isteni jogairól', hogy olyan tiszteletlen és mocskos legyen, amilyen csak lenni akar, hogyha az 'irányzatot' és a 'mûvészetet' olyan emberek határozzák meg, akiknek az elõéletétõl a mûvészet visítana.

A színházi tröszt mai formája nem felel meg a tíz évvel ezelõttinek. Arrogáns lett és titkos ellenségeket tenyésztett ki saját embereibõl. Egy új erõ jött létre, amely azonban szintén zsidó. Egy helyett most az amerikai népnek két diktátora van a színpadon.

Tökéletesen természetes, hogy a színház teljes júdaizálása a 'show business'-be való átváltoztatása, csak kereskedelem és csere kérdése. A mûvészeti vezetõknek kulturálisan az egyetlen képzettségük csupán üzleti természetû. Õk alkalmazhatnak akit csak akarnak, szerelõket, kosztümtervezõket, festõket, írókat és zenészeket. Ahogy õk becsülik fel a közérdeklõdést, amelyet kocsiversenyek és díjbirkózás formáltak, ideáljuk a gonoszság cinkostársa az igények kielégítése helyett, nem meglepõ, hogy a színház mai színvonala a lehetõ legalacsonyabb.
A zsidó igazgató zsidó színészeket alkalmaz, ha ez lehetséges. A gój színmûírók és színészek folyamatosan tûnnek el a piacról. A 'fedõnév' elfedi a közönség elõl, hogy a

'szórakozást' szállító színészek és színésznõk nagy és növekvõ számban zsidók.

A TELJESEN ZSIDÓ FILM.

A filmet nem zsidók fejlesztették ki, a mûszaki vagy szerkezeti rész kifejlesztéséhez és megjavításához semmiben sem járultak hozzá. Nagy mûvészek nem kerülnek ki soraikból,sem írók, sem színészek, akik eredetileg játszottak a filmekben. A filmipar, mint szinte minden hasznos dolog a világon, nem zsidó eredetû. De végzetük, mely õket a világ legnagyobb habkinyalóivá tette, a hasznot nem a feltalálóknak adta, hanem az uzsorásoknak, a kizsákmányolóknak.

Ha embermilliók a nap minden órájában éjjel és nappal az ország minden lakható részén a moziba mennek, érdekes tudni, hogy ki vonzza õket oda, ki szerepel fejükben amíg õk csendben ülnek az elsötétített teremben, és ki irányítja valójában azokat az emberi erõket és eszméket, amelyeket a képernyõ sugallatai hoznak létre és irányítanak.

Ki áll ennek az irányítótoronynak a csúcsán? Ezt egy mondat megválaszolja: Az Egyesült Államokat és a világot befolyásoló film kizárólag a közgondolkozás zsidó manipulátorainak irányítása, erkölcse és gazdasági irányítása alatt áll.
A mozi erkölcsi oldala most világszintû probléma. Mindenki, akinek erkölcsi érzéke van látja amit csináltak és amit csinálni kéne. Ez olyan üzlet, amely az ízlést brutalizálja és az erkölcsöt erkölcstelenné teszi, és nem szabadna megengedni, hogy a saját törvényei szerint létezzen. De a mozi propagandaoldala nem látható olyan nyíltan. Az, hogy a mozi hatalmas propagandaintézmény, annak bizonyítékait oldalakon át lehetne sorolni. Bõséges számú tény igazolja, hogy zsidó támogatói ennek tudatában vannak. A jelenlegi propaganda a következõképpen írható le: Hallgat arról, hogy a zsidó élõlény. Zsidókat nem mutat sem a színpad, sem a képernyõ, kivéve, ha ez rá nézve nagyon hízelgõ. Ez a rejtett propaganda a nemzsidó vallások ellen is megfigyelhetõ. Zsidó rabbit sohasem látunk a képernyõn csak a legtiszteletreméltóbb cselekedetei közben. Hivatása teljes méltóságát viseli és viselkedése rendkívül tiszteletre méltó. A keresztény papokat, ezt minden mozilátogató igazolhatja, gyakran ábrázolják rossz fényben, nevetségesnek vagy bûnözõnek. Ez a viselkedés tipikusan zsidó. Mint életünk sok nem megjelölt befolyása, amelynek forrása zsidó csoportokra megy vissza, a cél az, hogy minden gondolatot megszüntessenek, amely a keresztény egyházat tiszteli.

A katolikus egyház hamar észrevette ezt és erõteljes ellenkezésük hatására a zsidók visszavonultak. Manapság nem lehet nevetséges katolikus papot látni a képernyõn. De a református papok még mindig a kinagyított szipákoló, epebajos álszentek a keresztényellenes karikatúrákról. Szerepe az, hogy cselekedeteit 'átfogó' alapokhoz való ragaszkodásával igazolja - amely valójában két legyet üt agyon egy csapással: egyrészt a közönség szemében lefokozza egy vallás képviselõit, másrészt alattomosan beoltja a közönséget veszélyes eszmékkel. A képernyõn sohasem jelenik meg egy héber, mint egy cukorkaüzlet tulajdonosa - pedig minden cukorkaüzlettulajdonos héber, de egy keresztény papból a csábítótól a páncelszekrényfeltörõig minden lehet. A protokollokra emlékezve egy kérdés vetõdik fel.

"Félrevezettük, elszédítettük és elrontottuk a nemzsidó fiatalságot azáltal, hogy olyan elvek és elméletek alapján neveltük, amelyekrõl tudjuk, hogy helytelenek, de amelyeket mégis a lelkére kötöttünk. " - 9. protokoll.

"Régtõl fogva azon vagyunk, hogy lerontsuk a gój papság tekintélyét s így meghiúsítsuk földi küldetését, amely ezekben a napokban még nagy akadályt jelenthet számunkra." - 17. protokoll.

"Ebbõl az okból elengedhetetlen számunkra, hogy aláaknázzunk minden hitet, hogy kiszakítsuk a gójok lelkébõl az istenség fogalmát és a szellemét, és hogy ezeket matematikai számításokkal és anyagi szükségletekkel helyettesítsük. " 4. Protokoll.

Két szemléleti lehetõség van: Az egyik az, hogy ezek a vicclapba illõ vallási képviselõk az elme anyagias állapotát képviselik. A másik az az, hogy ez a hagyományos bomlasztási kampány. Az elsõ az informálatlan emberek természetes nézõpontja. Ezt kéne elõnyben részesíteni, ha a lélek békéjét keresnénk. De sajnos túl sok mutat arra, hogy a második a helyes ahhoz, hogy azt elvethessük.

A képek, hogy szándékosan vagy akaratlanul, úgy hatnak, mint egy társdalomveszélyeztetési színdarab próbái. Nincsenek forradalmak, azok kivételével, amelyeket megterveznek és kipróbálnak. A forradalmak nem spontán fölkelések, de gondosan tervezett kisebbségi akciók. Kevés népi forradalom volt. A civilizáció és a szabadság mindig visszaszorultak akkor, amikor bomlasztó elemek indították a forradalmat. A sikeres forradalomnak kell hogy próbája legyen. Ez a filmben jobban megtehetõ mint másutt: Ez a szemléltetõ oktatás, amit a legszerényebb képességû is megért. Valójában a túlzott intelligencia ilyenkor direkt káros. Az átlagember a fejét rázza, homlokát ráncolja, kezét tördeli és azt mondja: 'Nem értjük'. Természetesen nem képes rá. De ha értenék a szerényképességût, akkor nagyon is világosan megértenék. Két család van a világon és az egyik a sötétben lakik.

A reform hívei természetesen szívbõl megegyeznek ezzel, ha bûnözõk leírásáról van szó. A rendõrség tiltakozik az ellen, ha rendõrgyilkosságot a legapróbb részletekig filmre visznek. Üzletemberek kifogásolják, ha mindennap páncészekrényfeltörési oktatás megy a moziban. Erkölcsös emberek az indítéktól függetlenül kifogásolják az elcsábítás bemutatását. Azért teszik ezt, mert látják az ördögi iskolát, amely a társadalom számára keserû gyümölcsöt hoz. Ez a fajta 'vizuális oktatás' folyik ma. Ma nem létezik egy olyan erõszakos cselekmény sem, amelyet ne vitték volna a filmipar képviselõi nézõk millióinak az agyába. Természetesen lehet hogy ez csak véletlen. De a véletlenek is valóságok.

A filmvilágban van más említésre méltó fejlõdés is. Az egyik a növekvõ számú nemzsidó írók, akik zsidó propagandát állítanak elõ. Zsidó rendezõk nemzsidó írók könyveit filmesítik meg, és ezek hatásosabbak az ilyen propagandára, mert az irodalmi világban híres nemzsidó nevek állnak mögöttük. Hogy ez mennyire annak a következménye, hogy az író a szemita propaganda szócsövévé akar válni, vagy inkább amiatt történik, hogy az író nem tud a filmmágnások nagyvonalú ajánlatainak ellenállni, akik már régebben is jól megfizették õket, és most még többet ajánlanak, ez egy más kérdés.

Az országot elárasztó mozimánia miatt szinte lehetetlen elég jó filmet elõállítani a mesterségesen is táplált igények kielégítésére. Néhány embernek naponta kettõ vagy annál is több filmre van igénye. Felszínes nõk egyet délután néznek meg, és este megint egy párat. Az ország minden agya és ügyessége sem tudna óránként egy friss minõségi drámát vagy komédiát, mint kenyeret, megtermelni. A zsidó ellenõrök itt túlzásba estek: túlfûtött igényeket állítottak elõ, amelyeket nem képesek kielégíteni, csak olyan anyaggal, amely az igényeket tönkre fogja tenni. A filmipar szociális értékére nézve semmi sem olyan veszélyes, mint a túl nagy étvágy, amelyet addig gerjesztenek és bátorítanak, amíg mánia

nem lesz belõle.

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: Ez bõségesen bebizonyosodott 1939-ben amikor a mozi általi hadi uszítás fokozta a gyûlöletet a rosszindulatú hazugságok terjesztésével, amelyek miatt a háború kitört.

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: A zsidó befolyásnak ez a szemlélete az Egyesült Államokban már a rádió és televízió feltalálása elõtt is ismert volt. Míg az a jelentõs zsidó befolyás ebben az írásban nincs bemutatva, hozzátehetjük, hogy a zsidó befolyás itt is az elõállítástól az elõadásig ugyanolyan hatásos, mint más amerikai üzletágakban. A rádió és televízió az említett világmeghódítási programban az elsõ helyen van a zsidó ármánykodási listán.

"Hogy a gójok intézményeit ne semmisítsük meg idõ elõtt, nagyon óvatosan nyúlunk hozzájuk és egyelõre csak az azok mechanizmusát mozgató rugók végeit ragadtuk meg. Ezek a rugók szigorú, de igazságos rendérzékben testesültek meg, mi a liberalizmus kaotikus féktelenségével helyettesítettük õket. Kezünk benne van a törvényhozásban, a választások lebonyolításában, a sajtóban, az egyén szabadságában, mindenek felett azonban a nevelésben és a közoktatásban, mivel ezek az igazi szabadság sarokpillérei."

"Félrevezettük, elszédítettük és elrontottuk a nemzsidó fiatalságot azáltal, hogy olyan elvek és elméletek alapján neveltük, amelyekrõl tudjuk, hogy helytelenek, de amelyeket mégis a lelkére kötöttünk. "

"Nagyszerû eredményeket értünk el azzal, hogy a törvényeket - lényegileg nem módosítva õket - ellentmondó értelmezésekkel kiforgattuk valódi értelmükbõl. "

- A kilencedik protokoll.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -11. Fejezet

A ZSIDÓ JAZZ LESZ A NÉPZENÉNK

Sokan csodálkoztak azon, hogy honnan jönnek az émelyítõ zene azon hullámai, amelyek tisztességes otthonokba törnek be és ennek a nemzedéknek a fiataljait idióták utánzására késztetik. A könnyûzene zsidó monopólium. A jazz zsidó találmány. Az nyálkás érzelmesség, a csúszós hangjegyeknek az alattomos bujasága zsidó eredetû.

A pénz beszédét, a dzsungel rikoltozásának, röfögésének és cincogásának, a serdülõk szerelmének zihálásának álcázott zenét elfogadják olyan otthonokban, ahol ugyanezt a konzervzene nélkül undorral kidobnák. Az izgató zeneszámok a modern nagyvárosok pöcegödreinek a hangulatát idézik, és az ezekbõl létrehozott dalokat zümmögik különösebb mellékgondolatok nélkül az iskolás fiúk és lányok.

Meglepõ, hogy bármelyik utat választva keressük a káros befolyások nyomait, amelyek társadalmunkat mérgezik, egy csoport zsidóval találkozunk? A kosárlabdai korrupció esetén- egy csoport zsidó. a kizsákmányoló tõke mögött - egy csoport zsidó. A színházak züllése- egy csoport zsidó. A szeszesitalok hirdetései mögött - egy csoport zsidó. A nemzet háborús uszítói - egy csoport zsidó. A sajtóirányítás és gazdasági zsarolás mögött - egy csoport zsidó. 80%-a a háborúból hasznot húzóknak- egy csoport zsidó. A keresztény

törvények és szokások aktív ellenzékének szervezõi egy csoport zsidó.

Az úgynevezett könnyûzenének ebben a mocsarában, amely a gyengeelméjûséget a bujasággal kombinálja - újra egy csoport zsidó.

A zsidók befolyását az amerikai zenére akik tudnak róla, komolynak tekinti. Nemcsak kevésszámú nagy zenekaraink növekvõ júdaizálása ellen nõ a tiltakozás, hanem a koncertdobogókon és könnyûzenei színpadokon is nõ a faji összeütközések száma, ahol zsidó mûvészek minden mást kiszorítanak. Ha jobb mûvészek lennének, mint a többiek, nem szólnánk semmit. Azonban õk csak ismertebbek, és a zsidó zenei körök jobban támogatják õket.

"Ha én csinálom az ország énekeit, nem törõdöm vele, hogy ki hozza a törvényeket"- mondta egyikük. Ebben az országban a zsidóknak nagyon hosszú a kezük ahhoz, hogy mindkettõt õk csinálják. Ennek a cikknek az a célja, hogy az embereket az igazság birtokosává tegye a degenerált zenét illetõen, amelyet szokásból éjjel-nappal dúdolnak és énekelnek, és ha lehet, hogy lássák a láthatatlan zsidó karmesteri pálcát, amely fejük felett integet gazdasági és propagandaokokból. Pont úgy, ahogy az amerikai színház és film zsidó irányítás alá került, és annak a mûvészetet megölõ üzleti mûködése alá, úgy lett a könnyûzene jiddis iparág. A zsidók, akik elõször kezükbe kaparintották, többnyire Oroszországban született zsidók voltak, némelyiküknek pont olyan kétes volt a múltja, mint sok zsidó színházi és filmipari vezetõnek.

Az 1920-as évek elején Irving Berlint, Leo Feistet és más vezetõit New York hét zenei kiadóvállalatának azzal vádolta az Egyesült Államok kormánya,, hogy a Sherman féle trösztellenes törvényt megsértették. A vádlottak kezében volt állítólag a védett dalok 80%-a, amelyet hanglemezgyárak, zongorahengerek és más zenerögzítési iparok használtak, és meghatározták az árakat, amelyeken ezeket a termékeket eladhatták. A következõ vállalatok voltak érintve: The Consolidated Music Corporation; Irving Berlin, Inc.; Francis, Day and Hunter, Inc.; Shapiro, Bernstein & Co.; Watterson, Berlin & Snyder, Inc.; és M. Witmark & Sons, Inc. Mind New Yorkból. Az Egyesült Államok kormánya azt a megállapodást akarta semmissé tenni, amely szerint a vádlottak csak a saját maguk alapította Consolidated Music Corporation-on át voltak hajlandók szerzõdéseket kötni. A dalüzlet többi 20%-át más zsidó zeneházak kezében volt, akik nem tartoztak ehhez a csoporthoz.

HOGY ÉNEKELTETI ÖNT MEG A ZSIDÓ ÉNEKTRÖSZT.

A zsidók nem alkották meg a könnyûzenét - õk csak meghamisították azt. A zsidók pontosan akkor léptek be a könnyûzenei üzletbe, amikor a dalok erkölcse romlani kezdett. A könnyûzene, mielõtt zsidó iparággá vált volna tényleg népszerû volt. Az emberek énekelték, és nem volt okuk elrejtésére. A mai könnyûzene gyakran olyan kérdéses, hogy lelkiismeretes elõadók eléneklésük elõtt a közönséget kérdezik meg, hogy beleegyezik-e elõadásukba. Felnõtt polgárok emlékeznek azokra az színpadokra, ahol könnyûzenét adtak elõ az elmúlt évtizedekben. A polgárháború utáni harci dalok fokozatosan összekeveredtek a késõbbi idõk képszerû, romantikus és természeti kifejezésanyagával. Ugyanezek és hasonló énekek és balladák éledtek fel az I. vh. után. Ezek nem énekgyárak mûvei voltak, hanem egyének alkotásai, akiknek a természetes kifejezõkészségükben rejlett a tehetségük. Ezek az egyéniségek nem a kiadók kedvéért dolgoztak, hanem maga a munka elégítette ki õket, õk a koncerttermek egyéni mûvészei voltak. A dalok nem tették gazdaggá alkotóikat, de szerzõiket kielégítette, hogy a köznek örömet szereztek. A közízlés, mint bármely más

ízlés, azért könyörög, hogy sokat kapjon abból, ami tetszik neki. A közízlés a köz szokása is. A köz nem figyeli, hogy milyen forrásból jön, amibõl él és alkalmazkodik a forráshoz. A köz ízlése magasabb vagy alacsonyabb szintre kerül, ahogy az, ami táplálja, változtatja szintjét.

Negyed évszázad leforgása alatt, ha kezünkben van a közre hatás minden eszköze, mint a színház, mozi, könnyûzene, újság és rádió - közben a megvetés köpenyét dobva minden erkölcsi meggondolásra - olyan közönséget teremtünk, amilyet akarunk. Negyed évszázadnyi idõ elég erre.

Régebben is énekeltek az emberek, de nem ilyen elbódított módon és nem ilyen zavarba ejtõ folytonossággal. Azért énekeltek, mert kedvük volt rá, nem tudatalatti szokásból. Értelmetlen, érzelgõs, hõsi énekeket énekeltek, de a gyanús dalok nem voltak divatban. A régi dalokra könnyû visszaemlékezni. Noha az évek eljártak fölöttük, minõségük olyan, hogy nem halnak meg. Ki ismeri a múlt hónapban divatos dal címét? De vannak sokkal régebbi dalok, melyeknek címe ismerõs még azoknak is, akik sohasem énekelték õket. Milyen határt szabtak ezek a dalok a szuggesztív de nem teljesen érzelmi hallgatónak? Volt bennük érzelem, de nem támadható érzelem. Aztán jöttek a zsidók. A könnyûzene megváltozott. Teljesen új sorozata a teljesen más tárgyköröknek jelent meg. A tehetséges énekesek és a dallamos énekek eltûntek. A zsidó és az afrikai korszak következett a dzsungeltémával, az ún. 'Kongó' anyag, és más szerzemények, amelyek gyorsan egy még ocsmányabb típusnak adtak helyet. Ennek a mocsárnak a következõ állomása a 'ragtime' stílusú zene volt amely néger dalok gyûjteménye. A líra eltûnt a gyermekdalszerû szövegek mögött, amelyek elöntötték a köz fülét. Megtévesztõ hangugratások árasztották el az igazi dal harmóniáját. A dalgyûjtemények új életre keltek. Elbûvölõ fiatalok gyászénekeket motyognak halk egyhangúsággal, kéjes nõszemélyek közönséges, csábító gesztusokkal nyögnek orrhangú dalocskákat, amelyeket egy valódi zenész zenének sem tekint. Zongoraakciók és jazz-zenekarok jöttek divatba. Az ostobaság fokozatai ma könnyen követhetõk azon a dalszeméten,amelyek az utóbbi évtizedekben szóródtak szét, megláthatjuk ezekben a könnyûzene színvonalának romlását. Az érzelmek buja javaslatokká váltak, a románc erotikává vált. A könnyûzenébõl ragtime lett, és a ragtimeból jazz és zümmögés. A zeneszám szövege mind alacsonyabb szintû lett, míg végül behintette az alvilág ragadós talaját.

A jazz elsõ állítólagos 'királya' egy Frisco nevû zsidó volt. Az egész lefelé vezetõ irányzat igazgatói zsidók voltak. Az õ ügyességük kellett ahhoz, hogy elrejtsék az erkölcsi romlást és fél fokkal afölött a szint fölött tartsák, amely csak undort kelt a szemlélõben.

PLÁGIUM.

A dalcsinálás terén a zsidók, mint általában, nem mutattak sok eredetiséget, de nagymértékû alkalmazkodókészséget, amely a plagizálás elrejtésére szolgáló jótékonysági kifejezés, amely a szellemi zsebtolvajlást fedi jótékonyan le. A zsidók nem alkotnak. Mások alkotásait ügyesen megtekerik és abból élnek. A plagizálás annak az eredménye, hogy mûvészethez nem értõ vezetõk középszerû mûvészeket sarkantyúznak olyan alkotásokra, amelyet elég vonzóvá lehet tenni ahhoz, hogy a közönség pénzt adjon érte. A zsidók fölvonultatták a régi dalokat, népdalgyûjteményeket, operaáriákat, és ha nem vizsgáljuk alaposan meg, a jiddis zenegyártás legnagyobb sikereit. Ezek a mocsárelõtti idõk tiszta dalainak témáira és dallamára épülnek. A zene jazzes lett és így tették felismerhetetlenné, az érzelmeket nemiséggel töltötték, és a világon át vezetõ trágár utukra szórták. Mivel a dalpiac teljesen zsidó ellenõrzés alatt áll, mind a kiadói, mind az elõadói

része, ezután lehetetlen lesz bármi mást, mint zsidó énekeket kiadni és hallani az Egyesült Államokban. Ezt bizonyítja, hogy az üzlet a jiddis tröszt tulajdona és minden ún. sláger mögött zsidó nevek vannak.

Az hogy a zsidó veszély annyira beférkõzött a mi mûvészi köreinkbe, részben az õ tulajdonságaikkal függ össze, megtévesztõ felszínes kedvességükkel és keleti meggyõzõ erejükkel, a ragyogással, az erõszakosan egymás mellé tett szélsõségekkel, szívbemarkoló bujaságával és pesszimizmusával, és részben azzal, hogy a természetünkben levõ alapvetõ hajlamot ennek leküzdésére a zsidó kor száz más hatása felvizezi és összezavarja. Az angolszász minõség és az angolszász szempont az amerikai vérmérséklet alapja. A zene zsidó uralma alatt ezek elmerülnek és nevetségessé lesznek téve minden szempontból.

A TIN-PAN FASOR.

Amerika nem azt énekli, amit szeret, hanem amit a kabaréban mûködõ 'zenedugók' ismételt elõadásukkal népszerûsítenek, amíg az elpuhult agyú közönség az utcán azt énekli.

A színház, kabaré és rádió 'zenedugói' a zsidó énekügynökségek fizetett ügynökei. A pénz és nem az érdem uralja a gyengeelméjû zene elterjedését, amelyhez a zsidó jazz és swing tartozik. A nemzsidó zenét 'magashomlokúként' bélyegezték meg. Az embereket naponta a gyengeelméjû befolyás eteti, amely nyálkás dagályként ömlik ki a 'TinPan fasoron', a New Yorki fõszemétgyárból, ahol az 'Abik', 'Izzik' és 'Mók' mûködnek, akik a különféle intézeteknek zenét komponálnak. 'TinPan fasornak' egy huszonnyolcadik utcai körzetet neveznek a Broadway és Sixth Avenue között, ahol az elsõ jiddis énekgyártó elkezdte üzletét. Fiatal lányok csoportjai akik azt hitték, hogy tudnak énekelni, és másik, akik úgy gondolták, hogy tudnak szöveget írni, jöttek a szomszédságba a becstelen hirdetések vonzására, amelyek ígéreteit a kezdõ jiddis üzletemberek nem tudták valóra váltani. Szükségtelen elmondani, hogy a botrány kiterjedt, ahogy az mindig történik, amikor 'gój' lányoktól azt várják, hogy zsidóktól valamit is kapjanak. Az állandó kiáltozás, a 'partik' vidámsága, a zongorák hangja és a trombiták harsogása adtak a körzetnek a 'TinPan fasor' nevet, annak szórakozása, fiatalsága, politikája, a brutális júdaizmus harsogása.

Az ördögi fortélyokat, amelyek a nem tiszta légkört elõállítják és fenntartják a társadalom minden osztályán keresztül és ugyanazzal a befolyással, minden megfigyelõ észreveszi. Valami sátáni van benne, valami, amit ördögi ravaszsággal agyaltak ki.

És a folyam tovább folyik, mind rosszabb és rosszabb lesz, a nemzsidó közönség lecsúszása és a zsidó vagyon növekedése folyik.

Miniszterek, tanárok, a reform hívei, szülõk, állampolgárok meg vannak döbbenve a lazaság növekedésén és szidják a baj eredményeit. Látják a rossz eredményeit és az eredményt szidják. A fiatalokat szidják, akiket ez az erotikus vonzerõ vonz. Helytelenítik a nemi szabadosságot, a fiatalok tapasztalatlanságát és vétkeit. De mindennek egy forrása van! Miért ne támadjuk a forrást? Ha egy nemzet egy bizonyos jellem nézõpontjában, hangjaiban, eszméiben fürdik és elmerül benne, rendszeres, szándékos és megszervezett erõk hatására, a támadási pontot kellene támadni és nem a hatást.

Igen, és pontosan itt nem támadott senki, talán ismerethiány miatt, talán félelembõl.

Az emberek szidalmazásának kis hatása van. Az emberek olyanok, amilyenek. Bocsásd szabadon a szeszesital üzletet és néped inni és mulatni fog. A nép kábítószeresek csoportjává válik, ha a kábítószerkereskedõk ugyanazt a szabadságot élvezik, mint ma a jiddis könnyûzenegyárosok. Ilyen körülmények között butaság lenne a szenvedély rabjait ostorozni. A köz akarata a cinkosokat akarná felfedni.

Az erkölcs és a tartózkodás a kábítószerek és nemi izgatószerek hatása alá került, és ez okozza a mai õrült divatot, a fura énekek dúdolását - egy erõltetett õrültség. Az áldozatok mindenütt láthatók. De ennek az erkölcsi méregnek túl kevés ellenzõje látja annak az értelmetlenségét, hogy az így beteggé tett fiatal embereket szapulják.

A köz érdeke azt kívánja, hogy a betegség forrásait takarítsuk ki és rámoljuk ki. A jiddis dalgyártók csoportja a baj forrása akik az egész eredményért felelõsek, a dalok szövegétõl a nyereségig.

NEM OLYAN 'NÉPSZERÛ'.

Az erkölcsi okok mellett, amelyek a könnyûzene ellen szólnak, még egyvalami szól: Nem is olyan 'népszerûek'. A népszerûség nem spontán, a közízlés nem tesz különbséget. Ez az állandó kényszerítés által létrehozott mesterséges népszerûség. A közönség agyán levõ folytonos gépi dobolás. Minden moziból és minden színpadról ez hallatszik. Szórólapokon reklámozzák, lemezjátszókról hangzik éjjel és nappal, tánczenekarok reklámozzák, rádiók játsszák, és az állandóan ismétlik, amíg a következõ lép a helyére. Ez a régi játék,a stílusváltoztatás, hogy az üzlet gyorsabb legyen és hogy az emberek többet vásároljanak. A jiddis ruházkodásban, mozikban vagy énekekben semmi sem tartós. Mindig van valami 'új', ami a nép zsebébõl a pénzt a gyengeelméjû zene alkotóinak táskájába viszi.

A könnyûzene alkotóiról két tény ismert: Elõször is, hogy többnyire illetlen és az erkölcsi fertõ legaktívabb ügynöke az országban, kart karba öltve a mozikkal. Másodszor az, hogy ez az ipar rendkívüli mértékben el van zsidósodva.

Itt van munka az Anti-Defamation League (rágalmazás elleni liga) számára. A liga tudja, hogy hogyan támadjon meg bárkit, aki a zsidókat szidja. A nagy kiadóktól a jelentéktelen helyi újságokig, a rágalmazás elleni liga mindenütt érezhetõ. Munka van számára a mozikban, a színházban és a könnyûzenében. Miért nem támadja a liga azokat a zsidókat, akik a színházat lezüllesztették, és a nép erkölcsét rontották a mûvészetben, a sport terén és a szórakozásban? Azokat, akik a faj nevére szégyent hoztak? Miért nem? Erre az a válasz, hogy zsidóknak minden meg van engedve, és csak a nemzsidókat kell ellenõrizni? Az a válasz, hogy a jó gójokat meg lehet zabolázni és ütni, a zsidókat nem? Az amerikai zsidóság rettenetesen fél attól, hogy páncéljában a legkisebb repedés támad egy vizsgálat vagy reform miatt. Félnek attól, hogy a javítás tüze milyen messze terjedhet!

"Hogy pedig a tömegek észre ne vegyék, hányadán vannak, ezenkívül szórakozásokkal, játékokkal, mulatságokkal, szenvedélyekkel, vidámparkokkal is eltereljük majd figyelmüket. A sajtón keresztül hamarosan kezdünk majd mûvészeti pályázatokat és mindenféle sportversenyeket javasolni: az ezek iránti érdeklõdés végképp el fogja vonni az emberek figyelmét az olyan kérdésekrõl, amelyekben kénytelenek lennénk velük szembehelyezkedni. Amint a nép egyre inkább elszokik attól, hogy gondolkozzék, és önálló véleményt alkosson, ugyanazt a hangot kezdi majd megütni, mint mi, mert csak mi fogunk neki új irányt mutatni a gondolkozásban - oly személyeken keresztül természetesen, akikrõl nem sejtik, hogy velünk tartanak. "

- A tizenharmadik protokoll.

------ 2.rész ------

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ 2. rész
IDÕSEBB HENRY FORD

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -12. Fejezet

SZESZESITALOK, SZERENCSEJÁTÉKOK, KICSAPONGÁS ÉS KORRUPCIÓ

A zsidó a világ rejtélye. Tömegei szegények, mégis õ ellenõrzi a világ tõkéjét. Szét van szórva, nincs országa vagy kormánya, mégis annyira egységes fajilag, amelyrõl más népek álmodni sem mernek. Évszázadokig szegényen, a legtöbb országban jogilag korlátozva, sok trón mögött õ lett az erõ.

A következõ egyszerû leírás több zsidóra vonatkozik, mint más fajok tagjaira: Üzletel. Használtruhakereskedéstõl a nemzetközi kereskedelem és tõke irányítójává, a zsidó nagyon tehetséges üzletember. Más fajoknál jobban irtózik az ipari munkáktól, de a kereskedelemben jól alkalmazható.

A gój fiú elvégzi napi munkáját, a termelõ vagy a mûszaki osztály alkalmazottjaként. A zsidó fiú kereskedõként kezd, tisztviselõként, bárhol, ahol köze van a dolog üzleti részéhez.
Csak Amerikában a nagy üzlet nagy része, a trösztök, a bankok, a természeti erõforrások, a fõ mezõgazdasági termékek, különösen a dohány, gyapot és cukor a zsidó tõkések és ügynökeik irányítása alatt áll. A zsidó újságírók nagy és hatalmas csoportot formálnak. Sok áruház van zsidó kézben, és sokuk, ha nem mind, gój nevek alatt fut.

Zsidók teszik ki az ingatlantulajdonosok legnagyobb számát. A szórakoztató ipart uralják. A folyóiratok és újságok terjesztése a kezükben van. Naponta elõnyös képüket festi a sajtó, elõnyösebbet, mint bármely más fajét, amely lehetetlen lenne, ha nem lenne tulajdonukban az ehhez szükséges felszerelés.

Werner Sombart, a zsidóbarát (zsidó - fordító) szerzõ a 'Zsidók és a modern kapitalizmus' c. mûvében írja:
"Ha a viszonyok Amerikában ugyanúgy fejlõdnek mint az utolsó nemzedék idején, ha a bevándorlási statisztika és a születési arányok a nemzetek között nem változnak, akkor képzeletünkben az Egyesült Államok 50 vagy 100 év múlva csak szlávok, négerek és zsidók hazája lesz, ahol természetesen a zsidók fogják a gazdasági vezetõk helyét elfoglalni."
A zsidó az egyetlen eredeti nemzetközi kapitalista, de általában ezt nem szereti kikürtölni. Érdekes tény a zsidók vitathatatlan gazdasági ereje összehasonlítva viszonylag kis számukkal.

A ZSIDÓK ÉS A CSEMPÉSZÉS ÖRDÖGE.

Az az állítás, hogy a zsidók józan nép, lehet hogy igaz, de ez nem kell, hogy két tényt róluk elfedjen: általában õk teszik ki a szeszesitalkereskedõket azokban az országokban, ahol nagyobb számban élnek. Az Egyesült Államokban õk voltak az egyetlen faj, akire az alkoholtilalom szabályai nem vonatkoztak. Általában a zsidók a szeszesital oldalán állnak, mint ezt mindig is tették. Õk a legállhatatosabb ivók.

Ezért tudtak az alkoholtilalom idején külön szabályokat kiharcolni. Vallási szertartásaiknál inniuk kell, és a mennyiséget a törvény évi 10 gallonnyira tette. Így az Egyesült Államok alkoholtilalmi törvénye, amely az alkotmány része volt, törvényesen hatástalan lett évi 10 gallon erejéig zsidónként. Faji elõny? Nem, a zsidók nem féltek ettõl a nyereséges alkoholtilalom idején. tudták, hogy könnyû 100 gallont szerezni a 10 gallonos törvénylyuk felhasználásával. Valójában üveges szeszesitalok gallonjainak milliói jöttek be azon a 10 gallonos törvénylyukon keresztül.

Az amerikai nép meglepõdött annak hallatán, hogy a világ szeszesitalüzlete a zsidók kezén van. Az Egyesült Államokban a szeszesitalüzlet a szesztilalom elõtt már 25 évvel szinte teljesen a zsidók kezében volt. Azaz éppen abban az idõben, amikor a szesztilalom adta a teljes tilalom legerõsebb érveit!

A Funk & Wagnalls Company által kiadott 'A hódító zsidó' c. mûben Foster Fraser írja:

"A zsidók az Egyesült Államok szeszesitalkereskedelmének urai. A nemzet szeszesitalkereskedõinek 80%-a zsidó. A whiskyelõállítás és eladásának hatvan százaléka zsidó kézben van. Közvetítõként a Kaliforniai boripart is irányítják. A dohánytermelõ államokat felkeresik a zsidók és majdnem az összes dohányt felvásárolják levél alakban, így a nagy dohánygyárak tõlük vásárolják a nyersdohányt. A zsidók karmaikban tartják a dohányipart."

Ugyanez igaz Európában is, különösen Oroszországban, Romániában és Lengyelországban. A zsidó lexikon megerõsíti ezt:

"Az állami szeszesitalmonopólium megalapítása (Oroszországban 1986-ban) sok ezer zsidó család megélhetését vette el."

Az a szeszesitalforgalmat, a vodkaüzletet, amely Oroszországot aláaknázta, õk irányították. Romániában az egész zsidókérdés szeszesitalkérdés volt. Lengyelországban ugyanúgy. Az Egyesült Államokban a whiskyüzlet a 19. században lett a zsidóké.

HOGYAN MÛKÖDÖTT A ZSIDÓ SZESZESITALTRÖSZT.

Gabonából minden éghajlat alatt lehet szeszesitalt gyártani sokféle módon. A semleges italok, a magas alkoholtartalmú borok és az alkohol gyártása sehol sem titok. Nagyon rövid idõ alatt lehet bármelyik kamrában vagy pincében elõállítani õket. Elõállításuk nem igényel nagy figyelmet. Egy kábítószerekbõl és szeszbõl elõállított és ízesített, aljasul 'whisky'-nek nevezett ital, amelyet a bárban eladnak, bûn a desztillálás, az emberi idegrendszer és a társadalom elleni bûn. 1904-ben Dr. Wiley, az Egyesült Államok vegyi irodájának az elnöke sokat tudott errõl mondani. Kevesen figyeltek rá, mert nem hangsúlyozta, hogy a baj egyetlen embercsoportban rejlett, akik az Amerikai ipar és amerikai állampolgárok egészsége árán törekedtek nyereségre. Az emberek úgy gondolták, hogy Dr. Wiley mûszaki dolgokról beszél, amelyek csak az amerikai desztillálókat érdeklik. Biztosan nagyon érdekelte volna az amerikai állampolgárokat, ha valaki világosan látta volna, és lett volna bátorsága szóvá tenni a nagy zsidó whisky összeesküvést.

RÉGI NEVEKRE EMLÉKEZÜNK

A whiskyüzlet zsidó jellege a polgárháborúig visszamenõleg láthatóvá tehetõ azzal, ha egyszerûen fölsoroljuk, hogy az ismertebb márkák mikor kerültek zsidó kézbe. Ez egy riasztó lista. Minden város minden polgára nehézség nélkül megállapíthatja, hogy a legtöbb átvevõ, nagykereskedõ és alkusz a whiskykereskedésben ebben a városban zsidó volt és ma is zsidó. Nemcsak az a tény, hogy a szeszüzlet zsidó kézben van, méltó figyelmünkre, hanem az is, hogy Amerikában egy gonosz rendszer, amelynek eredeti célja a szeszüzlet romba döntése volt, állampolgárok százait is romba döntötte akik elhitték, hogy az 'eredeti és hamisítatlan' szavak értelme az, amit eredetileg jelentettek. A folyadék 'eredeti és hamisítatlan' volt, de nem whisky, hanem karbolsav.

A szesztilalom kisöpörte a kocsmát, de nem fosztotta meg a zsidó csoportot bevételétõl. A szesztilalmat kisöpörték, de az italozás lármája ittmaradt.

'NIGGER GIN'

1908-ban a 'Collier's Weekly'-ben igazságok jelentek meg amelyek ma is bebizonyítják, hogy mi párolgott akkor. 'Collier's Weekly' volt az elsõ olyan újság, amely azoknak a zsidóknak a nevét nyilvánosságra hozta, akik a szeszesitallal kapcsolatos erkölcstelenségekkel álltak kapcsolatban. Még így is sokáig tartott. egy különösen maró támadást intéztek az ún. 'Nigger gin' ellen, amely egy különösen aljas folyadék volt, amelynek összeállítása a négerekre különösen aljas módon hatott. Az író, Will Irwin így beszélt errõl a ginrõl:

"Az Egyesült Államokban degenerált szeszforgalmának királyi bûne."

Ez az újságíró és Collier nemcsak a szeszesitalok neveit hozták nyilvánosságra, hanem azoknak a nevét is, akik ezeket csinálták - csupa zsidó! A 'Nigger gin' kitalálója, amely bizonyos négereket bûnök elkövetésére ösztönzött, Lee Levy volt. Mr. Irwin leírta élményeit amelyet ginek vizsgálata kapcsán szerzett, amelyeknek zsidó neve volt. A gin olcsó volt, etikettén buja javaslatok voltak és fehér nõk illetlen képei díszítették õket. "Sohasem láttam olyan bárban, ahol négerek voltak"- írta. Széles körben eladott olcsó és rossz ginek és más szeszesitalok, amelyeket öntudatosan zsidó nevekkel fémjelezve adtak el, rendõri és más körökben megjegyzéseket hívtak elõ a négerek törvényenkívüliségérõl. A négerkérdésre való hivatkozással a 'Nigger gin', a zsidó szeszgyárak mérgezett terméke volt a legprovokatívabb elem.

Amikor ez a gin megjelent, négerlázadások és azt követõ lincselések megszaporodtak. Azokon a helyeken, ahol ezt a gint eladták, történtek a törvénysértések.

AZ INDOKOLT VÁLASZ.

Az oszd meg és uralkodj, tedd tönkre õsi zsidó elve elmondja a szeszesitalforgalom történetét. A desztillálás és a keverésben levõ zsidó befolyás kizárta a desztillálást, és végül széttörte a szeszforgalmat mint szabályozott eljárást - megnyitva a kaput a szervezett csalók, gengszterek, és a törvénytelenség elõtt, amely a mai ördögi világot alkotta meg.

Nagyon egyszerû, annyira egyszerû, hogy néha nem veszik figyelembe. 'Oszd meg és uralkodj' az a formula, amelyet a zsidó vezetõk találtak ki, ahogy a protokollok is írják. A népet állandóan megtévesztik egy olyan bonyolultság képével, amely nem létezik. Ha megtalálod a lázálló moszkitót, akkor a sárgaláz többé nem csoda. Aki megadja magét a júdaizációnak, ahogy azt a zsidó vezetõk kiagyalták, az megérdemli pusztulását.

Júdaizálásának lehetõsége magában hordozza pusztulásának igazolását.

Az italozás ötlete az emberek fejében zsidó propaganda. A képernyõn vagy a a színpadon szinte minden jelenetben isznak. Az itallal való visszaélést a zsidó színpad, zsidó jazz és zsidó humor segítségével tartják életben, amíg valaki rá nem jön, hogy ez hazaárulásra való ösztönzés.

ZSIDÓ JÁTÉKOSOK ELRONTJÁK AZ AMERIKAI SPORTOT.

Vannak akik azt mondják az Egyesült Államokban, hogy a kosárlabda halálos sebet kapott és ki fog halni a sportok közül. Mások azt mondják, hogy az amerikai kosárlabda megmenthetõ, ha tisztára söprik a zsidó befolyástól, amely azt keserû szégyenbe és erkölcsének elvesztésébe taszította.

Hogy a kosárlabda meghalt-e, mint sport és csak mint olcsó szórakozás él tovább, vagy elég belsõ ereje van ahhoz, hogy igaz haragjában újra felszínre jusson és eldobja azt a veszélyt, ami fenyegeti, arról lehet vitatkozni. Egy biztos, hogy az utolsó és legerõsebb csapás, ami érte, jellemzõ volt zsidó jellegére.

A kosárlabda egyszerû dolog, ha más tényekkel hasonlítjuk össze, amelyek szintén nyomtatásra várnak. A zsidó ötlet mûködését nagyon világosan lehet látni a kosárlabdában. Az eljárás ugyanaz, a háborúban vagy a politikában, a gazdaságban vagy a sportban.

Elõször is, a zsidó nem sportember. Ez nem panasz ellene, hanem csupán egy megállapítás. Lehet hogy jellemük hibája, de lehet hogy nem. Mindenesetre olyan megkülönböztetõ jegy, amelyet rögtön elfogadnak. Hogy ez a testi dolgok iránti közöny, hogy a fölösleges mozgás megvetése, vagy szellemi torna, azt döntsék el mások. A zsidó természeténél fogva nem szabadtéri sportember. Ha golfozik, azt azért teszi, mert társasági élete megkívánja, de nem szeretetbõl. Ha az egyetemen atlétikával foglalkozik, azt azért teszi, mert annyira azt mondja környezete, hogy õ nem sportember, hogy a fiatalabb nemzedék úgy gondolja, hogy ez ellen tenni kell valamit.

És mégis, az amerikai sport veszedelme egy bizonyos fajta zsidó jelenléte, nem résztvevõként, hanem kizsákmányoló és megrontóként. A kosárlabdában a 'kizsákmányoló és megrontó' kifejezések teljesen indokoltak. De ugyanez igaz a birkózásra, a lóversenyre és a hivatásos ökölvívásra. A birkózást a zsidók annyira uralják, hogy az mint sport, már érdektelen lett. A birkózás története nem csak a sportág tönkretevését mutatja be, hanem a közönség nagymértékû becsapását is. Ugyanez igaz a lóversenyre is. Az egész légköre becstelen. A ló az egyetlen jóindulatú lény amelynek köze van hozzá.

De miért vezetett jó lovak tenyésztése, betanítása és versenyei csaláshoz? Csak azért, mert egy bizonyos osztály abban látta a lehetõséget, emberek gyengeségének kihasználására és nyerészkedésre.

Ez elmagyarázza a zsidók jelenlétét a modern sportban és elmagyarázza, hogy miért romboló a zsidó eszme a sportban ahelyett hogy védené azt. A zsidó ott pénzt látott, ahol a sportember örömöt és ügyességet látott. A zsidó a vetélkedésbõl akar tõkét kovácsolni, és a vetélkedést üzletté alakítani. Legfõbb ideje, hogy a szervezett zsidóság megfékezze vagy kitaszítsa azokat a zsidókat, akik legaktívabban próbálják meg elrontani és tönkretenni legtisztább, legemberibb sportjainkat.

Érdemes megemlíteni, hogy Chicagoban, ahol a zsidó rágalmazás elleni liga fõhadiszállása van, egy korholó szó sem hangzott el amelyet zsidó intéztek volna a zsidó vádlottakhoz, figyelmeztetve õket tevékenységük károsságára. Egy szó sem. De ugyanakkor a rágalmazás elleni liga erõs nyomást gyakorolt az egész amerikai sajtóra olyan megállapítások ellen, hogy az egész kosárlabdabotrány zsidó tevékenység eredménye, elejétõl a végéig. Kemény zsidó fogadások, a játékosok megvesztegetése, egyesületek megvétele,a közönség becsapása azok a tények, amelyeket amerikai törvényszékek elõtt sokszor bebizonyítottak. A sportbotrányok vizsgálatai a zsidók nevét sokszor befröcskölték.

Ha sportbarátok tudni akarják a kosárlabda baját, három szó a válasz - túl sok zsidó. A zsidóbérencek papagájszerû zsidóbarát propagandája ellenére, egy sport addig tiszta és segítõ, amíg nem kezd el zsidó beruházókat és kizsákmányolókat vonzani, mert attól kezdve elromlik. A fentiek túl sokszor fordultak elõ Amerikában eltérõ eredmények között ahhoz, hogy kapcsolatuk tagadható legyen. A zsidó korrupció ugyanúgy mûködött az amerikai sportok megrontásakor, éspedig a kosárlabda, a lóverseny, az ökölvívás és a birkózás esetén. Az eredmények elõre lekötése, a játékosok becsapása, verseny közbeni csalások, a romlottság kimutatható a zsidó tõkések és a megvesztegethetõ résztvevõk között.

Hangsúlyozni kell, hogy az alapvetõ zsidó visszaélések országos mértékûek. Ezt mutatta ki az Egyesült Államok kormányának vizsgálata a fehér rabszolgakereskedelem esetén, a csempészüzletnél, a lóversenybotránynál, a kosárlabdabotránynál - ez egy nemzeti hálózat 'palifogásra'. Ebben a zsidó tevékenységben semmi különös nincs, az ügyesektõl a degeneráltakig, mind egy nemzeti csoport részei. Mind részei annak a nemzeti mozgalomnak, melynek célja az, hogy a gójokat megfossza pénzüktõl.
Ha nem lenne gój pénz, vagy ha a gójt nem tudnák becsapni, akkor a csalók és zsidó sportelrontók más üzlet után néznének. Talán kevesebb pénzük lenne, amit a becsületes emberek arca elõtt lebegtetnének.

Évekkel a nyilvános botrányok kirobbanása elõtt a zsidók minden ígéretes sporttal megpróbálkoztak. Irányításuk megmarad, de csak az üzleti oldalé, ritkán vagy sohasem párosulva a sport iránti szeretettel. A zsidók nem igazi szerencsejátékosok, nem eléggé sportemberek ahhoz, hogy fogadjanak. Õk a biztos dolgok emberei. A gójok, akik csapdáikba besétálnak azok, akik a pénzt hozzák. A zsidó a pénz terén sem sportember, hanem gengszter, aki saját fajtája csoportjaiban tevékeny.

BIRKÓZÁS

A birkózás annyira zsidók ellenõrzése alatt áll, hogy a valódi birkózó teljesen ki van zárva, nehogy megmutassa, hogy a zsidó sporttröszt birkózói egyáltalán nem birkózók, hanem a közönség hiszékenységének büntetései. Az õsi birkózósport olyan gusztustalan orgiákba torkollott, mint a 'mindent bele' vagy az 'iszapbirkózás', és késõbbi birkózóversenyekbe sikoltozó, zsörtölõdõ nõk között. A birkózás éppolyan zsidó iparág lett, mint a ruhaipar.

Az állandó vesztegetési botrányok ellenére a kosárlabda még mindig Amerika elsõ számú sportága. Üzletként nem lehet megölni. Délutánonként mindig csoportokat vonz, különösen vasárnap délután. Lehet zenével és díszletekkel mutatványt csinálni belõle. De szét is lehet törni, mint sportot, és azok akik a sportrészét szeretik, inkább eltûnését kívánják, mint azt, hogy annak a csoportnak a találkozóhelye legyen, akik ma a zsidók által irányított bohózati házakat töltsék meg. A kosárlabda mint üzlet, veszély lett az

amerikai életre, egy csõcselékközpont, a rendetlen és bûnözõ osztályok idõtöltése, mint amilyen a lóverseny és az ökölvívás már régen.

Ezt a betegséget a zsidó jellem okozta szüntelen nyereségvágyával. A betegség gyógyíthatatlanná válhat.

"A mi szolgálatunkban minden véleményt, minden doktrínát képviselõ személyek állnak: monarchisták, demagógok, szocialisták, kommunisták és mindenféle álmodozó utópisták. Mindezeket felfegyvereztük feladataik elvégzésére: Mindegyikük a saját maga számlájára ássa alá a tekintély utolsó maradványait, igyekszik megdönteni minden fennálló rendet. Ezek a törekvések nyugtalanságot idéznek elõ minden államban; az államok nyugalomra intenek, készek meghozni minden áldozatot a béke érdekében; mi azonban nem fogunk nekik békét adni, amíg nyíltan és alázatosan el nem ismerik az államok-feletti szuperkormányunkat. "
-a kilencedik protokoll

"Amikor bevezettük az állami szervezetbe a liberalizmus mérgét, egész politikai alkata megváltozott."

-a tizedik protokoll.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -13. Fejezet

A VILÁG LEGFONTOSABB PROBLÉMÁJA

Bárki, aki a zsidókérdést vizsgálja az Egyesült Államokban vagy bárhol másutt, fel kell készülnie arra, hogy 'antiszemitának' vagy 'zsidógyûlölõnek' fogják nevezni. A politikusok, a sajtó és a néptõl sem lehet támogatást várni. Azok az emberek, akik tisztában vannak a dologgal, inkább várnak, hogy lássák, mi fog történni. Van egy olyan homályos érzés az emberekben, hogy a zsidó szó nyílt használata vagy leírása valahogy nem illik. Az udvarias körülírásokat, mint 'héber' vagy 'szemita' (mindkettõ kritizálható pontatlansága miatt) szégyenlõsen elemeznek, és az emberek félõsen oldalaznak, mintha az egész téma tiltott lenne, amíg egy bátor gondolkodó beveti a zsidó szót, ekkor a tilalom megszûnik és a levegõ megtisztul.

A 'zsidó' szó nem jelzõ. Az egy név, õsi és leíró, az emberi történelem minden idõszakában volt jelentõsége, a múltban, a jelenben és a jövõben.

A fõ nehézség a zsidók és nemzsidók szuperérzékenysége, ha a zsidókérdés jön szóba. Valószínûleg egy újság sincs Amerikában, és biztosan egy sem a hirdetési újságoknak nevezett újságok között, amelyik olyan vakmerõ lenne, hogy akár csak egy lehellettel is beismerné, hogy a kérdés létezik. Az általános sajtó nyitott az édeskés szerkesztõi írások iránt minden zsidó téma érdekében, míg a zsidó sajtó, amely nagyszámú az Egyesült Államokban, a szidalmazással törõdik.

A zsidó hagyományokba az tûnik beleivódva lenni, hogy a zsidókérdés minden nyilvános megvitatását zsidógyûlölõk szervezik és kezdeményezik. Ezt az eszmét a gój propagandába is bele akarják oltani. Az olyan írások, amelyek nem csöpögnek a zsidók iránti édes szeretettõl, azok elõítélettel teli gyûlölködések. Emiatt azok tele vannak: 'hazugságokkal, támadásokkal, gyanúsításokkal és tömeggyilkosságra való

felszólításokkal'. Ezeket a kifejezéseket találhatjuk a jelenlegi zsidó írásokban.

MI AZ 'ANTISZEMITIZMUS'?

Az antiszemitizmus fogalma túl lazán van meghatározva. Ha továbbra is válogatás nélkül gáncsoló értelemben használják mindazokra, akik a zsidó sajátosságokat és a zsidó világuralmat akarják megvitatni, akkor idõvel a tiszteletreméltó és megbecsülendõ tulajdonságokat fog takarni. Hasznos lehet annak a leszögezése, hogy mi is az antiszemitizmus, és mi nem.

1. Nem a zsidókérdés felismerése. Ha az lenne, akkor az amerikai nép többsége antiszemita lenne, mert elkezdik a zsidókérdést felismerni, és ezek száma mind nagyobb lesz, mert a mindennapi élet sok oldalról állítja õket ezzel szembe. A kérdés itt van. Vakok lennénk, ha nem látnánk. Lehet, hogy egy ideig hallgatunk róla. Sõt nem becsületes módon tagadhatjuk is. De itt van és idõvel mindenki észre fogja venni létezését. Idõvel az udvarias túlérzékeny vagy megfélemített körök nem lesznek elég erõsek ahhoz, hogy elnyomják azt.

De a kérdés fölismerése nem jelenti azt, hogy nemzeti kampányt szervezünk a zsidók gyûlöletére és ellenséges kezelésükre. Csak azt fogja jelenteni, hogy hogy a civilizációnkon átfolyt irányvonalat, amely elég erõteljes ahhoz, hogy figyelmünket fölhívja magára, felismerjük és megoldást keressünk rá, hogy ne kövessük el azokat a hibákat mint a múltban és megelõzzünk lehetséges hibákat a jövõben.

2. A zsidókérdés nyilvános vizsgálata nem antiszemitizmus, A nyilvánosság tisztít. De az a fajta nyilvánosság, amelyet ebben az országban a zsidókérdésnek adtak ebben az országban, nagyon félrevezetõ. A zsidó sajtó részletesebben megvitatta, mint más sajtótermékek, de se nem objektíven, se nem széleslátókörûen. A két uralkodó megjegyzés, amelyet monoton rendszerességgel ismételgetnek, a gójok nem fair viselkedése és a keresztény elõítélet. A zsidók szerencséje, hogy a zsidó sajtót nem sok gój olvassa, mert ez az egyetlen olyan folyóirat, amely tartalmának legcsekélyebb változtatása nélkül zsidóellenes érzelmeket ébresztene, a nemzsidók azt olvasnák. Zsidó írások zsidó olvasók számára a fajvédés érdekében szokatlan anyagokat mutatnak be és más fajok lenézésére szólítanak föl.

A napisajtó nem hozott komolyabb vitát a témáról. Ha a zsidókat említi, akkor azt hízelgõ megjegyzések keretében teszi. A kérdés kezelése ebben az országban a gójok kritizálásából áll a zsidó sajtóban és a zsidók dicsõítése a nemzsidó sajtóban. A független kísérlet, hogy alkotó nyilvánosságot hozzunk a dologba, nem értelmezhetõ antiszemitizmusként, akkor sem, ha az állítások egy része zsidó olvasókban kellemetlen érzéseket ébreszt.

3. Az sem antiszemitizmus, ha kifejezzük gyanúnkat, hogy külföldön a világ minden kultúrájának fõvárosában sok ember határozottan biztos abban, hogy létezik egy terv a világuralom megszerzésére, nem területszerzéssel, nem katonai agresszióval, nem államcsínnyel, nem is a tudományos alapon vett gazdasági ellenõrzéssel, de a kereskedelem és árucsere ellenõrzésével. Nem antiszemitizmus azt mondani, vagy olyan tényekre rámutatni, amelyek ezt támogatják, sem ennek a bizonyítása. Ha nem lenne igaz, a nemzetközi zsidók tudnák ennek nem igaz voltát a legjobban bebizonyítani, de azt eddig még nem tették.

MIÉRT VITASSUK MEG A ZSIDÓKÉRDÉST?

Mert itt van, mert elõbukkanása a nyilvános tudatba segíti a megoldást, és nem azoknak a kedvezõtlen körülményeknek a folytatása, amelyek a kérdést szinte minden országban körülveszik. A zsidókérdés már nagyon régen létezik az Egyesült Államokban. Zsidók tudták ezt, ha gójok nem is tudtak róla. Voltak országunkban olyan korszakok, amikor úgy tört be, hogy sötét dolgok eljövetelét sejttette. Sok jel azt vetette elõre, hogy heveny állapota felé halad.

A zsidókérdés nemcsak olyan területeket érint, amelyek általános ismeretek, mint a gazdasági és kereskedelmi irányítás, az uzsora és a politikai hatalom, a szükségletek monopolizálása, és az uralkodási irányzatok, amelyekrõl az amerikai nép olvas. De kulturális területekre is eljut, és így az amerikai élet szívét is megérinti. A kérdés Délamerikába is eljut és a pánamerikai mozgalomban jelentõs faktorrá válása fenyeget. Össze van fonódva a szervezett és kiszámított rendezetlenséggel amely ma okoz a nemzeteknek problémát. Nem a jelenlegi növekedése, de gyökerei mélyek, és a probléma régmúltja prófétai reményekbe és programokba nyúlik vissza, amelyek a jövõre nézve körültekintõ és alkotó látásmódot engednek meg.

A VÁLASZ: TÚL SOK HATALOM!!

A tolerancia hagyományának köze van a zsidókérdés nyilvános vitájához kapcsolódó rendkívüli idegességgel sok gój részérõl, de talán inkább belsõ félelmük a vitával kapcsolatos nehézségektõl. A gój álláspont talán a csend iránti vággyal fejezhetõ ki a legjobban: 'Miért vitassam meg egyáltalán?' Az ilyen álláspont bizonyítja, hogy egy problémánk van, ami elõl ki szeretnénk térni. Miért vitassuk meg egyáltalán? A figyelmes gondolkodó világosan látja az egy ilyen kérdés mögött rejlõ gondot, egy olyan probléma létezését, amelynek megvitatása vagy elnyomása nem lesz mindig a kényelmes elmék választásai között.

Bármikor olvasunk a zsidókérdésrõl, látjuk, hogy az sok országban energikusan lett megközelítve, amelyekben megbirkóztak vele, és bárhol, ahol elõtérbe került, életfontosságú téma volt, és ennek alapvetõ oka mindig az volt, hogy a zsidó tehetség az irányítást megragadta. Itt, az Egyesült Államokban tény az, hogy ez a figyelemreméltó kisebbség 50 év alatt olyan mennyiségû irányításra tett szert, amely egy más faj tízszer akkora csoportja számára is lehetetlen lett volna. Ennek következménye itt a zsidókérdés.

Egy hasonló kisebbségi nép sincs hasonló helyzetben, mivel nem találkoznánk mindenütt képviselõjükkel, akármilyen magas helyre megyünk - a Versaillesi nagy négy belsõ bizottságában, az Egyesült Államok legfelsõ bíróságában, a Fehér Ház bizottságaiban, a világgazdaság kulcspozícióiban, - mindenütt ahol hatalom van vagy megszerezhetõ. A felsõ körökben mindenütt zsidókkal találkozunk, ahol hatalom van. És itt kezdõdik a zsidó kérdés, nagyon egyszerû módon. Hogyan vonzódik a zsidó olyan szokásosan és ellenállhatatlanul a legmagasabb pozíciók felé? Ki teszi oda? Mit csinál ott? Mit jelent ottlétének ténye a világnak? -Ez az eredeti zsidókérdés. Innen megy tovább a többihez, és hogy az irány zsidóbarát vagy zsidóellenes -e, az az elõítéletmennyiségtõl függ, amely a kérdéssel jött, és hogy emberiségpárti lesz-e, az belátásának és intelligenciájának függvénye.

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: Az eredetit 1920 júniusában adták ki. Ez a kommentár a jelenlegi Egyesült Nemzetek felállására még igazabb: egy ijesztõ szervezet,

mert Amerika tagsága miatt több a hatalma.

A humanitás szó használata zsidókkal kapcsolatban általában egy kis mellékzöngével jár, amely nem föltétlenül szándékos. Ebben a viszonylatban általában azt értik alatta, hogy a zsidóval szemben emberségességet kellene mutatni. A zsidón még nagyobb kötelesség nyugszik, mert neki az emberiség irányában kéne emberségesnek lenni.

A zsidó túlságosan hozzászokott ahhoz, hogy csak a maga számára követelje a társadalom emberiességét. A társadalomnak sok követelése van vele szemben: Hogy adja föl különállását, adja föl a világ kizsákmányolását, adja fel azt a szokását, hogy zsidó csoportokat tegye minden nyeresége haszonélvezõjének, és amelyet ha elkezd megvalósítani olyan értelemben, amelyet különállása még sohasem tett neki lehetõvé, akkor dicsekedhet az õsi jövendölés megvalósulásával, hogy a föld népei általa lesznek megáldva.

A zsidó nem folytathatja örökké a világ emberiességének a kizsákmányolását, neki magának kell ezt a minõséget mutatnia a társadalomnak, amely komolyan gyanakszik nagyobb és erõsebb csoportjaira, akik környezetüket könyörtelen keménységgel zsákmányolják ki, hosszan tartó és mély szegénységet okozva, ezt úgy is le lehet írni, mint egy gazdasági pogromot, amelyet egy magát védeni nem tudó emberiség követnek el.

MIÉRT A 'NEMZETKÖZI ZSIDÓ'?

Ebben a cikksorozatban a 'nemzetközi zsidó' kifejezést használtuk. Ezt két módon lehet értelmezni: Az elsõ a zsidó, akárhol is van. A második az a zsidó, aki nemzetközi irányítást végez.

A kifejezés valódi értelme a második, és beleértjük a követõit is, attól függetlenül, hogy zsidók vagy gójok. Ez a nemzetközi típusú zsidó, amelyik a világ irányítására tör, a világ uralmának tényleges tulajdonosa, amely nagyon szerencsétlen kapcsolat ennek a fajnak. És ennek a jelentõsége az, hogy ez a fajta csak egy zsidó törzsbõl nõ ki. Más nemzetiség nem rendelkezik ilyen típusokkal.

Nem arról van szó, hogy a nemzetközi gazdasági irányításban egy pár zsidó van, hanem arról, hogy ezek a világirányítók kizárólagosan zsidók. Mivel a világ irányítása olyan cél amelyet csak zsidók értek el, és más módszerek alkalmazásával, mint amilyeneket a többi világ ura jelöltek alkalmaztak, elkerülhetetlen, hogy ennek a kérdésnek ez a faj a központja.

Nem arról van szó, hogy a gazdag emberek listáján gyakran több gój szerepel, mint zsidó. Nem azokról a gazdag emberekrõl beszélünk, akik gazdagságukat egy rendszer szolgálatával szerezték, hanem azokról beszélünk, akik irányítanak, és az világos, hogy a gazdagság önmaga nem tesz irányítóvá. A világot irányító zsidók között soknak van vagyona, de neki ennél sokkal többje van.
A nemzetközi zsidó nem azért uralkodik, mert hatalmas, hanem azért, mert jelentõs mértékben tulajdonosa fajának kereskedelmi és irányítói tehetségét, és elõnyére szolgál egy olyan faji lojalitás és szolidaritás, amely más emberi csoportban nem létezik. Minden arra érdemes országban uralja az ügyeket bizonyos minõségek segítségével, amelyek a zsidó természet sajátjai. Minden zsidóban megvannak ezek a képességek, ha nem is a legnagyobb mértékben, mint ahogy minden angol ismeri Shakespeare nyelvét, ha nem is Shakespeare fokán. És ezért nem praktikus, sõt nem is lehetséges a nemzetközi zsidót a

zsidó jellem és pszichológia alapjai nélkül megfigyelni.

Egyszerre leszámíthatjuk azt a két gyakori vádat, hogy a nagymértékû zsidó siker becstelenségre épül. Lehetne az egész zsidó népet vagy bármely mást egészében tekinteni. Senki sem tudja jobban mint a zsidó, hogy mennyire elterjedt az a hit, hogy a zsidó üzleti módszerek mind lelkiismeretlenek. Nem lehet annak a lehetõségében kételkedni, hogy nagymérvû lelkiismeretlenség lehetséges tényleges becstelenség nélkül is, de azért lehetséges, hogy a zsidó nép híre, amelyet régen viselnek ebbõl a szempontból, más forrásokon alapul, mint tényleges és állandó becstelenség. Ennek egy lehetséges forrása van: A zsidó kereskedõ gyorsabb, mint a legtöbb másik ember. Azt mondják, hogy vannak más fajok is, akik éppolyan gyorsak a kereskedelemben mint a zsidók, de ezek közt nem él sok zsidó. A lassúbb, könnyedebb hagyományú ember hajlamos azt hinni, hogy a gyorsabb ember messze túl fürge, és gyanakszik gyorsaságára. A lassabb elme hajlamos föltételezni, hogy az aki olyan sok szabályos fordulatot és csavarást lát a kereskedelem során, talán sok illegális fordulatot és csavarást is használ. A zsidók, ahogy az évszázadok jegyzetei mutatják, ravasz emberek a kereskedelemben. A zsidót gyors mohósága a kereskedelem középpontjába hajtotta, a kereskedelmi hagyományokat akkor rúgta fel, amikor akarta. Õ ment a kereskedelem után, a régi kényelmes hagyomány szerint a kereskedelem ment a kereskedõhöz. Mindenki úgy gondolja, hogy az éleselméjû fickó azt gondolta, hogy éleselméjûsége teljesen becsületes. Egy ember, aki kereskedelmi hagyományokkal szakít, az semmilyen akadály elõtt nem áll meg! A zsidó nagyon akart eladni. Ha egy cikket nem tudott vevõjének eladni, egy másikat ajánlott eladásra. A régi kereskedelmi hagyomány úgy szólt, hogy többféle cikkel kereskedni vagy többféle kereskedelmi üzletet fenntartani erkölcstelen és üzletellenes, és hogy egy kereskedõtárs vevõit elvenni erkölcstelen és aljas dolog. Gyerekjáték ezt az energiát becstelenséggel kapcsolatba hozni. A zsidó ment a kereskedelem után, folytatta azt és rábeszélte azt. Õ volt a 'gyors forgalom, gyors profit' eszme kitalálója. Tõle indul a részletfizetés. A zsidók üzletei bazárok voltak, a mai áruházak elõdei, és a régi egyfajta áruval kereskedés szokása konkurenciát kapott... A zsidó nem azt a játékot játszotta, amit a régimódi kereskedõ. Valójában azt a játékot játszotta, hogy mindent kapjon a saját kezébe, és ez sikerült is neki.

A zsidó ugyanezt a képességet mutatta kereskedelembe való belépése óta minden országban, ahová az évszázadok során belépett. A pénz áramlásának elemzése ösztönös adottsága. Ha egy országba belépett, ez fajtársainak is alapot adott további mûködésre. Hogy ez a belsõ adottságok eredménye vagy egy szándékos faji egységi és összetartási terv része, az összes zsidó kereskedõközösségek és kapcsolatok, ahogy ezek gazdagságban, megbecsülésben és hatalomban növekedtek, ahogy kormányokkal is kapcsolatba léptek, és azokban az országokban, ahol mûködtek, a központi hatalom erõsebb lett, pl. Spanyolországban, Hollandiában vagy Angliában.

Hogy szándékos, vagy nem, jobban kötõdtek egymáshoz, mint egy iparág ágazatai esetén,a faji egység kötõereje által. A faji testvériség olyan módon nem ismeretes a gójoknál, mint a zsidóknál.

A gójok sohasem gondolják magukat gójoknak,és nem érzik, hogy egy másik gójnak valamival is tartoznának, mint olyannak. Ez adja sebezhetõségüket. Így váltak a zsidó eszmék jól használható ügynökeivé olyankor és olyan helyeken, ahol a zsidók a háttérben akartak maradni. De sohasem voltak a zsidók sikeres versenytársai a világuralom terén.

Ezekbõl az elszigetelt zsidó közösségekbõl hatalom sugárzott ki a központ felé, ahol a fõbankárok és a körülmények fõelemzõi éltek. És a központból értékes információ és

segítség folyt a közösségekbe mindig, amikor erre szükség volt. Nem nehéz megérteni, hogy arra a nemzetre, aki nem kezelte õket szeretettel, szenvedést hoztak, és amelyik tisztelettel kezelte õket, azt elõnyben részesítették. Sok nemzettel éreztették nemtetszésüket, és rendszerük ma erõsebb, mint valaha. A zsidó tevékenység összehangolása káros a világnak. Ez az az elem, amely a közvélemény figyelmét a zsidókérdésre irányítja. Tovább folytathatja-e a nemzetközi zsidó, ahogy eddig tette, vagy kötelessége-e a világ felé, hogy sikerét másképp használja?

A HATALOM KÖVETI A NEMZETKÖZI ZSIDÓT.

Fontos tény, amely a zsidók 'üldözésével' és Európán keresztül folytatott állandó vándorlásukkal függ össze, hogy ahova vándoroltak, az üzleti központ velük vándorolt!

Amikor a zsidók szabadok voltak Spanyolországban, ott volt a világ aranyközpontja. Amikor Spanyolország kiutasította a zsidókat, Spanyolország elvesztette gazdasági vezetõ szerepét, és sohasem nyerte azt vissza.

Európai gazdaságtörténethallgatók sokat gondolkoztak azon, hogy miért tolódott a kereskedelem központja Spanyolországból, Portugáliából és Olaszországból az északi országokba, Hollandiába, Németországba és Angliába. Sok tényezõben keresték ennek okát, de egyik sem magyarázott el mindent. Ha megmutatjuk, hogy a változás egyidõben történt a zsidók kiutasításával a délrõl és menekülésükkel északra, ha tudjuk, hogy a zsidók megérkezésével az északi országokba egy kereskedelmi felvirágzás kezdõdött el, amely napjainkig tart, akkor a magyarázat nem nehéz. Minden idõben bebizonyosodott, hogy ha a zsidók költöztek, akkor a világ nemesfémei velük költöztek.

Szintén érdemes megjegyezni, hogy a legnagyobb nemzeti kulturális fellendülés akkor mutatkozott, amikor a zsidókat kiûzték Angliából és Spanyolországból. Ez a két nagy ország sokat adott a világnak, legjobbját azonban akkor adták, amikor megszabadultak a zsidó eszmékkel való kapcsolataiktól.

'HA AMERIKA FÖLÉBRED!'.

Világosan bebizonyítottuk, hogy a világon egy központ erõ hatalmas és szorosan irányított játékot játszik, ahol a világ a sakktábla, és a figurák az államok. A kultúrember már régen nem hisz annak az érvnek, hogy a 'gazdasági körülmények' okoznak minden változást. A 'gazdasági' törvény köpenye alatt sok olyan jelenségért tették felelõssé, amelyek semmiféle 'törvénybõl' nem következnek, csak az önzõ ember akaratából, amelyet olyanok mûködtettek, akiknek célja, hogy a nemzetet vazallusaikként használják.

'Gazdasági' okok nem magyarázzák el azt az állapotot, amelyben a világ ma van. A ma szokásos magyarázat a 'szívtelen tõkérõl' sem magyarázza el. A 'tõke' úgy törekszik mint soha ezelõtt a 'munka' igényeinek kielégítésére, és a munka a végsõkig ment abban, hogy a tõkét új engedményekre késztesse - de mi volt ebbõl a haszna? A 'munka' azt hitte, hogy az ég fölötte a 'tõke', és az égtõl várta az eredményeket. De vegyük észre, van egy még magasabb ég is, amelyet sem a tõke sem a munka nem látta az egymással folytatott harc során. Ez az ég nem ad engedményeket.

Létezik egy szuperkapitalizmus, amely azon az eszmén alapul, hogy az arany érték. Létezik egy szuperkormány, amely semelyik kormánnyal nem áll szövetségben, mindentõl szabad,és keze mégis mindenben benne van. Van egy faj, az emberiség része, amelyet

senki sem látott szívesen, és amelyik olyan hatalomra tett szert, amelyrõl a legbüszkébb gój faj sem álmodott soha.

A 'munka kérdése', a bér kérdése, a terület kérdése mindig élõ lesz, a világ lakóinak vitái megszûnhetnek, de legelõször ennek a világkormánynak a kérdése kell hogy megnyugodjon.

'A gyõztesé a haszon' mondja egy közmondás. Olyan értelemben igaz, hogy ha az irányítás minden erejét egy megvetett fajhoz tartozó kis csoport ragadta meg és kezében tartja, akkor vagy ezek a szuperemberek, akiknek nem szabad ellenállni, vagy ezek normális emberek, akiknek a világ többi része a hatalom aránytalanul nagy és veszélyes részét átengedte. Ha a zsidók nem szuperemberek, akkor a gójoknak szégyellniük kell, ami megesett, és egy új helyzetvizsgálat után és más országok tapasztalatának elemzése után megoldást kell keresniük. Ha a világirányítás társadalomellenes és rendkívül káros módszereinek forrását tekintjük, azt találjuk, hogy a felelõsöknek közös jellemzõik vannak. Csoda-e, hogy a tengeren keresztül figyelmeztetés jön: Várj, amíg Amerika fölébred a zsidókat illetõen'. Ennek ma új jelentése van?

"Ez a különbség a gójok gondolkozási képessége és a mi gondolkozási képességünk között láthatóan fémjelzi azt a pozíciót, melyet mint a Kiválasztott Nép elfoglalunk, és magasabbrendû emberi mivoltunkat a gójok állati értelmével szemben. Szemük ugyan nyitva van, de nem látnak semmit maguk elõtt, és nem találnak fel semmit (legfeljebb talán anyagi dolgokat). Ebbõl világos, hogy a természet maga jelölt ki minket arra, hogy vezessük és uraljuk a világot. "

-A tizennegyedik protokoll.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -14. Fejezet

A ZSIDÓ PÉNZHATALOM ELÕNYEI ÉS HÁTRÁNYAI

Az emberiség elég bölcs lett ahhoz, hogy azokat a testi betegségeket leírja, amelyek a szégyen fátylával és váladékával járnak, de a politikai higiénia nem jár annyira elõl. Nemzetünk betegségének fõ forrása a zsidó befolyás, és noha ez sok éve ismert, ma már ott tartunk, hogy ezt minden megfigyelõ észreveszi. De amíg ezek a befolyások az emberek tömegeit aknázták alá, a magasabb eredetû zsidó befolyás a kormányt teszi tönkre.

Az Egyesült Államok zsidóproblémája alapvetõen városi probléma. Majdnem minden nemzeti betegség a nagyvárosokból ered. A zsidók nem olyan helyeken gyülekeznek, ahol szabad terület van vagy ahol nyersanyagok vannak, hanem ahol a legtöbb ember van. Ezt érdemes megjegyezni amikor a zsidók arról panaszkodnak, hogy a gójok kizárták õket. A zsidók legnagyobb számban azokon a helyeken és azok között az emberek közt találhatók, ahol a legkevésbé akarják õket állításuk szerint!

Erre a leggyakoribb az a magyarázat, hogy a zsidó tehetsége az, hogy emberekbõl él, nem földbõl, nem a nyersanyagokból történõ árutermelésbõl, de emberekbõl. Dolgozzanak mások a földdel, a zsidó a földmunkásból él, ha tud. Gürcöljenek mások a kereskedelemben és a gyártásban - a zsidó learatja munkájuk gyümölcsét. Ez az õ különös tehetsége. Ha ezt a tehetséget parazitának írnák le, akkor ez a meghatározás bizonyos

fokig jogosult.

Az Egyesült Államok egy más városában sem vizsgálható a zsidóprobléma hatásosabban, mint New York városában.Több zsidó van New Yorkban, mint bárhol másutt a világon. Minden tizedik zsidó New Yorkban él. Zsidók több erõt fejtenek ki New Yorkban és szívnak ki New Yorkból, mint a kereszténység alatt bárhonnan, a mai Oroszország kivételével. Az Oroszországi zsidó forradalmat New Yorkból támogatták. Oroszország zsidó kormánya szinte egy egységként ment a New Yorki alsó East Sideról Oroszországba. Az összes üzlet, a nagy áruházaktól a legkisebbig gyakorlatilag a zsidók monopóliuma lett. A jogászi foglalkozás elsõsorban zsidóké. A hírügynökségektõl kezdve, akik a híreket az újságokhoz viszik, az újságok, akik kinyomtatják azokat, az újságárus, aki eladja az újságot, mint a nemzet olvasmányát, az irányítás ezek felett és sok esetben a tulajdonjog zsidóké. A Wall Streeten a zsidó irányítás mind számos mind hatalmas, ahogy ez elképzelhetõ egy fajról, aki korai története óta a világ tõkemûveleteiben nagy szerepet játszott.

A ROTSCHILD MÓDSZER.

A zsidó gazdasági hatalom az Egyesült Államokat elõször a Rotschildokon át érintette meg.Valóban azt lehet mondani, hogy az Egyesült Államok alapította meg a Rotschildok gazdagságát. Ahogy olyan gyakori a gazdag zsidók történetében, a gazdagságot háborúban alapították. A Rotschildok elsõ 20 millió dollárját a hesszeni csapatokért kapták, akik az amerikai gyarmatok ellen harcoltak.
Azóta a közvetett érintkezés után az amerikai ügyekkel, a Rothschildok gyakran szóltak bele az ország pénzügyeibe, de mindig ügynökök útján. Egyik Rothschild fiú sem látta szükségesnek, hogy áttelepüljön az újonnan alapított Egyesült Államokba. Anselm Frankfurtban maradt, Salamon Bécsbe költözött, Nathan Mayer Londonba, Károly Nápolyba, és Jakab Párizsban képviselte a családot.

Ezek voltak Európa hadurai több mint egy nemzedék során és a dinasztia folytatódott a követõkkel.

A Rothschildok hatalma olyan széles lett más bankárcsaládok belépésével az állam gazdasági ügyeibe, hogy ma már nem egy család neve fémjelzi ezt a hatalmat, hanem egy faj neve.Így úgy beszélnek róla, mint a nemzetközi zsidó tõkérõl és képviselõi a nemzetközi zsidó tõkések. A Rothschildék gazdaság erejét burkoló fátyol nagyrésze lehullott. A háborús tõkét mindig is 'vértõkének' hívták, a földöntúli csoda képe, amely kormányok és egyének nagymértékû tõkecseréjéhez kapcsolódott, amelynek során a nagy gazdagságok egyéni tulajdonosai voltak a nép igazi uralkodói, nagyrészben elvesztette csodajellegét, ahogy az egyszerû tények köztudottak lettek.

A Rothschild módszer még ma is mûködik, de ma a zsidó intézetek beolvadtak idegen országokbeli faji intézeteikbe. A gazdasági ügyek egyik vezetõ tudósa kimondta, hogy a világ magas gazdasága azért zsidó világ, mert a zsidó tõkések szabadok a 'nemzeti és hazafias illúzióktól'. A nemzetközi zsidó tõkésnek a nemzetek háborújának és békéjének az eseményei a világ gazdasági piacának változásaival egyenlõek. és ahogy a részvények árfolyamát változtatják a piaci stratégia követelményeinek megfelelõen, úgy manipulálják néha a nemzetközi kapcsolatokat a gazdasági nyereség érdekében.

Tudjuk, hogy az elsõ világháborút néhányszor elhalasztották a nemzetközi tõkések parancsára. Ha túl korán tört volna ki, akkor azok az országok, akiknek részvételét a

nemzetközi tõke kívánta, nem léptek volna be. Ezért az arany mesterei, a nemzetközi mesterek néha arra voltak kényszerítve, hogy a saját háborús propagandájuk hadi lelkesítõ erejét szabályozzák. A zsidó sajtó állítja, hogy 1911-ben volt egy Rothschild levél, amely a császárt a háború ellen hangolta. 1911 túl korán volt. 1914-ben nem volt ilyen befolyás.

Az nem kérdéses, hogy a nemzetközi tõke mélyen össze van fonódva a háború és béke ügyével, ezt a múltban sem tagadta senki. Ez ma éppolyan igaz. A Napóleon elleni liga zsidó volt. Fõhadiszállása Hollandiában volt. Amikor Napóleon elfoglalta Hollandiát, a fõhadiszállást áttették a Majna menti Frankfurtba. Figyelemreméltó, hogy a nemzetközi zsidó tõkések milyen nagy százaléka jön Frankfurtból - a Rothschildok, a Schiffek, a Speyerek, hogy csak egy párat említsünk közülük. A német ügyekbe az 1914-1918-as háború során a zsidók sokszor beavatkoztak. Beavatkozásuk olyan közvetlenül jött, mintha elõkészítették volna. A világon semmi sem ellentétesebb mint a tiszta zsidó és a tisztán germán faj. Ezért nem volt egyetértés a két faj között, és noha a zsidó befolyás erõs volt ott, nem érték el ellenállás nélkül, a háborút követõ forradalom túlnyomóan zsidó befolyásra jött létre. A forradalmat õk hozták, nélkülük nem következett volna be. Az alapvetõ zsidó befolyás, amely a német rendet megzavarta: (a) a bolsevizmus szelleme, amely magát német szocializmusnak nevezte. (b) A sajtó zsidó tulajdona és irányítása. (c) Az élemiszerek, az ipari gépek és az ország zsidó irányítása. Még volt egy negyedik, ezek felett álló, de ez közvetlenül a német népen dolgozott. Megismételjük, hogy a német vereség az élelmiszerhiány, anyaghiány és ipari nyugtalanság következménye volt. Már a háború második évében német zsidók azt prédikálták, hogy a német veszteség szükséges a proletariátus fölemelkedéséhez. Strovel azt mondta: "Nyíltan megmondom, hogy az ország teljes gyõzelme nincs a szociádemokraták érdekében." Valamint: "A proletariátus felemelkedése egy gyõzelem után lehetetlen." A forradalom a zsidó hatalomvágy kifejezése. A pártok csak a zsidó hatalomrajutás eszközei. Az úgynevezett 'a proletariátus diktatúrája' valójában és ténylegesen a zsidók diktatúrája.

Az 1914-1918-as háború a zsidó tõke nemzetköziségére vetett új fényt. Amerika semlegessége lehetõséget adott bizonyos emberek nemzetközi kapcsolatainak vizsgálatára, és annak, hogy a nemzethez való hûséget hogyan rendelik alá a nemzetközi tõke érdekeinek. A háború a gój tõke összefogását támogatta az egyik oldalon a zsidó tõke bizonyos oszlopai ellen, amelyek hajlandók voltak mindkét oldalon szerepelni. A régi Rothschild mondás: "Ne tégy minden tojást egy kosárba" teljesen világos lesz, ha a nemzeti színtérrõl a nemzetközire tesszük át. A zsidó tõke a politikai pártokat úgy tekinti, hogy mindegyikükre tesz, és így sohasem veszíthet. Ugyanígy nem veszt el a zsidó tõkés soha egy háborút. Mivel mindkét oldalra tesz, sohasem marad a vesztes oldalon, és békeszerzõdése alapján visszakapja a vesztes oldalon elszenvedett veszteségeit. Emiatt rajzottak a zsidók olyan erõsen a Versaillesi békekonferenciára.
De furcsa végzet követ minden zsidó felsõbb uralmat. Amikor a végsõ követ akarják a zsidó gyõzelem épületére rátenni, valami történik és a szerkezet süllyedni kezd. Ez gyakori a zsidó történelemben. Így a zsidók maguk gyakorlottak, hogy erre magyarázatot keressenek. Sok esetben az 'antiszemitizmus' adja a leghasznosabb mentséget, de nem mindig. Mint a mostani idõben, amikor a háború tüzeinek a fénye olyan sok régebben az árnyekban elrejtett tényre rávilágított, a világ ébredõ figyelmét 'antiszemitizmus' -nak nevezik és azt mondják, hogy a háború után a zsidó lesz a bûnbak- egy furcsa beismerés, amikor kevésbé önzõ emberek megkérdeznék, miért?

A ZSIDÓ PÉNZHATALOM HATÁSKÖRE

A Kuhn, Loeb and Company cégben a zsidó tõke az Egyesült Államokban elérte a csúcsát. Ennek a cégnek a vezetõje Jacob Schiff, aki a Majna menti Frankfurtban született. Apja Rotschild alkuszainak egyike volt. Jacob Schiff egyik társa, Otto Kahn Mannheimban született, és korán kapcsolatba lépett a Speyerekkel, akik szintén Frankfurtból származnak és akik Angliában jutottak nagy hatalomhoz VII. Edward uralkodása alatt. Egy másik társa, Felix Warburg beházasodott Jacob Schiff családjába, és a Warburgok Amerikai diplomáciai képviseletének legbefolyásosabb tagjai.

A zsidó tõkések korai hadmûveletei Amerikában olyan tárgyakat kerestek külföldön, amelyek jövõbeni befolyása az amerikai ügyekre jelentõsnek ígérkezett. Az elsõ ilyen hadmûvelet Közép és Délamerikában volt. A Mexikónak adott gazdasági és tanácsadói segítség annak legrosszabb viszonya idején az Egyesült Államokkal, zsidó csoportok mûve volt. A politikai felfordulás és a a gazdasági mûveletek a kicsi de stratégiailag fontos helyzetû középamerikai országokkal túl gyakoriak ahhoz, hogy megemlítsük õket.

Ismert, hogy Jacob Schiff az 1905-ös orosz-japán háború idején Japánt támogatta anyagilag. Ezt a jó üzletek és a bosszú magyarázza a zsidók Oroszországi kezelése miatt. Schiff kihasználta a lehetõséget, hogy a bolsevizmus alapelveit a japánok orosz hadifoglyainak fülébe elültesse. A kísérlet, Japánban teret nyerni, nem volt sikeres. A japánok az üzleti alkut szigorúan vették és Mr. Jacob Schiffnek Japán nem nyerte meg tetszését. A század elejei kísérlet, az emelkedõ Japánt a gazdasági hódítások láncára fûzni, mellément, mert a japánok sokkal többet tudtak a 'zsidó veszélyrõl' mint az Egyesült Államok. Érdemes erre visszaemlékezni annak az erõs propagandára gondolva, amelynek 1914-ben és 1939-ben állandóan Japán és az Egyesült Államok közötti félreértések kialakítása volt a célja.

Az 1914-1918-as háború során a zsidóság ereje megnõtt az Egyesült Államokban is. A világban a zsidók emelkedése még jelentõsebb. Azokban az országokban, amelyeket nem lehet most vagy a közelmúltban zsidóbarátnak nevezni, a zsidók uralma erõsebb, mint máshol. Minél több az ellenzõjük, annál jobban mutatják erejüket. Abban a pillanatban, amikor minden zsidó szóvivõ arról informál minket, hogy egy világot átfogó antiszemitizmus hullám figyelhetõ meg, ahogy õk az ébredõ népeket nevezik, akik észreveszik, hogy mi történik, a világ vezetõ helyén megjelenik egy zsidó. Senki sem tudja, miért. Senki sem tudja elmagyarázni.

'AMERIKA DISRAELIJE' - EGY NAGYHATALMÚ ZSIDÓ.

Az Egyesült Államokban van egy kifejezés a zsidóuralomra, amely majdnem olyan abszolút, mint ami Oroszországban van. Ez nagyon erõs állításnak tûnik, de enyhébb, mint amit a tények bizonyítanak. És a tények nem hallomásbeli tények, sem egy befolyásolt elme véleménye, hanem az Egyesült Államok törvényesen választott képviselõitõl származnak, akiket félretettek, hogy egy zsidókormány üljön helyükre, és ez örökre bele lett írva az Egyesült Államok hivatalos történetébe.
A zsidók bebizonyították, hogy a Wall Street irányítása nem azonos az Amerikai nép irányításával, és akivel ezt bebizonyították, az egy Wall Streeti zsidó volt!
Ezt az embert 'Júdea Amerikai konzul'-jának nevezték. Állítólag egyszer azt mondta magáról: "Íme, az Egyesült Államok Disraelije."

Az Egyesült Államok parlamentjének egy választási bizottságának azt mondta:
"Valószínûleg több hatalmam volt, mint bárki másnak a háborút illetõen, ez kétségtelenül igaz."

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: Az eredeti szövegben (1929) a népszövetség szerepel, de a mai ENSZ-re is ugyanez igaz. Minél többet változik, annál inkább ugyanaz marad.

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: Az 1914-1918 -as háborúban, Wilson elnök ideje alatt. Fontos megjegyezni, hogy ugyanaz a személy (Baruch) volt Roosevelt elnök jobbkeze a Roosevelti háború és békeakciók alatt!

Nem túlzott. Több hatalma volt. Nem volt mind jogi erõ, ezt bevallotta. Minden lakást elért, minden boltot, gyárat, bankot, vasutat és bányát. Hadseregeket és kormányokat. Sorozóbizottságokat. Embereket épített fel és rombolt le egy szóval. Hatalom volt felelõsség nélkül és határok nélkül. Egy, a gój népességre kényszerített hatalom volt, neki és zsidó társainak minden titkot hatalmukban állt megtudni, olyan elõnyt és hatalmat adott kezükbe, amelyet aranymilliókért nem lehet venni.

Egy amerikai millió közül sem hallott errõl az emberrõl az Egyesült Államok 1917-es belépése elõtt a háborúba. Homályos pozícióból került a nemzet vezetõségébe a háború idején. A kormánynak kevés dolga volt vele, csak kinevezték õt. Azt mondta, hogy lehetett volna a feje fölött az elnököt kérni valamire, de a helyzet ismeretében ezt senki sem tette.

Ki volt ez a a figura, akinek kolosszális volt az útja és legtanulságosabban mutatva Júdea készségét, hogy bármikor átvegye a hatalmat?

A neve Bernard M. Baruch. Dél Carolinában született az 1870-es években a zsidó orvos, Dr. Simon Baruch fiaként. A New York-i egyetemen végzett 19 éves korában. Miután a Wall Streeten dolgozott tisztviselõként, 26 vagy 27 éves korában az A.A.Housman and Company nevû cég alkalmazottja lett.1900-1902 táján elhagyta a céget, de közben helye volt a börzén.

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: A II. vh-ban amelyben szintén teljhatalma volt, szoros barátja, Winston Churchill volt brit miniszterelnök. Jelentõs, hogy az ipar koncentrációja Nagybritanniában minden gazdasági titkot monopolista kartellek kezébe játszott át,és a brit hadi és gazdasági titkok a zsidó manipulálóknak könnyen elérhetõek voltak.

Aztán beszállt az üzletbe, egy állítás, amelyet szószerint lehet venni vallomása alapján:

"Az üzleteket csak magamnak csináltam. Tanulmányt írtam a termelõ és gyártó üzemekrõl és az ott alkalmazott emberekrõl."

Ebbõl a ténybõl kiindulva, Baruch a Parlamenti tevékenysége elõtt sok területen volt aktív. Alapvetõen a fémek területén, és különbözõ kereskedelmi szervezetben. A dohánygyárak felvásárlásában is aktív volt, különbözõ réz, acél, wolfram, gumi és olvasztócégeknél, nagy gumigyárak felépítését vezette Mexikóban. Fiatal emberként nagyon sok pénze volt, és annak nincs jele, hogy örökölt volna. Nagyon gazdag volt. Hogy a háború hogy változtatta meg gazdagságát, azt nem tudjuk, de biztos hogy sok barátja és közeli munkatársa nagy mennyiségû pénzt harácsolt össze a háború alatt.

BARUCH DIKTÁTOR

A parlamenti vizsgálat bõségesen bebizonyítja, hogy Baruch befolyása hatására Wilson elnök olyan szervezeti változásokat vitt végbe az államirányítás szervezetében, amelyek Baruchot tették a leghatalmasabb emberré a háború idején. A nemzetvédelmi bizottság szerepe lecsökkent. Nem az amerikaiak bizottsága vezette a háborút, hanem az önmaga által kinevezett zsidó tisztviselõ, aki alatt minden stratégiailag fontos ponton zsidók voltak. Sajátmaga így írja le látogatását az elnöknél 1915-ben:

"Már régen gondoltam, hogy a háború jönni fog. Amilyen komolyan csak tudtam elmondtam neki, hogy nagyon komolyan szükségesnek tartom az ország iparának mozgósítását. Az elnök nagyon figyelmesen és barátságosan hallgatott, mint mindig. Felhívta figyelmemet a nemzetvédelmi bizottságra. A háború titkára megkérdezte véleményemet róla. Azt mondtam, én valami mást szeretnék helyette." Egy bizottság egy bizottság, Baruch úr valami mást akart. Meg is kapta. Az elnök segítségével õ lett a leghatalmasabb ember a háborúban. Baruch tette mesteri volt, de nem cselekedett amerikai módon. Csak fajának egy tagja csinálta volna így.
Baruch vallomásából semmit sem vettünk el. Az Egyesült Államok elnöke pontosan azt tette, amit Baruch kívánt több ezer alkalommal. Baruch Amerika termelése fölött akart uralkodni és ezt az uralmat meg is kapta. Többet kapott mint Lenin és utódai valaha is megkaptak Oroszországban. Itt az Egyesült Államok népe csak a hazafias elemet látta, nem látták a fölöttük derengõ zsidó kormányt. Pedig az ott volt.

Így Baruch több mindent tett. Mielõtt befejezte, egy olyan ellenõrzõ rendszer vezetõje volt, amilyen az Egyesült Államok kormányának sohasem volt birtokában és sohasem lesz, kivéve, hogyha megváltoztatja szabad kormány jellegét. Ez a hatalom a következõ hatalmakkal ruházta föl:

1. Az amerikaiak magánüzleteinek tõkéjét használhatta. (Ez névleg a tõkeügyi bizottság hatáskörébe esett, melynek elnöke egy Eugene Meyer, Jr. nevû zsidó volt).

2. Minden anyag feletti rendelkezés. Ebben természetesen minden benne volt. Mr. Baruch szakértõje volt sokféle anyagnak és sokuk után érdeklõdött. Ahol õ maga nem volt szakértõ, más szakértõket fogott be: zsidókat. "Annak a bizottságnak a tagjait én választottam ki, az ipar nem vitte el a legjobbakat."- mondta.

3. Az ipar fölötti rendelkezés. Meghatározta, hogy hova lehet szenet szállítani, hol lehet acélt eladni, hol és milyen ipar mûködhet és hol nem. Vallomásában azt írta, hogy 357 vagy 361 iparág volt irányítása alatt, "gyakorlatilag minden alapanyagot feldolgozó iparág. Az enyém volt a végsõ hatalom."

4. Rendelkezés a hadiszolgálatra behívott férfiak fölött. Baruch határozta meg, hogy ki megy a hadseregbe. "Mi határoztuk el, hogy mi szükséges. Mi mondtuk meg, hogy melyik iparágakban dolgozó férfiak hívhatók be katonai szolgálatra, ezek voltak a nem életfontosságú iparágak."
Természetesen szükséges volt bizonyos szabályok meghozatala, de miért egy ember, miért mindig csak ez az ember?

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: Az ipar és anyagok ellenõrzése a II. vh-ban és Baruch és politikai szövetségeseinek módszerei és hatalma a 'nyugati demokráciákban' érdekes párhuzamot mutat a parlament vizsgálataival az I. vh. után. A terv haladása, valójában.

5. A dolgozók száma feletti hatalom
"Mi határoztuk el, hogy hol helyettesíthetõk a férfiak nõkkel, amit a szakszervezetek mindig elleneztek. Az árakat rögzítettük az egész termelés számára, nem csak a hadsereg és a hadiflotta számára, de a szövetségesek és a civil lakosság számára is."

És most illusztrációként a protokollok szövege a hatalomról a gójok kormánya fölött:

"Emelni fogjuk a munkabéreket, ez azonban semmiféle elõnyt nem fog jelenteni a munkások számára, mert ugyanakkor elõ fogjuk idézni a legfontosabb közszükségleti cikkek árának emelkedését is azzal az ürüggyel, hogy a mezõgazdaság és állattenyésztés hanyatlásának következménye. "
- hatodik protokoll.

Nemcsak a háború alatt, de a fegyverszünet után is a kiválasztottság jelei elárasztották Baruchot. A versaillesi békekonferencián is részt vett az elnök kíséretében.

Mr. Baruch:"Ha a tanácsomat kérte, megadtam. A kártérítéssel volt dolgom. Én voltam az amerikai megbízott a gazdasági részlegben, és a fõ gazdasági bizottságának is tagja voltam mint a nyersanyagok szakértõje."

Baruch bevallotta, hogy a béketárgyalási bizottságban ült azokkal az emberekkel, akik a békérõl tárgyaltak, és részt vett a 'nagy öt' miniszterelnökei tanácskozásán. A zsidók annyira feltûnõek voltak az amerikai küldöttségben, mert mindenütt megjegyzéseket tettek. A franciák Versaillest a 'kóser konferenciának' hívták. A Baruch által vezetett nemzetközi zsidók olyan számosan voltak mindenütt jelen, olyan szilárdan vettek részt a belsõ bizottságok munkájában, hogy a jó megfigyelõ, Dr. E. J.Dillon a 'a békekonferencia történte belülrõl' (Harpers kiadó) c. mûvében ezt írta:

"Érdekesnek tûnhetik néhány olvasónak, hogy a képviselõk nagy része úgy látta, hogy az angolszász népek szemita befolyásokat közvetítettek" (486 oldal).

"Az eljárások amelyeket követtek, zsidók ötlete alapján állottak össze, akik Párizsban gyülekeztek, hogy valóra váltsák gondosan kigondolt programjukat, amelyet alapvetõen végre is hajtattak. Az alapvetõ gondolat emögött a politika mögött, amely Keleteurópa népeire végzetes következményekkel járt, a következõ volt: 'Ezentúl a világot az angolszász emberek fogják irányítani, akik fölött a zsidó elem uralkodik.' "(497. oldal).

Ez semmiképp sem a teljes történet.

Miért választották Baruchot az Egyesült Államok elsõ diktátorává? Mi volt õ, mit csinált, ami õt az államhatalom elõtti elsõ emberré tette az elsõ világháború alatt, az elsõ nagyobb háború, amelyben az Egyesült Államok részt vett, és amely azt egy adós nemzetbõl a hadi és gazdasági élet legfõbb hatalmává tette? És azt viszonylag csekély hadi áldozatok árán és viszonylag kis erõkifejtéssel. Elõélete nem igazolja ezt. Sem személyes sem gazdasági képességei nem indokolják ezt. Akkor mi indokolja?

Emberek, akik a politikai és gazdasági erõt háború idején manipulálni tudják, azok erre béke idején is képesek. Az Egyesült Államok most békebeli manipuláció alatt él. Sok csoport és kormány tönkre van menve. Csak az elkobzási hatalmuk tartja fenn õket. Az Egyesült Államok, amelyet a világ leggazdagabb hatalmaként említenek, mint kormány pont olyan szegény, mint bármelyik másik ország. Adósságai vannak és kölcsönöket vesz

fel. A hitelezõk állandóan leszámítolják a szerzõdéseket és mind rosszabb kezekbe helyezik azokat. Államadósságunk a mértéke annak, hogy mennyire vagyunk a zsidó világtõke rabszolgái. Demokráciában élünk ugyan, de a kölcsönök mindig többe kerülnek, mint a kapott összeg, és senki sem szólhat egy szót sem emiatt. Mi amerikaiak nem tudjuk, hogy évente mennyi kamatot fizetünk, és azt sem, hogy kinek fizetjük azt.

"A sajtóval a következõ módon fogunk eljárni:"

1. "Mi meg fogjuk nyergelni és szorosan meg fogjuk zabolázni, s ugyanezt tesszük majd a nyomdaipar minden más termékével is, mert mi értelme volna megszabadulnunk a sajtó támadásaitól, ha ugyanakkor továbbra is céltáblái maradunk röpiratoknak és könyveknek?"

2. "Ellenõrzésünk nélkül egyetlen közlemény sem fog nyilvánosságra kerülni. Ezt különben már most is elérjük, amennyiben az összes híreket egynéhány kevés ügynökség kapja meg, melyeknek irodáiba ezek a hírek a világ minden részébõl befutnak."

3. "Az irodalom és az újságírás a legfontosabb nevelési tényezõk közé tartozik és kormányunk ezért meg fogja szerezni az újságok túlnyomó részének tulajdonjogát. Ez semlegesíteni fogja a magánkézben lévõ sajtó ártalmas befolyását, és lehetõvé teszi majd számunkra, hogy hatalmas befolyást gyakoroljunk a közvéleményre. Tíz-tíz általunk engedélyezett újságra harminc olyan esik majd, melyet mi magunk alapítottunk. Ezt azonban a nyilvánosságnak még csak sejtenie sem szabad. Az általunk kiadott lapok a legellentétesebbek lesznek külsõ megjelenésben, irányzatban és nézetben, így bizalmat keltve bennünk és a mi oldalunkra állítva teljesen gyanútlan ellenfeleinket, akiket, miután ily módon a csapdánkba estek, ártalmatlanná fogunk tenni. "

-a tizenkettedik protokoll.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -15. Fejezet

A HARC A SAJTÓ ELLENÕRZÉSÉÉRT

Az elsõ ösztönös válasz, amit egy zsidó ad, ha faját nemzsidók kritizálják, hogy ez erõszak, fenyegetés vagy bûntény. Ezt amerikai állampolgárok ezrei tudják igazolni, akik saját fülükkel hallották és saját szemükkel látták ezt a tényt.

Ha a zsidókérdés pártatlan vizsgálója tevékeny, akkor a bojkott az elsõ válasz, ami a zsidók eszébe jut. Ha újság, ha kereskedelmi szervezet, ha szálloda, ha drámai elõadás, ha késztermék, melynek elõállítója elveihez hû marad: 'cikkeimet eladom de nem az elveimet' - ha a zsidókérdés tanulmányozójával valami üzleti kapcsolat is van, a válasz: Bojkott.
Ez a technika: A suttogás elindul. Nyugtalanító szóbeszéd kezd szálldosni, gyorsan és vastagon. "Figyelj, hogy elcsípjük"- ez kap szárnyra. Az országos hírügynökségeknél alkalmazott zsidók a 'mindennap egy szóbeszéd' elve alapján tevékenyek lesznek. Amerika minden nagy hírügynöksége zsidó kezekben van. Az újságoknál dolgozó zsidók a napi egy becsmérlõ cikk alapján dolgoznak. Azok a zsidók, akik a rikkancsokat irányítják (az újságosbódék is elsõsorban zsidó kézben vannak, akiknek saját rikkancsaik vannak), kiadják az utasítást, hogy melyik cikkeket kell hangsúlyozni 'Egy új kiáltás ellene minden nap'. Az egész kampány a zsidók elleni kritika ellen irányul, bárki is az, veszélyt jelent 'Figyeld meg, hogy elcsípjük'.

A suttogás, a bojkott a zsidók fõ válaszai. Ezek alkotják annak az állapotnak a csontját és izmait, amelyek a nemzsidók agyában a 'zsidóktól való félelem' néven ismert.

BENNETT HARCA

Ez egy bojkott története, amely évekig tartott. Ez csak a számos hasonló történet egyike, amely Amerikában lejátszódott. Ezután is több hasonló eset történt meg, de ez a zsidók hatalmi harcának a kezdetén volt, és ez az egyik elsõ csata, ahol a zsidóság sikeresen szorította ki a független sajtót.

A régen megszûnt "New York Herald" c. újságról van szó, amely zsidó befolyástól mentes maradt New Yorkban. A Herald 90 évig létezett 1920-ig amikor egy összeolvadás során megszûnt. Nagy érdemei voltak a hírgyûjtés terén. Õ küldte Henry M. Stanleyt Afrikába hogy Livingstonet megkeresse. Õ támogatta a Jeannette expedíciót a sarkra. Nagymértékben hozzájárult az elsõ Atlanti kábelek lefektetéséhez. Az újsággal kapcsolatos emberek között az volt a híre, hogy sem vezércikkei, sem hírei nem voltak megvehetõk vagy befolyásolhatók. De talán a legnagyobb érdeme az újságírói függetlenség megtartása volt New York zsidóságának egyesült támadásai ellenére. Tulajdonosa, James Gordon Bennett, egy nagyszerû amerikai polgár, aki sok segítõakciót támogatott, mindig barátságos viszonyban volt a város zsidóival. Nyilvánvalóan nem voltak elõítéletei velük szemben. Biztosan nem szállt velük szembe szándékosan.De támadható volt, mert a független újságírás becsületét védte. Sohasem vezette be azt, hogy a hirdetõknek szava legyen a szerkesztõi irányvonalról, hogy befolyásolják azt, és megszabják, hogy az újság valamirõl írjon vagy ne írjon. Bennett idejében az amerikai sajtó többségében még szabad volt. Ma teljesen zsidó irányítás alatt van. Ez az irányítás különféleképpen nyilvánul meg, néha a csak a tulajdonos célszerûségi elve szabja meg. De az irányítás ott van, és pillanatnyilag teljes. Ötven éve sokkal több újság volt New Yorkban mint ma, mert az összeolvadások a versenyt egy kevésre csökkentették, akik nem versenyeznek egymással. A fejlõdés iránya másutt is hasonló volt, különösen Nagybritanniában.

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: 1920 óta megnövekedett a szindikátusba tömörült újságírók száma, és a politikai sajtóbotrányok esetében a befeketítés szokásos.

Bennett Heraldja, egy három centbe kerülõ újság nagy tiszteletnek örvendett és a legkedveltebb hirdetési lap volt elterjedtsége miatt. Akkoriban New York zsidó lakossága a maiénak egyharmada volt, de nagy gazdagságot képviseltek.

Ma minden újsággal foglalkozó ember tudja, hogy a legtöbb zsidó vezetõ mindig érdekelt abban, hogy vagy elhallgasson vagy megírjon valamit. Senki sem olvassa az újságot olyan kritikus szemmel mint a zsidók, figyelve, hogy van-e valami az újságban, ami õket érinti. A Herald egyszerûen azt az eljárást követte erre a támadásra, hogy nem volt lehetséges a Heraldot eltéríteni céljától, hogy a nyilvánosságot informálja. Ennek az alapelvnek az elõnyét más újságok is érezték.

Ha zsidó körökben botrány volt (és a századforduló növekvõ zsidó lakossága sokat produkált), befolyásos zsidók elárasztották a szerkesztõségeket, hogy ne jelenjen meg hír a botrányról. De a szerkesztõk tudták, hogy a Herald nem fog senki kedvéért hallgatni valamirõl. Mi értelme van annak, ha egy lap elhallgat valamit, amirõl mások írnak? Így a szerkesztõk azt mondták: "Mi elhallgatnánk, de mivel a Herald nem hallgatja el, ugyanazt kell tennünk önvédelembõl. Ha a Herald elhallgatja, akkor mi is szívesen elhallgatjuk."

De a Herald nem engedett. Sem befolyásos nyomásra, sem üzleti ajánlatra, sem fenyegetésekre vagy veszteséggel való fenyegetésre.Kinyomtatta a híreket.

Egy zsidó bankár rendszeresen követelte, hogy Bennett bocsássa el a gazdasági szerkesztõt. A bankár éppen mexikói kötelezvények eladásával foglalkozott, amikor ezek a kötelezvények teljesen bizonytalanok voltak. Egyszer, amikor egy nagyon nagyszámú ilyen kötelezvényt akart gyanútlan amerikaiakra sózni, a Herald lenyomtatott egy cikket e közelgõ mexikói forradalomról, amely a küszöbön áll. A bankárnak habzott a szája és minden befolyást latba vetett, hogy a Herald gazdasági személyzetét elbocsátassa, de egy irodai kisegítõt sem tudott elbocsájttatni.

Egyszer, amikor egy neves család tagja egy megdöbbentõ botrányba került, Bennett nem hallgatta ezt sem el, azzal érvelve, hogy egy más család esetén is megjelentetné függetlenül attól, hogy milyen ismert a család. A Philadelphiai zsidók az ottani sajtót elhallgattatták, de Bennett állhatatossága miatt New Yorkban nem hallgatták el.

Egy újság egyben üzleti javaslat is. Bizonyos dolgokról nem írhat anélkül, hogy magát az eltûnés veszélyének tenné ki. Ez különösen igaz azóta, mióta az újságok nem elsõsorban az elõfizetõkbõl élnek hanem a hirdetõkbõl. Az ár alig fedezi a papír árát. Így aztán a hirdetõket nem lehet nem figyelembe venni, mint mondjuk a papírgyárakat. Mivel New Yorkban az áruházak a legszorgalmasabb hirdetõk és a legtöbb áruház zsidó, logikus, hogy a zsidók gyakran befolyásolják azoknak az újságoknak a híreit, amelyekben hirdetnek.

Abban az idõben a zsidók égetõ kívánsága volt egy zsidó polgármester New Yorkban. Olyan idõt választottak ki, amikor a vezetõ pártok nem voltak egységesek, hogy a saját jelöltjüket nyomják. A módszer, amit alkalmaztak, jellemzõ. Úgy gondolták, hogy az újságok nem fogják merni az egyesült áruháztulajdonosok parancsait, így megírtak egy 'szigorúan bizalmas' levelet, amelyet a New Yorki újságok tulajdonosainak elküldtek, követelve benne a zsidó polgármesterjelölt támogatását. Az újságtulajdonosok zavarban voltak. Néhány napig vitatkoztak róla, hogy mit tegyenek. Mind csöndben maradt. A Herald szerkesztõi telexen küldték a hírt Bennettnek, aki külföldön volt. Ekkor Bennett kimutatta azt a merészséget és közvetlenséget, amely õt jellemezte. Azt telexezte vissza: 'Hozzátok nyilvánosságra a levelet'. A Herald kinyomtatta, a zsidó hirdetõk arroganciája közismert lett, a nemzsidó New Yorkiak könnyebben lélegeztek és tapsoltak az akciónak.

A Herald becsületesen elmagyarázta, hogy õ nem támogathat magán érdekcsoportok érdekeit, mivel õ a közt szolgálja. De a zsidó vezetõk bosszút esküdtek a Herald ellen és az ellen az ember ellen, aki játékukat nyilvánosságra merte hozni.

Már régen nem kedvelték Bennettet. A Herald volt New York igazi társasági újsága, de Bennettnek az volt a szabálya, hogy csak igazán ismert családok neveit szabad kinyomni. Az újgazdag zsidók kísérleterõl szóló történetek, hogy Bennett társasági rovatába bejussanak, a legjobbak, amiket régi újságemberek el tudnak mesélni.

Az egész háború egy harcban tetõzött Bennett és Nathan Straus, egy németországi zsidó között, akinek üzlete az "R. H. Macy and Company," néven volt ismert. Macy egy skót volt, aki az üzletet fölépítette, amit örököseitõl Straus azt megvette. Straus egy gettói emberbarát volt, de a történet, hogy Bennett nem volt hajlandó õt emberbarátként kihirdetni, megtévesztõ. Egy hosszú újságvita lángolt föl, melynek tárgya a tej pasztõrözése volt, egy buta vita, amelyet senki sem vett komolyan Bennett és Straus kivételével.

A zsidók természetesen Straus oldalán álltak. A zsidó szóvivõk az eget is megszólaltatták Nathan Straust dicsõítve és James Bennettet átkozva. Bennettet úgy festették le, aljas módon, mint valakit, aki egy nemes zsidót meggyilkol. A dolog odáig ment, hogy a zsidók a városi tanácstagoknál határozatokat vittek keresztül.

Természetesen Straus, aki azelõtt sokat hirdetett, most teljesen abbahagyta a hirdetést a Heraldban. És most a New Yorki zsidóság egyesült erõi gyûltek össze és fújtak támadást Bennett ellen. Az 'Urald vagy semmisítsd meg' zsidó eljárás támadott, a zsidóság hadat üzent.

A SZERKESZTÕ MEGJEGYZÉSE: Jelentõs hogy az elsõ élelmiszerháború óta az élelmiszerek 'feldolgozása' és 'pótlása', a természetes élelmiszerek elrontása világszerte nagy üzlet lett, amely fõleg zsidók irányítása alatt áll.

A zsidók egy emberként vonták vissza hirdetéseiket, azzal indokolva, hogy a Herald ellenséges a zsidókkal szemben. Akciójuk valóságos célja egy ember megsemmisítése volt, aki független mert lenni tõlük.

Támadásuk hatása megdöbbentõ volt. 600 000 dollár veszteséget jelentett egy év alatt. Minden más New Yorki újság tönkrement volna emiatt. A zsidók tudták ezt és várták annak az embernek a lezuhanását, akit ellenségüknek tartottak.

De Bennett harcolt. Amellett jobban ismerte a zsidók lelkivilágát, mint bármely más nemzsidó New Yorkban. Ellenfelei fegyvereit váratlan módon fordította ellenük. Újságának legvonzóbb részeiben addig zsidók hirdettek. Ezeket kiadta nemzsidó kereskedõknek kizárólagos szerzõdésekkel. Olyan kereskedõk akik eddig a hátsó oldalakra kényszerültek a fizetõképesebb zsidók miatt, most a legfontosabb helyeken kaptak teljes oldalas hirdetéseket. A nemzsidó kereskedõk egyike, akinek az új helyzet elõnyös volt, John Wanamaker volt, akinek nagy hirdetései ezentúl állandóan feltûnõen megjelentek a Bennett újságokban. A Bennett újságok példányszáma nem csökkent és tele voltak hirdetésekkel. A jól megtervezett katasztrófa nem történt meg, a meglepetés inkább komikus volt. Itt Amerika nemzsidó kereskedõi egy értékes hirdetõmédium legjobb szolgáltatásait élvezték, míg a zsidó kereskedõk nem voltak képviselve. Nem tudván elviselni, hogy a kereskedelem színterét nemzsidó kereskedõk foglalták el, a zsidók visszajöttek Bennetthez, és kérték az addigi helyeket, hogy újra ott hirdethessenek. A bojkott a legjobban a bojkottálókat sújtotta. Bennett minden visszajövõt visszavett és nem mutatott haragot. A régi helyeket akarták újra elfoglalni, de Bennett nemet mondott. Érveltek de Bennett nemet mondott. Több pénzt ajánlottak, de Bennett nemet mondott. A pozíciók kicserélõdtek.

Bennett gyõzött, de gyõzelmének nagy ára volt. Amíg Bennett ellenállt nekik, megerõsödtek New Yorkban és attól az ötlettõl voltak megszállva, hogy New York újságainak ellenõrzése az egész ország ellenõrzését jelenti.

Az újságok száma fokozatosan csökkent kombinált kiadványok javára. Adolph S. Ochs, egy Philadelphiai zsidó megvette a 'New York Times'-t. Hamarosan nagy újsággá tette, de olyanná, amelyik a zsidók védelmét tekintette feladatának. A Timest minõsége teszi jelentõs zsidó újsággá. Ebben az újságban a zsidókat állandóan dicsérik, magasztalják és védik, míg más fajokkal szemben messze nem ilyen szeretetteljesek.

Aztán Hearst jelent meg -egy veszélyes agitátor, mert nemcsak a rossz dolgok érdekében agitál, hanem a rossz embereknek is. Zsidó klikkje vette körül, cinkosuk volt, kezükre dolgozott, de soha nem mondta meg az igazat róluk, sohasem 'adta el õket'.

A sajtó zsidó irányítása felé mutató irány elkezdõdött és azóta is folyamatban van. A régi nevek, nagy szerkesztõk nevei amerikai eszmékkel, lassan elhalványulnak.

Egy újságot vagy egy nagy szerkesztõ alapít, és akkor egy erõs személyiség kifejezõje lesz, vagy egy irányvonal része lesz és üzleti vállalkozás. A második esetben annak az esélye, hogy alapítóját túléli, sokkal erõsebb.

A Herald Bennett volt, és ahogy nyugalomba vonult, elkerülhetetlen volt, hogy egy bizonyos erõ és erény eltávozzon belõle. Bennett ahogy idõsebb lett, félt attól, hogy újságja zsidók kezébe kerül. Tudta, hogy vágytak rá. Tudta, hogy lehúznák, szétszednék, és aztán olyan ügynökséget csinálnának belõle, amely az igazat nem meri róluk kimondani és büszkélkednének vele, mint a zsidók hódításával.

Bennett úgy szerete a Heraldot, mint egy férfi a gyerekét szereti. Végakaratában úgy rendelkezett, hogy a Herald ne egy egyén kezébe jusson, hanem hogy jövedelme egy alapítványba folyjon azoknak a javára, akik a Heraldot azzá tették, ami. 1919 májusában halt meg. A Herald zsidó ellenségei, akik mohón figyeltek, még egyszer visszavonták hirdetéseiket hogy kikényszerítsék az újság eladását. Tudták, hogy ha a Herald vesztõhelyzetbe kerül, akkor a tulajdonosok Bennett végrendelete ellenére eladnák az újságot.

De léteztek olyan érdekek is New Yorkban, akik elkezdték a zsidó veszélyt észrevenni. Ezek gyûjtöttek egy pénzösszeget, hogy a Heraldot Frank A. Munsey megvásárolhassa.

Aztán, általános meglepetésre, Munsey megszüntette a kedves öreg újságot, és nevét a 'New York Sun' nevének részeként használta.

Bennett újságja eltûnt. Volt munkatársai szétszóródtak különféle újságokhoz és aztán nyugdíjba vonultak és meghaltak.

Noha a zsidók nem lettek a Herald tulajdonosai, sikerült nekik egy nemzsidó újságot kiszorítani. Tovább folytatták újságok felvásárlását, gyõzelmük ma teljes. De gyõzelmük anyagi gyõzelem volt egy halott ember fölött. Az erkölcsi és anyagi gyõzelem Bennetté volt, amíg élt. Az erkölcsi gyõzelem ma is a Heraldot illeti. Megmutatta, hogy mire képesek félelem nélküle független elmék, ha olyan emberekéi, akik munkájukat ismerik és sajátmaga miatt szeretik. Megmutatta, hogy mit lehet elérni, ha ezeket az embereket az éber, aktív nemzsidó amerikaiak támogatják. A Herald halhatatlan, mint az utolsó zsidóellenes bástya a New Yorkban, Amerikában. Ma a zsidók az újságírás mesterei úgy New Yorkban, mint Európa más városaiban. Valóban, Európában gyakran jelenik meg olyan újság, amely csak zsidókról ad hírt. Ilyen újság nincs New Yorkban.

A helyzet ilyen marad, amíg az amerikaiak föl nem ébrednek hosszú álmukból és józan szemekkel nézik meg a nemzet helyzetét. Ez a pillantás elég lesz arra, hogy mindent megmutasson nekik és saját szemükkel fogják látni a keleti uzsorást.

"Megkönnyítette diadalunkat, hogy azokkal az emberekkel való kapcsolatainkban, akikre szükségünk volt, mindig az emberi természet legérzékenyebb húrjaira hatottunk, a

pénzéhségre, a kapzsiságra, az anyagi javakkal való telhetetlenségre; márpedig ezeknek az emberi gyengeségeknek mindegyike önmagában is elegendõ a tetterõ megbénítására, mert kiszolgáltatja az emberek akaratát annak, aki megvásárolja cselekedeteiket. "

-az elsõ protokoll.

A NEMZETKÖZI ZSIDÓ HENRY FORDTÓL -16. Fejezet

A ZSIDÓK ÁLLAMA

A júdaizmus a világ legszorosabban szervezett hatalma. Államot formál, amelynek polgárai föltétlenül engedelmesek függetlenül attól, hogy szegények-e vagy gazdagok.

Ezt az államot a zsidóállam néven emlegetik.

A zsidóállam hatalma a tõkében és az újságírásban, a pénzben és a propagandában rejlik.

A zsidóállam az egyetlen olyan állam, amely a világkormány élén áll. A többi állam csak nemzeti kormányt tart fönt.

A zsidóállam alapvetõ kultúrája újságírói. A mûszaki, tudományos, irodalmi eredményei a modern zsidónak mind újságírói teljesítmények. Ezek a zsidók csodálatos tehetségének a következményei, más ötleteit befogadni. A tõke és az újságírás a sajtóban van összefogva hogy a zsidó hatalom politikai és eszmei hordozóanyaga legyen.

A zsidóállam kormánya kitûnõen szervezett. Elsõ központja Párizs volt, de aztán elköltözött. 1914 elõtt elõször Londonba, aztán New Yorkba. New York ma London helyébe lépett.
A zsidóállamnak nincs hadserege és hadiflottája, más államok tartják ezt fönt helyette. A brit flotta védte a zsidó világgazdaságot akadályok ellen, vagy azt a részét, amely a tengertõl függ. Ennek fejében a zsidóállam Nagybritanniának zavartalan politikai és területi uralmat biztosított.
Aztán New York lépett London helyébe. A zsidók mozgása a 19-edik században, amely az I-vh. után nagy folyammá változott, az Egyesült Államokat tette a zsidó hatalom és befolyás székhelyévé. 'Amerika', ennek flottái, hadserege, polgárai foglalták el Nagybritannia helyét mint a 'világ uralkodója'. Ez csak azt jelenti, hogy a zsidóság székhelye a Brit Birodalomból az amerikai földrészre költözött.

A zsidó állam a nemzeti kormányokra hagyja az egyes országok kormányzását. Õ csak a kormányok feletti uralmat akarja. A zsidók szenvedélyesen szeretik a gój világ örök nemzeti kormányait. A maguk részérõl, a zsidók sohasem lettek egyik nép részei sem. Külön nép maradtak és mindig is azok lesznek.

A zsidóállam csak azokra a nemzetekre haragszik, amelyek nem akarják megengedni, hogy a zsidóállam ellenõrizze azok gazdasági és ipari nyereségét. Háborút és békét is tud csinálni, akaratosság esetén anarchiát hív elõ majd rendet teremt. A világuralom izmait hordozza kezében és úgy osztja fel azt, ahogy az a legjobban támogatja a zsidóállam terveit.

A világ hírforrásait irányítva a zsidóállam mindig elõ tudja következõ lépését készíteni az emberek fejében. A legérdekesebb annak a leleplezése, hogy hogyan csinálják az újságokat és hogy az emberek gondolkodását hogyan formálják ezekkel.

Ha a hatalmas zsidónak végül is a nyomán vannak és felfedik kezének munkáját, akkor az ismert kiáltozás kezdõdik el az üldözésrõl és azt a világsajtó is visszhangozza. A tényleges üldözés (amely az emberek elnyomása a zsidók gazdasági tevékenységével) sohasem kerül nyilvánosságra.

A zsidó államnak megvan a helyettes kormánya minden fõvárosban. Miután bosszúját kitöltötte Németországon, tovább fog menni hogy más országokat is meghódítson. Nagybritanniát már meghódította. Franciaországot és Oroszországot már régóta a markában tartja. Az Egyesült Államok, annak jóindulatú faji tûrésével, ígéretes mezõ. A zsidó állam itt van. A mûködés színtere változik, de a zsidó ugyanaz az évszázadok folyamán.

------ 1.rész ------